VINO DUPA MINE

INTRODUCERE

„Voi Mă numiţi Învăţătorul şi Domnul', şi bine ziceţi, căci sunt." Ioan 13,13

Gândeşte-te la toate profesiile posibile pe care le-ar fi putut alege Mesia, pentru a-Şi împlini misiunea. Dintre toate, Isus a ales să fie învăţător.

Această carte reprezintă experienţa ta, ca discipol al lui Isus. Ea te invită să te alături ucenicilor Săi, să-I urmăreşti acţiunile, să simţi emoţiile celor din jurul Său şi să participi la ocaziile de învăţare din cariera Sa de învăţător. Imaginează-ţi că mergi alături de acest Maestru incredibil sau în spatele Său şi că, da, te ciupeşti din când în când de mână, ca să înlături orice îndoială că *eşti unul dintre ucenicii Săi.*

în primul capitol al acestui volum, vom studia stilul şi metoda Sa de predare. Exact ca într-o programă de învăţământ, vom învăţa cum trebuie să ne comportăm, ce să aşteptăm de la acest curs şi ce aşteaptă instructorul din partea noastră. Sunt fericit să vă spun că cerinţa cea mai dificilă şi, în acelaşi timp, cea mai importantă a acestui seminar de o viaţă este simpla ta *prezenţă.*

Restul cărţii urmează un model unitar. îl vom urmări pe Isus pas cu pas, de la iesle până la învierea Sa. Fiecare capitol începe cu o relatare a

împrejurărilor şi a fiecărui eveniment în parte. Secţiunea de mijloc a fiecărui capitol, Lecţiile de ucenicie, identifică acele concepte majore pe care doreşte Isus să le învăţăm din evenimentul respectiv. Secţiunea finală subliniază ce înseamnă ucenicia pentru noi, cei de astăzi. Această fază aplicativă a învăţării este cea mai importantă şi reprezintă aspectul cel mai caracteristic al metodologiei Maestrului nostru. El doreşte să ne dea mai mult

decât nişte simple informaţii. Isus vrea *să devenim* asemenea Lui. Cunoştinţele pe care le dobândim trebuie să schimbe ceea ce suntem. Ţinta ştiinţei, a *întregii cunoştinţe,* este aceea de *a fi.* Pentru că El doreşte *să fim* ca El, toate lecţiile se concentrează asupra Sa.

Nu poţi să-i priveşti pe bărbaţii şi pe femeile din Biblie ca pe nişte fiinţe omeneşti obişnuite? Câteodată mă descopăr pe mine însumi dorind să mi-i imaginez ca pe nişte sfinţi, în sensul medieval al sfinţeniei: palizi şi sihastri, străini de dilemele şi de anxietăţile pe care le trăiesc majoritatea oamenilor. Datorită acestui fapt, nu mă pot identifica prea uşor cu ei. Dar, în realitate, ei au

fost oameni ca tine şi ca mine, supuşi îndoielii, păcatului, tăgăduirii şi descurajării, având însă o caracteristică importantă: ei L-au crezut pe Dumnezeu pe cuvânt, l-au cunoscut credincioşia şi s-au lăsat călăuziţi de El prin adversităţi incredibile. Cartea aceasta este o încercare de a picta o imagine mai realistă a etosului biblic.
în plus, pentru că episoadele ne sunt atât de familiare, modul în care le citim şi le apreciem este prea mult influenţat de faptul că ştim dinainte cum se termină fiecare dintre ele. Acest lucru diminuează impactul pe care l-ar putea avea relatarea asupra noastră. Am putea face o comparaţie cu acele situaţii în care ascultăm pe cineva spunând o glumă al cărei final comic deja îl cunoaştem. Pe măsură ce veţi citi aceste pagini, sper că vom fi în stare să ne punem în pielea fiecăruia dintre aceşti oameni obişnuiţi şi să trăim anxietăţile celor care nu ştiau, la vremea respectivă, cum aveau să se sfârşească situaţiile dificile prin care treceau. Acest mod de a citi textul îi poate aduce pe aceşti eroi ai Bibliei mai aproape de noi, făcând ca aplicarea experienţei lor la situaţia noastră să fie mai eficientă.
Dar aveţi grijă *-fără să chiuliţi.* Atunci când unul dintre ucenici a întrebat dacă poate să rămână să-şi îngroape tatăl mai întâi, Profesorul i-a răspuns:

„Vino după Mine... şi lasă morţii să-şi îngroape morţii" (Matei 8,22).
Exigent?
Da.
INTRODUCERE
7
O experienţă aspră?
Da.
Un efort care merită?
Da.
O diplomă respectabilă?
Ei bine, cum arată o „cunună a vieţii" (Apoc. 2,10)? Nu ş exact, dar vreau să-L urmez pe El şi să aflu.
CAPITOLUL 1
Oiilffl]
VIAŢA DE UCENICIE
Un elicopter militar ne-a lăsat undeva în pădurile munţilor din nord-vestul Bosniei. Misiunea noastră era să patrulăm în zonă şi să ne întoarcem la bază în 24 de ore. Când s-a luminat de ziuă, am pornit la drum cu o busolă şi o hartă. Sergentul Boris a preluat comanda. Noi ceilalţi - Ivan, Daniel, Josip şi cu mine - l-am urmat fără nici o tragere de inimă.
La ora 2:00 după-amiază, Boris s-a oprit. Deasupra noastră, cât cuprindeai cu privirea, se înălţa,

asemenea unui turn, o stâncă abruptă, perfect verticală. Unde eram? Stăteam în tăcere, ca cinci păsări mici şi neajutorate, care îşi contemplau colivia. Zumzetul insectelor şi cântecele păsărilor care se auzeau în depărtare păreau că-şi bat joc de noi. Şi acum, încotro?

- Caporal Kis!

I-am văzut pe Daniel şi pe caporalul Ivan aşteptând.

- Preiei conducerea, a spus Ivan.
- Către unde?
- Către bază, aiuritule!
- Da, mulţumesc. Si încotro este baza?
- Nici unul dintre noi nu ştie, dar cineva trebuie să-si asume rolul de conducător. Altfel...
- Altfel ce?
- Altfel ne vom rătăci şi vom pieri în locul ăsta uitat de lume. Toţi, până şi sergenul Boris, avem încredere în tine. Lucrul acesta este cel mai important acum. Ai priceput?

8

CHEMAREA

9

La căderea nopţii, curajul ne-a scăzut. Nu aveam nimic de mâncare şi nici o idee cu privire la locul în care ne aflam. La ivirea zorilor, Josip mi-a dat un ghiont:

- Domnule, lăsaţi-mă pe mine să vă conduc astăzi. Eu cunosc drumul, aproape că m-a implorat el.
- Ce să te lase? a urlat Boris, care auzise discuţia. Să ne conduci tu? Niciodată.
- Dar, domnule, la două ore de aici este o cascadă. De acolo, cam la 40 de minute spre sud-est, trec liniile de înaltă tensiune. Şi la încă două ore depărtare curge râul Una, acelaşi care trece pe lângă baza noastră, la 30 de minute în aval.
- Haiti! 1-a întrerupt Boris. Nu ştiam că-ţi ajunge suflarea să ţii un asemenea discurs, Josip. Kis, hai să mergem - tu ne conduci.
După ce am pierdut încă o zi rătăcind primprejur, palizi şi aproape leşinaţi de foame, Boris şi Ivan au fost primii care s-au lăsat să cadă din picioare, într-o poieniţă. în cele din urmă, ne-am prăbuşit cu toţii. Noaptea aceea am petrecut-o oscilând între amorţeală şi ameţeală. „Lucrurile nu mai pot continua în felul acesta", mi-am spus în gând. Eram caporal, dar, spre deosebire de Boris, instruirea mea de medic nu-mi furniza decât noţiuni elementare în ceea ce privea orientarea. în dimineaţa următoare, contrar dorinţei lui Boris, Josip a preluat, în cele din urmă, conducerea. Cinci ore mai târziu, ne târâm cu greu picioarele prin poarta militară a bazei, în timp ce Boris ne cerea scuze tuturor, inclusiv lui Josip.

- Aceasta este ţara mea, domnule, şi o cunosc, a răspuns Josip. Apoi, parcă încurajat de propria umilinţă, a adăugat:
- V-aţi rătăcit pentru că aţi refuzat să mergeţi după mine. „Vino după Mine." Gândeşte-te o clipă la semnificaţia acestor
cuvinte. O persoană amabilă poate să ne dea indicaţii detaliate pentru a ne ajuta să găsim drumul. Altcineva, mai de ajutor, poate chiar să ne deseneze o hartă a locului, asigurându-ne că „nu se poate să nu nimerim". Dar când cineva se opreşte din lucrul său şi îţi spune: „Lasă-mă să-ţi arăt. Vino după mine", cum te simţi?

10

VINO DUPĂ MINE

La urma urmei, cine are, în zilele noastre, timp de pierdut? Cine este dispus să-şi modifice programul, să-şi întrerupă lucrul, doar pentru a cheltui timp şi energie cu un străin? La prea puţini le pasă de panica acută pe care o trăieşte cel care s-a pierdut. Rari sunt aceia care se identifică, plini de compasiune, cu situaţia disperată a celorlalţi într-o asemenea măsură, încât să meargă personal şi să îi călăuzească până în locul în care se află în siguranţă.

Când Isus ne cheamă: „Veniţi după Mine", auzim vocea celei mai milostive Fiinţe care a trăit

vreodată. în bunătatea Sa, El ne dă indicaţii detaliate pentru a trăi o viaţă fericită şi rodnică, fără ocolişuri inutile. El aşază în mâinile noastre o întreagă bibliotecă de 66 de cărţi, un ajutor inestimabil, pentru a ne călăuzi către casă. Mai mult decât atât, El păstrează pentru noi, în Cuvântul Său, biografiile unor oameni care au parcurs acest drum înaintea noastră şi a căror călătorie trasează pe hartă ruta cea mai sigură. Dar atunci când pe colinele din jurul lacului Ghenezaret s-a auzit ecoul chemării Sale: „Veniţi după Mine", omenirea pierdută a fost martoră la manifestarea supremă a harului divin. Isus a ales să lase veşnicia şi să intre în timpul nostru. Modificându-Şi programul, El a renunţat la drepturile Sale divine şi S-a cheltuit pentru nişte străini. Zacheu şi Levi, fiul lui Alfeu, au experimentat aceasta în mod direct. Este uimitor ce s-a întâmplat.

Zacheu, mai marele vameşilor, L-a întâlnit pe Isus într-o postură extrem de stânjenitoare. Imaginaţi-vi-L pe Isus trecând pe drum. Ridicându-Şi privirea, El vede două picioare atârnând de pe o creangă. Picioare de om adult, tocmai acolo! Şi, dintre frunze, un demnitar guvernamental se uita ţintă la El. Dar Isus nu râde. în loc de aceasta, El îi oferă lui Zacheu o nouă şansă de schimbare. Nimic

din atitudinea Domnului Hristos nu lasă să se vadă că El guvernează peste un întreg univers, că are o mulţime de îngeri sub stăpânirea Sa, nenumărate rugăciuni şi cereri la care să răspundă, căderea celei mai neînsemnate vrăbii de luat în seamă şi fiecare fir de păr al omului de numărat. Isus Se comportă de parcă toate s-au oprit în loc pentru că Zacheu a luat-o pe un

drum greşit. Şi firește că Zacheu nu ştie mai nimic despre prerogativele divine ale Marelui învăţător. El recunoaşte doar implicaţiile umane, politice şi sociale ale cuvintelor lui Isus: „Astăzi trebuie să rămân în casa ta". *Este cu putinţă aşa ceva?* se întreabă el. *Este, oare, doar o metaforă sau vrea cu adevărat să mănânce la masa mea?* Zacheu se confruntă cu o alegere importantă: să rămână pe creangă, continuând să se ascundă şi să tânjească după o viaţă mai bună, în timp ce se îndreaptă implacabil spre moarte, sau să coboare în mijlocul mulţimii, acolo unde-1 puteau vedea toţi, şi să-şi încredinţeze soarta în mâna Maestrului. Zacheu alege viaţa - viaţa de ucenicie. într-o clipă, el îşi dă masca jos, scoţând la iveală hidoasele-i ticăloşii, de jecmănire, şantaj şi oprimare, pentru ca toţi să le poată vedea, inclusiv nevinovatele lui victime. Dar

teroarea implicitelor consecinţe nu durează decât o clipă. Pentru prima dată, de pe vremea când era copil, conştiinţa încetează să-1 mai tortureze. în timp ce micul om îl găzduieşte la masa lui pe Marele Maestru, neiertătorul birocrat gustă bucuria iertării. El îşi mărturiseşte păcatele şi îl urmează pe Isus (Luca 19,8.9).

Levi, fiul lui Alfeu, stă parcă împietrit la tejgheaua sa de perceptor. La cuvintele „Vino după Mine", lumea lui parcă se răstoarnă. Soţie, copii, casă, vie, siguranţa unei slujbe bune -toate date în schimb pentru a-L urma pe noul învăţător? Dacă măcar Isus ar fi venit să cineze cu familia lui, să încerce să o convingă sau să-i dea ceva asigurări. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă. El, Levi, trebuie să decidă singur, trebuie să acţioneze şi trebuie să-şi asume responsabilitatea propriei decizii. Un astfel de Maestru este Isus. Creştinii trebuie să fie nişte oameni care ştiu cum să-şi exercite puterea de alegere.

Astfel, Levi face acel lucru incredibil, nebunesc, absurd şi cu totul gratuit: „Levi s-a sculat şi a mers după El". Alegerea sa îl ajută să înţeleagă că viaţa de ucenicie nu este iresponsabilă, lunatică sau nebunească. El nu trebuie să divorţeze de soţie, să-şi abandoneze copiii sau să-şi risipească bunurile. Ucenicia este doar o chestiune de prioritate: mai

întâi Isus. Ea implică investiţie,

câştig, şi nu pierdere. „Viaţa cea veche este lăsată în urmă şi părăsită cu totul. Ucenicul este scos din siguranţa sa relativă la o viaţă de nesiguranţă absolută."[1] Până acum, Levi se simţea asemenea unui om beat, ţinându-se de lucruri şi de oameni ca să nu se poticnească. Dar, din clipa aceasta, totul este asemenea unei căderi în gol („nesiguranţă absolută" în termeni financiari), în absoluta siguranţă a părtăşiei cu Isus. în acest moment, el îşi dă seama că Isus nu este un negustor de bunuri sau de proprietăţi şi nici un antreprenor care face comerţ cu timpul şi cu resursele umane în schimbul banilor. Dacă ar fi fost aşa, decizia lui Levi ar fi fost curată nebunie. în loc de aceasta, el descoperă că Isus este, mai întâi de toate, un specialist în limpezirea destinelor omeneşti confuze. Cu El, teama primitivă de necunoscut îşi pierde puterea mutilantă.

La început, Levi trebuie să se fi simţit aşa cum m-am simţit eu atunci când m-am năpustit într-un zid gros de ceaţă, cu viteza de 65 de mile pe oră. în seara aceea, toată adrenalina mi-a năvălit în corp. Nu se vedea nimic. Dacă am fi frânat brusc, ar fi însemnat să fim loviţi de maşinile care veneau din

spate; dacă am fi continuat cu aceeaşi viteză, puteam intra în coliziune cu maşinile care veneau din sens opus. îngustimea şoselei nu ne lăsa nici o alternativă. Cu transpiraţia şiroindu-ne pe spate, cu inima bătând să ne iasă din piept, cu nervii încordaţi la maximum şi cu ochii căutând să întrezărească ceva în necunoscutul alb care se întindea în faţa noastră, ne-am târât prin ceaţă timp de mai bine de o oră. Mulţumită soţiei mele, Brenda, care urmărea marginea drumului prin portiera deschisă, am ajuns în siguranţă la destinaţie. Dar Isus poate să vadă printr-o ceaţă mult mai deasă şi printr-un întuneric mult mai dens. Viitorul Ii este familiar. El a fost acolo. Este ţara Lui şi o cunoaşte. Maestrul nu Se teme de decizii, pentru că El cunoaşte consecinţele dinainte.

Invitaţia de a merge după El ne evocă cel puţin două imagini din ţara şi din vremea lui Isus: una pastorală, iar cealaltă educaţională.

[1] D. Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship* (London: SCM Press, 1959), pp. 48,49.

CHEMAREA

13

PĂSTORUL

Chiar şi în zilele noastre, păstorii din Israel şi din jurul lui îşi conduc turmele mergând mai degrabă

în faţa oilor decât în spatele lor (Ioan 10,4).
O istorioară ne povesteşte despre un ghid care le expunea turiştilor avantajele acestui mod de păstorire. Oile sunt nişte animale cu vederea extrem de scurtă, explica el, astfel că ele se simt mai în siguranţă atunci când pot să meargă după cineva în care au încredere. Vocea păstorului le dă un simţ de orientare în timpul nopţii, atunci când este furtună sau când se află la păscut. Atunci când merg acasă, la sfârşitul săptămânii, păstorii îşi lasă turmele într-o singură grămadă, sub supravegherea a doi sau trei paznici. Când se întorc, păstorii nu au altceva de făcut decât să stea la marginea acestei turme mari şi să o cheme. In tăcere, dar pline de nerăbdare, oile urmează glasul pe care îl cunosc, pentru că le aminteşte de păşunile verzi şi de apele limpezi. „Tot ceea ce are importanţă este reputaţia păstorului înaintea oilor sale", a concluzionat ghidul.
Deodată, chiar în faţa turiştilor, a apărut o turmă de oi înspăimântate, mânate din urmă de un păstor. Ghidului nu-i venea să-şi creadă ochilor. Consternat, el a oprit autocarul şi, însoţit de turiştii mai curioşi, a coborât şi a început să-1 ia la întrebări pe neortodoxul păstor.
- Ce faci, omule? Ce fel de păstor eşti dumneata? a protestat ghidul.

- Mă confunzi, prietene, a răspuns omul. Eu nu sunt păstor, eu sunt măcelar.
în fiecare clipă a orelor noastre de veghe, noi auzim chemări. Ele par plăcute, pline de compasiune şi de interes pentru binele nostru. Negustorii ne îndeamnă să cumpărăm, vânzătorii de droguri ne invită pe culmi de extaz, producătorii de distracţii ne propun un amuzament prostesc, iar bancherii pretind că investiţia înseamnă siguranţă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că lucrurile nu sunt întotdeauna atât de bune cum par la prima vedere

14

VINO DUPĂ MINE

(vezi capitolul patru). Doar unul singur, din nenumăratele glasuri pe care le auzim, este acela al Păstorului celui Bun. Restul sunt măcelari, care au nevoie de noi pentru diferitele lor tipuri de abatoare. Ei ne încântă cu promisiunile lor: „Nu vei muri. (Cancerul de plămâni nu este pentru tine. Este pentru duşmanii tăi.)... Ţi se vor deschide ochii (astfel încât să poţi vedea singur şi să-ţi poţi purta singur de grijă; nimeni, nici o autoritate nu va trebui să-ţi mai impună ideile ei, pentru că)... vei fi ca Dumnezeu. (Acum, gândeşte-te bine: te-ai bucurat vreodată de o asemenea libertate? Fără ascultare, fără vinovăţie; să faci doar ceea ce-ţi

place!)" (Gen. 3,4.5).
Dar, o dată ce te-ai hotărât să le accepţi ofertele, lucrurile se schimbă. Aceşti magicieni nu merg înaintea noastră. Ei vor să înfruntăm singuri viitorul nesigur şi ceaţa densă care ne stă în faţă. Şi tot ceea ce primim nu sunt decât lovituri pline de cruzime, din spate, care continuă până când, în cele din urmă, ne încercuiesc şi ne omoară.
Glasul Păstorului este blând şi neporuncitor. El nu ne face promisiuni fanteziste. Dimpotrivă, ne vorbeşte despre lepădare de sine şi despre cruce (Mat. 10,38.39), despre prigonire şi sărăcie (Mat. 5,10-12; 8,20). Dar El ne face o anume făgăduinţă, pe care Şi-o respectă: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Mat. 28,20). Dacă îi dăm voie, El preia conducerea şi nu ne lasă niciodată singuri. Dacă trebuie să traversăm deşertul în timpul zilei, El este norul care ne conduce şi care ne adăposteşte de soarele dogoritor. Dacă trebuie să călătorim noaptea, El este stâlpul de lumină care ne luminează din spate, ca să nu ne orbească (Ex. 40,38). Când ne este sete, El este stânca din care curge apa vieţii (Ex. 17,6), iar în cuptorul încercărilor este prietenul şi însoţitorul nostru (Dan. 3,24-27).
Nu avem nevoie să încercăm ţigările Marlboro sau Virginia Slim. Nicotină este o otravă. Corpul

nostru nu are nici un folos de pe urma ei, iar după câteva întâlniri cu ea, ne înrobeşte voinţa. Alcoolul şi drogurile, desfrâul şi furtul, violenţa şi înşelăciunea, vulgaritatea şi crima, toate sunt glasuri de străini. Şi pentru că

Isus nu participă la astfel de activităţi, şi noi, ca urmaşi ai Săi, să fugim de ele (Ioan 10,5).

ÎNVĂŢĂTORUL

în tradiţia greco-orientală, cursurile şcolare nu se desfăşoară în clădiri, în săli de clasă. învăţătorul îşi ia elevii (discipolii) după el, aceştia urmându-1 la piaţă, pe ogor, în grădină sau în piaţa publică. Acolo, în timp ce îl însoţesc, ei adună fărâmă de înţelepciune după fărâmă de înţelepciune. Ei învaţă cum să se poarte cu duşmanii şi cu prietenii, observându-şi cu atenţie învăţătorul. Adversităţile pe care le întâmpină el devin adversităţile lor, hrana lui devine hrana lor, ruşinea lui - ruşinea lor şi onoarea lui -onoarea lor. în timpul anilor de tovărăşie apropiată cu învăţătorul lor, discipolii preiau viaţa acestuia.

Isus ne cheamă să experimentăm viaţa de ucenici ai Săi. El ne invită să călcăm pe urmele Sale. Sala Sa de clasă este însăşi viaţa, iar lecţiile pe care ni le predă sunt experienţele împărtăşite. Noi învăţăm

observându-I purtarea blândă cu cei care îi fac Lui rău, dar fermă, chiar impunătoare, cu cei care le fac rău altora. Noi avem privilegiul de a-L vedea obosit, flămând, insultat, descurajat, neajutorat, criticat, abandonat şi trădat de prieteni, dar şi când este fericit, simpatizat, plin de succes, lăudat şi iubit. Maestrul este dispus să meargă împreună cu noi prin toate greutăţile şi încercările de fiecare zi. Mântuitorul ne însoţeşte la magazin sau pe ogor, la fabrică sau la birou, în grădină sau în piaţa publică. Ce binecuvântare să-L avem mereu lângă noi atunci când suportăm o intervenţie chirurgicală sau o şedinţă de chimioterapie, când suntem trădaţi sau când dăm faliment. Când îi îngăduim să ne fie părtaş la dureri şi la bucurii, să ne dea puterea necesară pentru a îndura totul, să ne transforme suferinţa în lecţii de viaţă, atunci El conferă însemnătate chiar şi celui mai lipsit de importanţă eveniment din viata noastră de fiecare zi.

Dar cum îl putem urma pe Isus astăzi? Noi nu-L putem vedea şi nici auzi în felul în care au putut s-o facă Zacheu şi Levi. Oare

acest mod de a vorbi cu El le este rezervat doar misticilor sau vizionarilor? Nu chiar. Mai ţineţi minte momentul când v-aţi îndrăgostit? Vă amintiţi

cât de mult depindeaţi de relaţia aceea? Eu şi logodnica mea, Brenda, a trebuit să stăm departe unul de celălalt timp de un an de zile. Ea trebuia să-şi termine studiile începute la Pacific Union College, în California, iar eu trebuia să rămân la Collonges, în Franţa, unde şi studiam, şi lucram, pentru că trebuia să mă întreţin singur. între noi se întindeau mai bine de 7000 de mile. Dar, în vremea aceea, eu am trăit într-o realitate diferită - în realitatea prezenţei ei. Poate că ceilalţi nu vedeau prea mult din sursa mea interioară de dedicare şi de energie. Dar, înăuntrul meu, eu simţeam prezenţa ei. Ea îmi înconjura şi îmi umplea complet universul.

Isus ne-a făgăduit prezenţa Sa, dar vecinii noştri şi cei care ne sunt în preajmă nu îl pot vedea. Ei pot doar să observe cât de deosebiţi suntem atunci când stresul sau ispitele ne pun la încercare consacrarea, cât de neobişnuite ne sunt reacţiile şi alegerile atunci când compromisurile de integritate ne pot aduce avantaje şi succes temporar. Vecinii se vor întreba de unde avem putere să îndurăm şi să ne păstrăm încrederea în Dumnezeu şi în oameni atunci când trecem prin lupte sau prin tragedii. Dar creştinii trăiesc într-o realitate diferită de a celorlalţi, pentru că învăţătorul lor îi conduce şi le umple viaţa cu prezenţa Sa. Acţiunile şi cuvintele

lor nu reflectă stimulii, îndemnurile, ironiile sau insultele din jur. Creştinii nu reacţionează, ci acţionează. Comportamentul lor izvorăşte dintr-o sursă aflată în afara contextului imediat. Lungul cordon ombilical al credinţei îi leagă în mod intim de Maestrul lor, care le insuflă stilul Său de viaţă. Creştinii au un stil aparte. îi poţi identifica după el. Conduita lor este consecventă şi statornică în mijlocul şanselor schimbătoare şi al atât de fluctuantelor loialităţi sau pasiuni omeneşti. Creştinii sunt asemenea lui Hristos, în timp ce aceia care nu sunt asemenea Lui încă rătăcesc singuri.

CHEMAREA

17

PĂRTĂŞIE

Atunci când ne cere să mergem după El, Isus doreşte să dezvolte o relaţie apropiată cu fiecare dintre noi. El are nenumărate lecţii să ne înveţe (Ioan 16,12), lecţii pe care nu le putem învăţa singuri, lecţii relevante pentru starea în care ne aflăm şi pentru misiunea pe care o avem faţă de omenire. Şi noi nu putem primi aceste lecţii doar în sala de clasă.

Mai întâi de toate, Dumnezeu vrea să ascultăm doar de glasul lui Isus. într-un timp când mulţi etichetează consacrarea deplină drept fanatism,

când cea mai mare parte a lumii consideră adevărul ca fiind ipotetic şi priveşte convingerea drept o simplă predilecţie, Dumnezeu ne cheamă la credincioşie faţă de un singur învăţător. Nu la pluralism de idei, nu la o nedefinită lipsă de prejudecăţi, nu la relativism. Vieţile noastre nu trebuie să devină un consens al tuturor vocilor care se aud în jurul nostru. Dumnezeu vrea să putem face distincţie între ele, tot aşa cum a făcut El însuşi. Vom considera, oare, că Dumnezeu are vederi înguste, că este bigot sau unidirecţionat? Ei bine, unidirecţionat este, pentru că nu există sub ceruri nici un alt profesor care să ne înveţe drumul către casă. Nici un alt maestru. Dumnezeu doreşte să deosebim cu atenţie vocile străinilor şi acestea să ne rămână pentru totdeauna străine. Când Tatăl spune: „De El să ascultaţi", de ce altceva mai avem nevoie? Al cui cuvânt s-ar putea compara vreodată cu al Lui? Tatăl ştie cu adevărat ce este cel mai bine pentru noi.

însă doar observând şi auzind, nu vom putea împlini misiunea învăţătorului nostru. Dacă ne mulţumim doar cu auzitul şi cu privitul, nu putem fi consideraţi ucenici, ci suntem nişte simpli spectatori. Mă întreb câte biserici nu sunt altceva decât nişte tribune sanctificate pentru nişte fani sanctificaţi, care privesc, ascultă şi chiar aplaudă

reprezentaţia dată de Isus. „Oricine aude aceste cuvinte ale Mele, şi nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care şi-a zidit casa pe nisip" (Mat. 7,26). O asemenea viaţă nu este decât un castel iluzoriu, care nu are temelie. în timp de linişte şi de prosperitate, atunci când ne putem hrăni familia fără efort

şi ne putem plimba liberi pe stradă, o ucenicie formală, sporadică, poate părea suficientă. Dar nimeni, nici măcar în capitalismul apusean, plin de prosperitate, nu este pus la adăpost de nenorociri. Şi atunci când se abat asupra lui „ploile" bolii, divorţului sau morţii ori atunci când bat „vânturile" războiului, violenţei sau prigonirii, un astfel de creştinism fictiv dispare ca ceaţa sub razele dogoritoare ale soarelui. In astfel de situaţii, noi vorbim si acţionăm ca nişte necrestini, ca nişte neucenici. Si chiar mai rău decât atât, ca nişte neoameni. (Oare trebuie să menţionez Auschwitz-ul sau Bosnia?)

Isus cheamă bărbaţi şi femei care să trăiască în strânsă legătură cu El. Caută oameni care să vrea să împărtăşească itinerarul Său. Unele locuri în care vom merge ne vor aduce bucurie şi împlinire. Vom simţi nevoia să ne întindem corturile chiar

acolo şi să rămânem pentru o vacanţă fără sfârşit (Mat. 17,1-13). In alte ocazii însă, ne vom simţi abandonaţi într-un deşert singuratic sau într-o pădure necunoscută. „Măcelarii" ne vor mâna din urmă, pentru a ne duce în locuri în care nu vrem să mergem (Ioan 21,18.19). Consacrarea şi credincioşia faţă de El, faţă de noi înşine şi faţă de semenii noştri nu pot să dureze decât atunci când creştinismul nostru este o viată de ucenicie.
Chiar dacă va trebui să trecem prin experienţa abatorului, putem să avem toată convingerea că, pe itinerarul educativ al învăţătorului, acesta nu va fi niciodată destinaţia noastră finală. De fapt, El este singurul Păstor, singurul învăţător care poate să conducă fiinţele omeneşti prin porţile morţii şi să găsească uşa de ieşire către înviere. „Eu sunt învierea şi viaţa; cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Si oricine trăieşte, si crede în Mine, nu va muri niciodată" (Ioan 11, 25.26). Cu toate acestea, întrebarea esenţială rămâne: „Crezi lucrul acesta?" (vers. 26).
Aşadar, prieteni, haideţi să-L urmăm împreună pe acest învăţător, pe acest Maestru. Şi dacă vrem să răspundem chemării Sale, nu ardeţi de curiozitate să stiti încotro ne conduce? Să vedeţi de ce experienţe unice şi de ce lecţii speciale avem nevoie, având în vedere personalitatea şi

temperamentul nostru, ca să putem

ajunge acasă, pe malul râului vieţii? Ce decizii şi ce renunţări presupune o viaţă de ucenicie? „Ca să răspundem la această întrebare, va trebui să mergem la El, pentru că doar El cunoaşte răspunsul. Doar Isus Hristos, care ne invită să mergem după El, cunoaşte destinaţia călătoriei. Dar noi ştim că acesta va fi un drum al harului nemărginit. Ucenicia înseamnă bucurie."[2] Şi acum, veniţi cu mine la Betleem! Vom merge pe urmele Sale de la iesle până la biruinţă.

[2]*Ibid.,p32*

CAPITOLUL 2

IBlffl

REŢETĂ PENTRU PACE

Poate că nu erau decât câteva scândurele, bătute în cuie laolaltă, astfel încât grăunţele şi fânul să nu cadă. Sau, cel mai probabil, era o lespede de calcar, cu o scobitură în mijloc, în care se punea hrana pentru animale. Dar, indiferent din ce era făcută, noi o numim iesle.

înăuntrul staulului, mirosul greu, omniprezent, concurează cu animalele şi cu muştele. Şi în iesle, pierdut printre câteva mâini de fân, stă culcat un prunc. Noi îl numim Rabuni, „învăţătorul meu".

Numele Lui este Isus.
Acest prunc este Isus, Rabinul, Cel care mă cheamă să merg după El? El, care nu a făcut nici măcar un pas? Iată-mă pe mine, om matur, vorbind cursiv câteva limbi, având în buzunar câteva diplome şi în urmă o experienţă de o viaţă, stând lângă iesle şi întrebându-mă mirat: *Este cumva o glumă? Poate pruncul acesta să mă înveţe ceva?* Nu, nu este deloc amuzant! Mă uit la feţişoara aceea roşie şi zbârcită, cu ochişorii strâns închişi, cu guriţa căscând fără nici un dinte... El - învăţătorul meu... în scutece? Văd toate acestea şi mă minunez în sinea mea: *Este cu putinţă? Pot să fac eu acest lucru? Aş putea concepe să fiu ucenicul Tău, dacă mi-ai prezenta nişte scrisori de acreditare sau câteva dovezi care să autentifice faptul că eşti un învăţător divin. Dar aici, în locul acesta? Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, atunci de ce ieslea aceasta nu este un leagăn*

IESLEA

din aur, staulul o cameră regală, mirosul acesta de animale parfum de flori de portocal, iar muştele acestea să dispară cu totul?
Cu ocazia fiecărui Crăciun, staulul şi ieslea din Betleem se întorc să-mi bântuie gândurile şi nu-mi

dau pace. Şi atunci mă simt vinovat. îmi dau seama că El a venit. Hanul nu avea nici o cameră liberă, pentru că eu mi-am făcut rezervare din timp, iar legea mă protejează de evacuare. Adevărul este că El a ajuns prea târziu ca să-Şi găsească loc de găzduire şi prea devreme pentru Iosif. Iosif - asta este. Ar fi trebuit să planifice totul mai bine. Dacă aş fi fost eu în locul lui, credeţi-mă...
Isus, Fiul lui Dumnezeu, coborând din cer pe planeta noastră, ar trebui să aibă parte, în mijlocul oamenilor, de cea mai bună primire cu putinţă. Ospitalitatea noastră trebuie să se ridice la înălţimea valorii oaspetelui. Astfel, dacă ne vizitează o persoană îmbrăcată în haine fine, alese, şi, în acelaşi timp, apare şi un sărman în zdrenţe, toată atenţia noastră se îndreaptă către acela care poartă veşminte strălucitoare. îi punem la dispoziţie chiar dormitorul nostru. Cel sărac însă poate să meargă în staul (Iacov 2,1-4). Suntem oameni cu simţul realităţii, nu-i aşa?
Dar Isus? Pentru El ne-am imagina tot felul de titluri, precum „preşedinte", „director" sau „prim-ministru". I-am aduce în fiecare an câte un Rolls-Royce nou (pe care apoi l-am vinde cu o reclamă care să proclame: „Isus a folosit această maşină!"). I-am acorda un tratament de clasa întâi, pentru că acesta este modul în care tratăm personalităţile.

Toate aceste gesturi nu ar fi altceva decât expresii ale respectului şi iubirii noastre. Ale noastre, dar nu şi ale lui Dumnezeu. Noi îi evaluăm pe oameni în termeni monetari. Bill Gates valorează 100 de miliarde de dolari; comerciantul de alături, 2 milioane; şi tu şi cu mine...?
Când fiii mei erau încă mici, i-am întrebat: „Ce vreţi să fiţi când veţi creşte mari?"
„Eu vreau să am o casă mare şi un Mercedes şi cel puţin doi servitori", a răspuns unul dintre ei. Cât de repede învăţase copilul că noi măsurăm „a fi" prin „a avea"! Ce este mai mare este şi mai bun: o casă mai mare, o maşină mai mare, un portofel mai mare,

o farfurie mai mare. Aşa privim noi lucrurile şi suntem chiar mândri de aceasta. Doar oamenii măreţi au lucruri mari. „Mărimea" este o dovadă de „măreţie".
Păstorii nu reprezintă altceva decât încă o enigmă, o ciudăţenie. Este adevărat că ei au fost primii care au primit vestea naşterii lui Isus? Un înger li s-a arătat tocmai *lor,* dintre toţi oamenii! Indivizii aceia, care nu aveau nici şcoală, nici relaţii, nici cărţi de credit? Cu siguranţă că nu puteau fi aşezaţi în aceeaşi categorie cu noi, oamenii obişnuiţi. Şi

totuşi, El a venit la ei. Luca ne spune: „Ei s-au înfricoşat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: 'Nu vă temeţi, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veţi cunoaşte: veţi găsi un prunc înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle'" (Luca 2,9-12).

„Pentru că în cetatea lui David [vouă] vi s-a născut un Mântuitor", a spus îngerul (vers. 11). Percepeţi surprinderea, veneraţia şi poate chiar spaima pe care le-au trăit păstorii? Vă puteţi imagina ce efect a avut acea lumină, orbitor de strălucitoare, asupra ochilor de-abia întredeschişi ai păstorilor, obişnuiţi cu întunericul nopţii? Şi apoi, un înger le-a vorbit. Le-a vorbit lor! Nu este de mirare că au fost atât de uimiţi, încât nu au mai ştiut ce să facă. Niciodată, până atunci, nu le dăduse cineva o cât de mică dovadă de încredere. Şi acum, acea voce inconfundabilă le spune: „[Vouă] vi s-a născut... Hristos Domnul". Privind în jur, n-au văzut pe nimeni altcineva. Dar ce să însemne aceasta? „Hristos ne-a fost dat nouă? Un dar? Responsabilitatea noastră?"

Cât de ciudat! Păstorii nu erau chiar cei mai potriviţi ambasadori ai rasei umane. Ei nu aveau cum să-i ajute pe Iosif şi pe Măria.

Dar ei au alergat plini de bucurie, cântând tot drumul, până ce au ajuns în Betleem. Ştiţi ce au cântat? Dacă nu au cântat cuvintele din Isaia: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat" (îs. 9,6), atunci, după părerea mea, au pierdut cu totul importanţa momentului.
IESLEA
23
Păstorii s-au dus în grabă. Şi îi înţelegem pe deplin. S-au dus să-L vadă pe pruncul Isus şi cât de emoţionaţi şi de nerăbdători erau! Cât de stângaci se simţeau! Credeţi că i-a deranjat să-L găsească pe Isus în iesle? Câtuşi de puţin. Aceşti oameni îşi petreceau toată viaţa în staul - cu animalele, cu mirosul lor greu şi cu muştele. Dacă vreuna dintre acele insecte s-ar fi aşezat pe năsucul bebeluşului, credeţi că ar fi făcut ceva s-o alunge? Majoritatea dintre ei se născuseră într-un staul şi aveau să moară într-unui. Nu, ei nu s-au arătat nici şovăielnici şi nici dezamăgiţi. De fapt, păstorii au fost de-a dreptul fericiţi că acest prunc venise chiar în mediul lor, în locuinţa lor.
Probabil că, o dată ajunşi, aceşti oameni simpli au dat buzna în staul fără să bată la uşă sau să stabilească o audienţă. S-au năpustit, pur şi simplu, pe poartă, întinzându-şi gâturile să vadă mai bine şi înghesuindu-se cât mai aproape cu putinţă, suflând

chiar acolo, deasupra Lui, şi aceasta fără să poarte vreo mască sterilă pe faţă. Biata Măria! Ea nu avusese timp să se odihnească şi să-şi revină după epuizantul travaliu. Ar fi fost, oare, ceva greşit să pună la intrare un anunţ: „VIZITELE SUNT PERMISE DOAR ÎNTRE ORELE 1:00 ŞI 2:00 P.M. VĂ RUGĂM-FĂRĂ EXCEPŢII!"?
Parcă îi preferăm totuşi pe magi. Ei aveau stil; erau bine îmbrăcaţi şi dichisiţi. Şi, mai presus de toate, ei au venit pregătiţi. Aur - da, moneda cea mai potrivită! losif, Măria şi bebeluşul lor aveau nevoie de aur, ca să poată pleca imediat din acel loc insalubru. Tămâia şi smirna ar fi putut să schimbe puţin mirosul greu din staul, dar preţul de pe piaţă al acestor mărfuri sugera o întrebuinţare mai utilă a lor, pentru această familie săracă.
Dacă ar fi să alegem, am prefera să oferim, în semn de sprijin şi de bun-venit, bani, daruri, reputaţie şi stil. Apoi, ne putem întoarce imediat la afacerile noastre. Să studiem cu acest bebeluş ca profesor? Mulţumim, mai degrabă lăsăm pe altă dată!

24

VINO DUPĂ MINE

LECŢII DE UCENICIE

Dar Isus? El stă aici, culcat în iesle, în mirosul greu al staulului, rugându-ne să mai rămânem puţin. Prelegerile profesorului-copil încep chiar aici şi

acum. Isus culcat în iesle ne predă câteva lecţii.

1. LECŢIA ÎNCREDERII

Pruncul Isus, dormind liniştit în ieslea Sa, ne oferă prima lecţie de încredere. El ne arată că viaţa omenească este fericită şi folositoare, dacă se află sub ocrotirea Aceluia care nu ne va trăda niciodată. Aşa că Fiul lui Dumnezeu alege să-Şi înceapă lucrarea de învăţător ca bebeluş. Niciodată o fiinţă omenească nu este mai vulnerabilă şi mai neajutorată decât în primele zile şi în primele luni de viaţă. în nici un alt loc nu putea fi Isus mai expus şi mai susceptibil de a fi rănit ca înăuntrul staulului. Nicăieri nu ar fi fost mântuirea omenirii mai în pericol decât în iesle. Dar aceasta este lucrarea lui Dumnezeu - misiunea pe care I-a încredinţat-o El lui Isus. Planul şi însăşi onoarea Sa sunt în joc. Isus vine cu mâinile goale, neputincios şi gol, pentru ca noi să avem astfel asigurarea că nu ascunde în mânecă nici un truc, nici o înşelătorie. Cu mâinile goale, El ne poate învăţa cum să avem încredere în bogăţiile Tatălui Său. Neputincios fiind, El poate face ca, în momente de pericol, puterea lui Dumnezeu să fie mai evidentă. Gol, El ne poate arăta cum asigură Dumnezeu protecţie şi hrană, îngrijindu-se de nevoile noastre zilnice. Tatăl Său merită toată încrederea noastră. Şi noi îl putem crede pe cuvânt şi îl putem urma cu deplină

încredere.
Isus în iesle ne arată că ucenicia nu este o aventură rentabilă. Prudenţa în afaceri ar cere ca investiţia noastră să fie sigură, brokerul nostru să fie abil şi, în cele din urmă, în contul nostru din bancă să intre suficient profit. Noi semnăm contracte şi poliţe de asigurări pentru a ne pune la adăpost de pierderi nefericite. Dar atunci când Isus ne cheamă „Vino după Mine" şi apoi Se pleacă umil într-un staul, El nu ne promite altceva decât braţul călăuzitor al Tatălui Său, care este demn de toată încrederea

noastră. „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea, şi să Mă urmeze" (Mat. 16,24). Isus nu este un partener de afaceri şi cerul nu este o instituţie financiară. O viaţă de ucenicie acceptată în schimbul unui profit material eşuează întotdeauna, adevăr pe care îl putem învăţa de la Iuda. Răsplata uceniciei este mult mai bogată şi incomparabil mai valoroasă decât orice am putea cumpăra cu bani.

2. LECŢIA VALORII SUPREME

Chemându-ne să-L urmăm în iesle, Isus nu face altceva decât să ne îndemne să ne schimbăm în mod drastic sistemul de valori. Comoara noastră, cea dintâi dintre priorităţile noastre, hotărăşte unde

va fi inima noastră (Mat. 6,21). El ne cheamă să ne depărtăm de cele mai mari şi mai prestigioase lucruri ale acestei lumi, pentru ca, în schimb, să căutăm şi să cultivăm cu grijă acele lucruri care ţin de spirit, de suflet şi de caracter. „Căci ce i-ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă-şi pierde sufletul?" (Mat. 16,26). „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Mat. 6,33). Iată care este pentru El ordinea priorităţilor. Da, pâinea cea de toate zilele, îmbrăcămintea şi portofelele sunt importante pentru noi. Dar atunci când imaginea de sine depinde de astfel de lucruri şi când simţământul nostru de siguranţă stă în valoarea posesiunilor, înseamnă că încă nu am învăţat minunata lecţie eliberatoare a ieslei. Probabil că ne mai aflăm şi acum sub tirania acelui „a avea" cu preţul lui „a fi".

3. LEQIA RECUNOŞTINŢEI

Atunci când ne invită să-L urmăm în iesle, Isus doreşte să ne înveţe lecţia recunoştinţei. Dacă ar fi după noi, nu am fi niciodată mulţumiţi cu ceea ce suntem sau cu ceea ce avem. Şi nu fără motiv ultimele două porunci din Decalog interzic în mod direct invidia şi pofta. Din ieslea Sa, Isus ne aminteşte: „Dacă aveţi un acoperiş deasupra capului, un pat umil pe care să vă odihniţi,

suficientă hrană cât să vă puteţi hrăni familia şi belşug de dragoste

pentru a vă încălzi căminul, atunci aţi atins standardul Meu de viaţă. S-ar putea ca acesta să nu corespundă cu standardul Statelor Unite. Dar el *este* măsura Mea de bunăstare".
John, unul dintre vecinii noştri, a adunat ceva avere în anii de recesiune de după cel de-al II-lea război mondial. Turma sa de oi i-a adus o mare cantitate de lână. Surprins şi plin de bucurie, John, un proaspăt adventist de ziua a şaptea, a făcut un plan rapid.
- Luna viitoare voi merge la târg, i-a mărturisit el mamei mele, şi voi cumpăra cea mai bună pereche de cai pe care o găsesc pe piaţă şi o căruţă nouă. Şi, dragă Nataly, în loc să merg apoi direct acasă, voi trece pe toate străzile satului, cu caii jucând în frâu şi cu căruţa strălucind de nouă şi de frumoasă, astfel încât toată lumea să vadă cum binecuvântează Dumnezeu pe un creştin convertit.
- Mă voi ruga pentru tine, au fost singurele cuvinte pe care le-a spus mama.
Câteva săptămâni mai târziu, în seara când se ţinuse târgul cel mare, mama 1-a auzit pe John strigând-o. Adunându-şi toate puterile, mama a

ieşit din casă pregătită să facă faţă mândriei şi bucuriei lui.
- John! John, dar... ce-i asta, John?
- Da, Nataly, este tot ce-mi trebuie, deocamdată, a venit, enigmatică, replica.
- Dar poneii aceştia nu vor creşte niciodată. Nu sunt decât cu puţin mai mari decât câinii tăi ciobăneşti! Ce poţi face cu căluţii aceştia?
- Nataly, poneii se vor descurca de minune!
- Ce vrei să spui, John? Animalele acestea nu sunt în stare să tragă nici măcar un plug! Ce ai de gând să faci? Melanie i-a văzut?
- Nu, soţia mea încă nu i-a văzut. Mă întrebam dacă ai putea să mergi tu înainte, s-o pregăteşti pentru acest şoc. Ştii, Nataly, când am ajuns în târg şi m-am uitat la cai...
- Nu ţi-au ajuns banii, a completat mama, de la ea, cuvintele lăsate în suspensie.
- Ba nu, aveam suficienţi bani, chiar din belşug. Dar m-am simţit ciudat. în mine a început să crească ceva. Simplul fapt de a

mă vedea printre acei oameni bogaţi m-a făcut să mă simt atât de diferit, atât de bun, atât de deasupra celorlalţi... Mândrie, Nataly. Trebuie s-o numesc mândrie. Aşa că m-am întrebat, *John, ai nevoie de*

mândriei Nu, mi-am răspuns singur. *Ei bine, atunci înseamnă că nu ai nevoie nici de aceşti cai frumoşi.* Tot ceea ce-mi trebuia erau aceşti ponei. Şi atunci, Nataly, am trecut de la cei mai frumoşi şi mai scumpi cai până la cel din urmă preţ. Cu aceşti ponei nu mă simt mai sus decât oamenii de mijloc. Te rog, du-te şi vorbeşte cu Melanie. Spune-i că nu am nevoie decât de aceşti ponei. Şi că am nevoie de ei!

4. LEQIA VALORII UMANE

Isus în iesle ne învaţă că nu putem exprima valoarea unei fiinţe omeneşti în termenii nici unei unităţi de măsură cunoscute. Poate că trebuie să menţionăm calităţile, comportamentul, talentele sau obiceiurile cuiva, pentru a-1 putea evalua cum se cuvine. Poate că preferăm o persoană în locul alteia din mai multe motive. Dar fiinţele omeneşti aparţin unei alte sfere a realităţii decât comportamentul, talentele, obiceiurile sau calităţile. Asemenea criterii nu au puterea să exprime valoarea umană. Medicul poate să aibă o iscusinţă şi un talent de neînlocuit pentru urgenţa medicală cu care ne confruntăm la un moment dat. Ajutorul lui este de o valoare excepţională pentru noi. El poate să reprezinte diferenţa dintre viaţă şi moarte. Dar lucrul acesta ne spune foarte puţin despre medic ca persoană şi nu ne poate arăta

valoarea lui ca fiinţă omenească. Greutatea, înălţimea, originea, statutul social, vârsta sau genul nu au nici o semnificaţie în asigurarea sau în stabilirea calităţii de om a cuiva. Nu, Bill Gates nu valorează 100 de miliarde de dolari şi nici tu nu valorezi 100 de cenţi. în realitate, ca fiinţe omeneşti, tu şi Bill sunteţi egali ca importanţă şi ca valoare. Toţi oamenii sunt „creaţi egali". Constituţia americană are dreptate. Creaţiunea: de aici a început totul şi aici rămâne totul - în mâinile Creatorului. Nimeni şi nimic nu ne-o poate lua, în afara situaţiei când noi înşine alegem s-o neglijăm. Valoarea noastră izvorăşte din, este legată de şi rămâne în El. Adevărata

valoare umană este de nemăsurat, iar noi nu putem şi nu trebuie nici măcar să încercăm să o exprimăm în asemenea termeni. Nu există nici o valută în care să o estimăm. întreaga lume se cufundă într-o totală lipsă de semnificaţie, în comparaţie cu valoarea unui suflet oemenesc (vezi *Counsels to Writers and Editors* [Sfaturi pentru scriitori şi editori], pag. 126, *şi Mărturii pentru comunitate,* voi 5, pag. 663-664). Doar Calvarul îi descoperă valoarea, prin preţul plătit pentru răscumpărarea noastră (vezi *Gospel Workers [Slujitorii*

Evangheliei], pag. 184; *Mărturii pentru comunitate,* voi. 3, pag. 207).

Pruncul din iesle cât valorează? Ce preţ îi putem pune pe etichetă? Toate Rolls-Royce-urile noastre, parcate în faţa staulului Său, toate Rolex-urile, titlurile şi medaliile noastre pălesc de ruşine în prezenţa autenticităţii, a simplităţii şi a umanităţii evidente a Pruncului. Spre deosebire de noi, păstorii s-au simţit bine în staulul acela. Ei au fost fericiţi să-L vadă, pentru că El a devenit Mielul *lor.* Mielul şi păstorii nu au nimic de oferit, nimic cu care să se laude, nimic de ascuns pe la spate - nici măcar nişte maniere adecvate. Ei nu au nimic altceva de dat decât pe ei înşişi. Păstorii au venit aşa cum erau, nedeghizaţi şi autentici, ca să-L vadă pe Prunc aşa cum era, nedeghizat şi autentic. Dumnezeu a vrut să fie astfel. Camera regală, pătuţul de aur, parfumul de flori de portocal şi absenţa muştelor ar fi deghizat umanitatea reală în care a venit să Se întrupeze Domnul Hristos. Titluri precum cel de preşedinte, de director sau de prim-ministru i-ar intimida tocmai pe aceia pe care El caută să-i atragă la Sine. Titlurile şi obiectele de lux au tendinţa de a masca şi de a copleşi şi simţământul nostru de apartenenţă la rasa omenească.

Astfel, adevărata măreţie a magilor stă tocmai în

simplitatea lor umană, autentică, în ciuda bogăţiei materiale pe care o posedau. Nimeni, nici măcar regele, nu i-a putut intimida şi nu i-a putut convinge să intre într-o conspiraţie împotriva Pruncului din iesle. Ei au fost în stare să se plece înaintea Lui şi să-I aducă omagiul lor chiar acolo, în prezenţa animalelor, a mirosului greu, de grajd, şi a muştelor. Dar ei nu şi-au călcat principiul de credincioşie

chiar cu riscul propriilor vieţi. Nu, mai mare nu înseamnă mai măreţ. Cel mai mic dintre noi îşi demonstrează măreţia atunci când are curajul de a fi privit şi tratat ca cel mai mic atât în propriii ochi, cât şi în ochii celorlalţi.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Un staul si o iesle - ce loc, ce lecţii! Totul este atât de ciudat pentru aceia care au o casă, un pat, o maşină, parfumuri şi loţiuni aftershave, care consideră aceste lucruri ca fiind absolut necesare pentru o viaţă normală.

Deci, ce avem de făcut acum? Trebuie să vindem totul şi să ne cumpărăm un staul, undeva la marginea unui sat, să ne facem o iesle şi să dormim în ea, aşa cum a făcut Maestrul nostru?

Nu, nu încă. S-ar putea ca într-o zi să ajungem şi la

aceasta. Sute şi mii de oameni trec prin această tragedie în timp de război. Soldaţii te obligă să renunţi la tot ce ai în favoarea unei persoane pe care nu ai întâlnit-o niciodată şi pe care s-ar putea să nu o cunoşti niciodată, şi aceasta fără ca măcar să primeşti un „mulţumesc" în schimb. Munca, sudoarea şi economiile de o viaţă întreagă se duc pentru totdeauna şi în clipa următoare te trezeşti singur, în stradă. Totul rămâne în urmă, în timp ce înainte nu te aşteaptă decât o ceaţă înăbuşitoare şi întunecată. Rămâi pe loc, cu privirea pironită în gol, nevenindu-ţi să crezi că totul este aievea... pietre grele şi reci îţi apasă pe suflet. Dar soldaţii te obligă să mergi înainte, cu mâinile goale: fără portofel, fără albume cu fotografii, fără parfum... în momentele unor astfel de calamităţi se vede adevăratul ucenic al învăţătorului. Dacă inimile noastre se identifică cu împărăţia Lui, şi nu cu posesiunile noastre materiale, dacă respectul nostru de sine nu depinde de titlurile şi de recunoaşterea oamenilor, atunci siguranţa noastră se află, într-adevăr, într-un loc sigur. în situaţii în care mii de oameni şi-ar pierde minţile, sănătatea sau chiar viaţa, ucenicul rămâne în picioare, pentru că din staul şi din iesle răsună chemarea Maestrului: „Vino după Mine".

VINO DUPĂ MINE

Nu, Isus nu aşteaptă, ca dovadă a uceniciei noastre, să locuim într-un staul, în compania animalelor, şi nici să dormim într-o iesle. Lecţia staulului şi a ieslei are o cu totul altă semnificaţie. In primul rând, ea vrea să ne spună că noi, ca urmaşi ai învăţătorului încă de la ieslea din Betleem, trebuie să aşezăm împărăţia şi neprihănirea Sa în vârful sistemului nostru de valori. Cu această valoare drept criteriu dominant, toate dorinţele, plăcerile, visele, speranţele şi ţintele noastre vor reveni la locul care li se cuvine. Nu ne mai simţim tentaţi să concurăm cu vecinii noştri pentru întâietate - pentru a avea lucrurile cele mai mari şi cele mai extravagante. Suntem gata să vindem totul, şi aceasta pentru că viaţa noastră nu mai este dominată de posesiunile materiale. Şi suntem gata să renunţăm la poziţie şi la renume în schimbul comorii divine, pentru că, spre deosebire de ceilalţi oameni, noi recunoaştem infinita valoare a regalităţii Sale în vieţile noastre (Mat. 13,44-46). Chiar dacă Maestrul nu ne cere să sacrificăm totul, noi suntem totuşi pregătiţi să o facem. Nu există nici o investiţie mai bună şi mai sigură decât aceea a valorilor veşnice şi a câştigului veşnic. Nici rugina, nici hoţii şi nici soldaţii nu ne vor putea despărţi vreodată de această bogăţie, de acest fel de

libertate.
în al doilea rând, modul de viaţă practicat în staul şi în iesle apreciază fiinţele omeneşti mai presus de posesiuni şi „a fi" mai presus de „a avea". Minunaţii cai înfocaţi cu preţul autenticităţii şi al simplităţii inimii omeneşti nu constituie niciodată un târg pe care merită să-1 închei. Neglijarea soţiei sau a copiilor de dragul carierei sau al realizărilor profesionale, fie acestea chiar legate de biserică, nu se află deloc în armonie cu paşii pe care doreşte Isus să-i facem. „Am suferit adesea degradarea datorită sărăciei", spune Abraham Joshua Heschel. „Acum suntem ameninţaţi cu degradarea prin putere. Există fericire în dragostea pentru muncă, dar există nenorocire în dragostea pentru câştig. Multe inimi şi multe ulcioare se zdrobesc la fântâna profitului. Vânzându-se pe sine ca sclav al lucrurilor, omul devine o unealtă care se sparge la fântână."[3]

[3] Abraham Joshua Heschel, *The Sabbath* (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1951),'p.3.

în al treilea rând, dacă hotărâm să devenim ucenici ai Săi, nu ne putem aştepta la câştiguri materiale. Persoana pe care o urmăm, modul de viaţă pe care îl adoptăm, felul de oameni care devenim şi

destinul pe care ni-1 alegem cântăresc infinit mai greu decât orice preocupare materială. Cine suntem este cu mult mai important decât ce avem. „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Isus Hristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos" (Fii. 3,8). Inimile noastre sunt satisfăcute şi dorinţele noastre sunt împlinite doar în prezenţa Sa. O casă este un bonus, o maşină un dar, un portofel o favoare, un pat un cadou, iar sitele de la ferestre, care împiedică muştele să intre în casă, o gratificaţie cu totul nemeritată. Tot ce avem peste standardul lui Isus reprezintă o binecuvântare şi un privilegiu. Privirea noastră nu este îndreptată înainte, către mai mult şi mereu mai mult, ci mai degrabă înapoi, către ieslea în care doarme Isus. Nu contează cât de săraci sau cât de bogaţi suntem, siguranţa noastră, simţământul valorii noastre personale derivă din Cel pe care îl cunoaştem şi pe care îl urmăm. Ele izvorăsc dintr-o atitudine de nemărginită recunoştinţă: o perspectivă, un mod de viaţă care nu i-a intimidat nici pe Pruncul din iesle şi nici pe prietenii Săi, păstorii. Noi ne simţim bine doar atunci când Domnul Hristos se poate simţi acasă în casa noastră. Când inimile ni se revarsă de recunoştinţă, un staul arată ca o cameră regală,

ieslea ni se pare un pătuţ de aur, mirosul greu, de animale, are parfumul florilor de portocal, iar muştele nu contează, pentru că inima noastră nu este altceva decât o iesle în care Isus Se odihneşte liniştit.

CAPITOLUL 3

RÂUL

LA RĂSCRUCILE DESTINULUI

Timp de câteva luni, entuziasmul meu de muncă a scăzut vizibil. Aparent, nimic nu se schimbase. O mulţime de clienţi şi un venit excepţional de bun ar fi trebuit, în mod normal, să-mi aducă mulţumire şi fericire. Dar undeva adânc, în sufletul meu, ştiam că a repara ceasuri şi orologii, ca vocaţie pe viaţă, nu mi se potrivea. Dar cine să mă înţeleagă? Simţămintele mele de frustrare au devenit şi mai acute atunci când mama a auzit despre problema mea. „Cum este posibil aşa ceva, fiule? Doar cu ceva mai bine de un an în urmă ai pornit la drum fără nici un capital. Şi acum, la 22 de ani, ai reuşit să cumperi o casă cu banii jos, afacerea îţi prosperă, iar veniturile sunt mai mari decât le-am avut vreodată, de la moartea tatălui tău. Consideri că aceasta este altceva decât o minune? Poţi să dai cu piciorul la o asemenea binecuvântare divină, să renunţi, pur şi simplu?"

Ei bine, adevărul este că nici eu nu tratam

problema cu uşurătate. înţelegeam foarte bine simţămintele mamei. O adventistă sinceră şi evlavioasă, ea era întru totul devotată bisericii. Dar să-şi vadă fiul mergând la şcoală tocmai acum! Chestiunea renunţării la siguranţa financiară, care ne aducea mereu aminte de vremurile de dinainte ca tatăl meu să fie ucis, cu 20 de ani în urmă, ajunsese să fie un permanent şi serios subiect de discuţie. Sora mea nu spunea nimic. Şi totuşi, ca să fiu sincer, sufeream

mai mult văzându-i reacţia decât dacă ar fi spus ceva, orice. Chipul ei reflecta un amestec ciudat de zbucium şi de resemnare.
Eram obişnuiţi cu aceste dramatice răsturnări de situaţie, numai că până atunci fusesem victimele nevinovate ale unor evenimente tragice. îmi amintesc cum stăteam şi visam cu ochii deschişi să continuu afacerea de dragul mamei şi al surorii mele mai mici. Cât de fericiţi am fi putut fi cu toţii! Astfel că, timp de încă trei ani, afacerea mi-a prosperat. însă eu ştiam că neliniştea, imboldul, chemarea de a lăsa totul pentru a mă alătura Maestrului, în lucrarea Sa, nu avea să înceteze până când nu îi dădeam răspuns.

Cam aceleaşi gânduri se zbăteau şi în mintea lui Isus, în umilul atelier de tâmplărie de la marginea Nazaretului. Din clipa în care sosise în sat vestea că vărul Lui, Ioan, începuse să predice la Iordan, ocupaţia lui Isus de până atunci, care îi asigurase atât mijloacele necesare vieţii, cât şi un rost, îşi pierduse acum orice atracţie. Bancul de lucru, uneltele, pe care Isus le cunoştea atât de bine, fiecare cui din perete şi fiecare crăpătură din podea îi păreau din ce în ce mai îndepărtate. Astfel că, într-o zi, Isus a măturat podeaua, a pus uneltele în ordine, şi-a agăţat şorţul în cui şi a aşezat în geam, pentru ultima dată, anunţul „închis". A lăsat totul, ca răspuns la chemarea Tatălui Său. în ziua următoare, El Şi-a început călătoria de 64 de mile, din Nazaret până în locul numit Betania, pe malurile râului, în apropiere de Ierihon (Ioan 1,28.29).

în ziua aceea, când Ioan Botezătorul şi-a ridicat privirea către cei care îl ascultau, ochii săi L-au zărit pe Isus. Văzuse o mulţime de oameni în ultima vreme. Ioan îşi amintea foarte bine cum chipul aspru şi împietrit al unui criminal se înmuiase dintr-o dată, transformându-se în chipul unui om pocăit. Un negustor viclean căutase atent în jur, ca să-şi găsească datornicii. Un beţiv, zdrobit sub povara viciului său, murmurase cuvinte

de laudă pentru proaspăt descoperita eliberare. Botezătorul s-a gândit la chipurile nenumăraţilor oameni care veniseră la el purtând poveri grele de vinovăţie. Mulţi dintre ei, atât bogaţi, cât şi săraci, eruditi sau analfabeţi, evrei sau dintre neamuri, soldaţi ori civili, experimentaseră, sub puterea Duhului Sfânt, incredibila putere a harului.

34

VINO DUPĂ MINE

Ei veneau la el neajutoraţi şi lipsiţi de orice speranţă şi ieşeau din apa botezului cu inimile pline de bucurie şi de pace.

Ioan cunoştea toate acele chipuri. El învăţase să le citească asemenea unor cărţi deschise. Dar simţea că pe chipul acesta există ceva unic, ceva proaspăt şi autentic. Inocenţa pură, de copil, purta chipul matur şi robust al unui bărbat. Ellen White comentează: „De la mulţimile care se adunaseră în jurul lui, la Iordan, Ioan auzise povestiri de crime îngrozitoare şi întâlnise oameni greu apăsaţi de povara mulţimilor de păcate; dar niciodată nu se apropiase de o fiinţă omenească de la care să simtă în inimă o influenţă atât de dumnezeiască". Isus era cu totul diferit. Lucrarea Lui, modul în care stăruia asupra unei atitudini cinstite, toate acestea puteau trece neobservate în provincialul sat din Galilea, dar nu şi aici. Oamenii aceştia veneau din

Ierusalim şi din oraşele din împrejurimi, unde viaţa era puţin mai sofisticată. Clientul nu putea avea încredere în negustor, cetăţeanul era suspicios faţă de slujbaşul public şi chiar şi aşa-numita nobilime - clasa conducătoare, regele pe tronul lui şi preotul din templu - trăia în corupţie şi în privilegii egoiste.

Vedeţi, toată lumea procedează astfel. *Aşa este normal.* Standarde cu privire la ce este bine şi ce este rău există, desigur, *dar noi trăim într-o lume plină de păcat* (definiţia, în nouă cuvinte, a deplinei integrităţi). Fă celorlalţi înainte să apuce ei să-ţi facă ţie este singura evanghelie realistă pe stradă, în afaceri, în politică şi în toate comitetele care ne modelează, în mod obişnuit, viaţa.

Aşa vorbeau, gândeau şi acţionau oamenii care se îngrămădeau în jurul lui Ioan. Şi un lucru bun este acela că veneau să-1 asculte. Cel puţin unii dintre ei îşi dădeau seama cât de departe ajunsese societatea şi cât de aproape erau de dezastru. Raportul Scripturii ne spune că mulţimi de oameni veneau din Ierusalim, din ludea şi din toate regiunile din jurul Iordanului şi erau botezaţi de Ioan, mărturisindu-şi păcatele (Mat. 3,5.6). „Atunci, ce trebuie să facem?" întrebau ei (Luca 3,10). Cu toate acestea, majoritatea îl ignorau pe Ioan. Ei acceptau legea junglei şi învăţau cum să se

descurce şi să profite.
RÂUL
35
Aşa că, evident, Isus nu Se integra în decor. El nu Se pricepea să fraierească, să înşele sau să manipuleze pentru a-Şi face loc cu coatele în „lumea reală". Nici nu recurgea la minciuni ca mijloc de a face binele, la înşelăciuni, pentru a câştiga, sau la compromisuri, atunci când dreptatea atârna în balanţă. Măria şi Iosif nu-L crescuseră în acea înţelepciune a străzii. Ei îi îndreptaseră mintea către înţelepciunea de sus - acea înţelepciune care este „întâi curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roduri bune, fără părtinire, nefăţarnică" (Iacov 3,17).
în această mulţime, Isus părea ca un miel în mijlocul lupilor, şi Ioan nu şi-a ascuns surprinderea de a-L vedea acolo. Dacă ar fi venit cu afaceri, în excursie sau ca să-şi viziteze vărul şi rudele, dacă doar ar fi trecut pe-acolo, în drum spre Ierusalim, pentru a-Şi începe lucrarea, Ioan ar fi înţeles. Dar ca să vină aşa, neprihănit, şi să ceară botezul pentru iertarea păcatelor - asta nu avea nici un sens. „Eu am trebuinţă să fiu botezat de Tine, şi Tu vii la mine?" (Mat. 3,14).
Dar Isus a rămas neclintit. „Lasă-Mă acum, căci aşa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit"

(vers. 15). Tot ce trebuie împlinit, Ioan - tot. „Am ajuns până aici şi voi merge până la capăt, pentru cei păcătoşi." Astfel că Ioan a consimţit. „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă. Şi în clipa aceea cerurile s-au deschis, şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel şi venind peste El. Şi din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea" (vers. 16,17).

LECŢII DE UCENICIE

Aşadar, prieteni, iată-ne pe malul Iordanului. Un loc minunat. Şi acum ascultaţi: cuvintele şi acţiunile lui Isus ne învaţă importante lecţii de viată.

VINO DUPĂ MINE

1. SOLIDARITATE UMANĂ

Ascultându-L şi privindu-L pe Isus în mijlocul oamenilor, purtarea Sa mă nedumereşte. El este diferit, dar nu indiferent. Deşi nu Se potriveşte în decor, Se bucură să fie acolo. Ochii Săi evită privirile pline de subînţeles, dar nu este nicidecum un pustnic sau un călugăr care să evite contactul cu păcătoşii. Cu toate că este vizibil deranjat atunci când aude cuvinte aspre şi necuviincioase, El totuşi este dispus să Se identifice cu această mulţime. „Ce înseamnă asta, Maestre?" îmi vine să-L întreb.

„De ce generezi atâta confuzie în mintea noastră? De ce nu Te porţi şi Tu ca vărul Tău, Ioan? Cel puţin, el este consecvent. Se îmbracă ciudat, trăieşte în pustie, mănâncă o hrană neobişnuită şi se ţine la distanţă de oameni. Dacă ei vin la el, aceasta se întâmplă tocmai pentru că el este atât de diferit de tot ce au întâlnit până acum, şi asta face ca solia lui să pară adevărată. Nu-Ţi este teamă că îţi vei nedumeri discipolii? Ai venit la râu, dar Te îmbraci normal, mănânci si bei ca oamenii obişnuiţi, locuieşti între ei si totuşi, aici, în mijlocul lor, acţionezi cu totul diferit. Cei cărora Te alături nu se potrivesc deloc cu felul Tău de a fi. Maestre, eu aici văd două riscuri. în primul rând, mă tem că mulţi vor pleca, scandalizaţi de compania în care Te complaci (Mat. 9,10.11). Şi, în al doilea rând, cei care Te însoţesc s-ar putea să Te respingă pentru că nu Te potriveşti cu ei."
Din fericire, în loc să predau lecţii, eu am venit aici să învăţ. Comportamentul lui Isus ne ilustrează ce înseamnă să fim un factor de schimbare spre bine, fără să lăsăm însă ca relele din jurul nostru să ne transforme. Cuvântul-cheie este „solidaritate". Solidaritate cu oamenii. Isus îşi concentrează atenţia şi preocuparea asupra fiinţelor omeneşti *înainte* de a reacţiona la modul lor de a se comporta. El îi observă şi Se identifică apoi cu

nevoile lor *înainte* de a le răspunde sau de a le demonta ciudatele şi dăunătoarele mecanisme de adaptare. Domnul nu începe prin a-i privi ca pe nişte beţivi sau ca pe nişte criminali. El îi priveşte mai întâi ca pe nişte oameni care recurg la băutură, care se lasă înrobiţi de vicii, care acţionează violent, iar în acest proces îşi fac

rău atât lor înşişi, cât şi celor din jur. Orice suflet care suferă în mod sincer se simte în siguranţă în prezenţa Sa. Aceşti oameni au asigurarea că El îi înţelege. Şi, pe măsură ce ajung să îl cunoască, ei observă modul în care El tratează cu succes unele dintre problemele de viaţă cu care se confruntă ei înşişi.

Mulţimea de la Iordan a captat atenţia Mântuitorului aşa cum suferinţa unui copil bolnav sfâşie inima doctorului (vers. 12,13). El venise ca Mesia, ca Salvator, şi salvatorii se grăbesc întotdeauna să ajungă lângă victime, pentru a le salva. Domnul Se afla acolo *pentru că aceia care aveau nevoie de El erau acolo.* Isus S-a dus la Iordan din solidaritate cu semenii Săi. Compasiunea pe care o simţea pentru ei a biruit stingherealа şi puterea Sa de a-i ajuta a învins orice teamă.

2. LECŢIA TIMPULUI

Venind să-i ceară lui Ioan să-L boteze, Isus ne-a învăţat să urmăm călăuzirea lui Dumnezeu în orice etapă a vieţii ne-am afla. „Lasă-Mă acum, căci aşa se cade", i-a spus El lui Ioan. Până ieri, Tatăl Său îl ţinuse în atelierul de tâmplărie, iar începând de mâine, El putea să-I deschidă noi orizonturi şi să-I încredinţeze noi însărcinări. Dar acum nu este nici ieri şi nici mâine. Acum este un timp care are cerinţele şi oportunităţile lui.

Un ucenic învaţă că Maestrul alege atât itinerarul, cât şi ritmul de înaintare. Ucenicii îl urmează pe maestru, ei nu conduc. Ei nu pot să alerge înainte şi, în acelaşi timp, să-1 urmeze pe cel care-i conduce. Şi nici nu pot insista să aleagă un alt traseu, dacă maestrul nu a luat-o pe drumul acela. Ieremia ştia că „soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-şi îndrepte paşii spre ţintă" (Ier. 10,23). „Calea nebunului este fără prihană în ochii lui, dar înţeleptul ascultă sfaturile", concluzionează Solomon (Prov. 12,15). Uneori, ritmul de mers se va încetini sau poate chiar vom face o haltă. în astfel de situaţii, *a-L urma pe Maestru înseamnă a aştepta.* Moise a fost în mod miraculos salvat de la o moarte sigură atunci când Providenţa a intervenit în favoarea sa, pe fluviul Nil. A fost în mod

evident

planul lui Dumnezeu, El l-a călăuzit. Şi totuşi, timp de 40 de ani, el avea să-L urmeze pe Domnul, aşteptând şi părând că-şi iroseşte talentul şi instruirea scolastică pe care o primise îngrijind de o turmă de oi. Cu toate acestea, putem căpăta un simţământ de siguranţă amintindu-ne că planul lui Dumnezeu nu cunoaşte nici grabă şi nici întârziere.

3. CELE TREI MIŞCĂRI

Relatarea botezului descrie drumul pe care îl parcurge Isus atunci când coboară în apa Iordanului. Dumnezeul întrupat, neprihănitul Fiu al omului, ne învaţă că toate începuturile importante au ca prim pas modestia. Umilinţa este virtutea esenţială a caracterului uman. Privim cu uimire cum Isus îşi ia locul în planul lui Dumnezeu. Cel care ţine universul în mâini Se abandonează de bunăvoie în mâinile uneia dintre creaturile Sale, pentru a fi cufundat sub apă, acolo unde fiinţele omeneşti nu pot supravieţui. Pentru câteva secunde extraordinare, Ioan îl ţine în mâinile lui pe însuşi Stăpânul universului; şi parcă îl cuprinde ameţeala, muşchii îi tremură sub greutatea responsabilităţii. Pentru o clipă, o clipă incredibilă şi copleşitor de importantă, Isus rămâne acolo, în apă, lipsit de

orice apărare, gata să slujească nevoilor altora la chemarea Tatălui Său.
Apoi vine a doua mişcare, de data aceasta una de jos în sus. Cu muşchii picioarelor şi ai mâinilor încordaţi, Ioan priveşte cum apele se despart uşor, pentru a lăsa ca faţa liniştită a lui Isus să reapară la suprafaţă. Isus priveşte în sus, pentru că acolo sus îl aşteaptă cărarea misiunii Sale. Din acest loc, din apele Iordanului, locul în care S-a identificat cu păcătoşii şi a fost recunoscut ca înlocuitor al lor (Ioan 1,29), cărarea aleasă de Tatăl îl va conduce în sus, până când soldaţii romani îl vor înălţa pe o cruce. Atunci va atrage la El pe toţi oamenii. Dar acum, în acest moment, El trebuie să urce poteca abruptă, purtând povara grea a singurătăţii, a lipsei de înţelegere din partea celorlalţi şi a conflictului. Unii îl vor iubi din toată inima, în timp ce alţii I se vor împotrivi cu înverşunare. Cei mai apropiaţi prieteni nu-I vor

fi niciodată suficient de apropiaţi şi nici suficient de prieteni ca să-I împlinească cele mai profunde nevoi. Va trebui să deschidă singur drumul, o însărcinare teribilă, care ar înspăimânta pe oricine. Cum poate Dumnezeu să aşeze o asemenea responsabilitate imposibilă pe umerii unei fiinţe

omeneşti?
Răspunsul vine repede: „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă. Şi în clipa aceea cerurile s-au deschis, şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel şi venind peste El" (Mat. 3,16). Uimitoarea Sa lepădare de sine (mişcarea în jos) L-a pregătit pentru această misiune imposibilă (mişcarea în sus), care a determinat coborârea instantanee a Duhului Sfânt (mişcare în jos), ca să-L întărească şi să facă astfel încât misiunea imposibilă să devină posibilă. Vedem toate acestea înaintea ochilor şi am vrea ca experienţa Maestrului să devină experienţa noastră.

4. LEQIA INOCENTEI

Văzându-L pe Isus în mulţimea adunată la Iordan, ne întrebăm ce simte El. într-un anume fel, experienţa aceasta trebuie să I se pară asemenea aceleia a unui străin care a ajuns într-o ţară ciudată, unde se vorbeşte o limbă diferită şi ai cărei locuitori gândesc cu totul diferit. Şi totuşi, acest simţământ, că totul îi este străin, nu se datorează deosebirilor culturale şi nici celor lingvistice. Isus Se află în tara Sa natală si aramaica este limba Sa maternă. Mai mult decât atât, El este o persoană foarte sociabilă. Oamenilor le este uşor să vină la El, pentru El că îi înţelege şi Se îngrijeşte de ei.

Este vorba mai mult despre inocenţa Lui, pe care o putem numi aproape naivitate. El n-ar putea să se angajeze în discuţii referitoare la ultimul scandal izbucnit la Washington D.C. sau să comenteze ştirile de senzaţie despre escapadele starurilor de la Hollywood. Este acel gen de inocenţă pe care ne-am aştepta să-1 întâlnim doar la oamenii foarte tineri. Isus roşeşte, vizibil stânjenit de aluziile indecente sau remarcile de prost-gust. Bărbatul acesta pare imatur şi netrecut prin experienţa sofisticăriilor păcătoase. Si asa era.

40

VINO DUPĂ MINE

Cu siguranţă că Isus Şi-a amintit cuvintele profetului Isaia, cuvinte teribile pentru Acela care trebuia să Se identifice pe deplin cu ele: „N-avea nici frumuseţe, nici strălucire care să ne atragă privirile, şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă". încercaţi să trăiţi o săptămână ca „dispreţuit", „părăsit" (respins lb.engl.), un om de la care „îţi întorci faţa". Sau încercaţi să suportaţi consecinţele lui „şi noi nu L-am băgat în seamă", „am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit" (îs. 53,2-4). Aici, la râu, Isus a început să simtă adevăratul impact al statutului pe care îl acceptase: un serv inocent în mijlocul unor prieteni decăzuţi şi corupţi.

Poate că uneori Se întreba cu privire la rolul şi la lucrarea Sa. Probabil că a fost ispitit să accepte şi El un compromis, două, pentru ca astfel să poată să Se asemene celorlalţi chiar şi numai pentru o clipă. Doar în felul acesta ar fi putut să Se apropie mai mult de oameni, să-Şi facă lecţiile mai atractive şi să câştige mai mulţi pentru împărăţia lui Dumnezeu. Ar fi fost un compromis de dragul evanghelizării.

Dau slavă lui Dumnezeu pentru că Isus a rezistat ispitei. Avem un Maestru care a fost ispitit în toate lucrurile, dar de fiecare dată a ieşit biruitor. El ne învaţă că inocenţa şi lipsa de experienţă cu păcatul sunt ceva bun. Cultura societăţii în mijlocul căreia trăim s-ar putea să nu fie prea impresionată de aceste trăsături de caracter, dar Maestrul ştie ce este cel mai bine. Pentru ucenicii Săi, aprecierea Sa valorează mai mult decât părerea altor oameni. Nimeni nu poate ajunge la integritate prin compromis.

5. LECŢIA ÎNALTULUI CURAJ ŞI A ADÂNCII UMILINŢE

Mergând după Isus la râu, îl întâlnim pe Ioan Botezătorul. Ce bărbat! Isus avea să spună despre el: „Vă spun că dintre cei născuţi din femei, nu este nici unul mai mare ca Ioan Botezătorul" (Luca 7,28). El ne poate învăţa o lecţie unică în ceea ce

priveşte vieţuirea creştină. John Calvin îşi exprimă admiraţia faţă de Botezător în următoarele cuvinte:

„Să ne gândim la măreţia lui Ioan. Amintiţi-vă cum se purta el în prezenţa fariseilor şi a saducheilor şi cum l-a înfruntat pe Irod, spunându-i în mod deschis, cu riscul propriei vieţi, aşa cum avea să se vadă mai târziu: 'Nu-ţi este îngăduit să iei nevasta fratelui tău'. Amintiţi-vă că toată ludea, Ierusalimul şi Galilea se plecaseră înaintea lui. Şi acum, când un Oarecare, un Anonim din Nazaret, vine la el, distingându-Se dintre ceilalţi doar prin sfinţenia vieţii şi prin curăţia sufletului, Ioan nu numai că nu aşteaptă ca Acesta să i Se plece înainte, dar el însuşi se pleacă înaintea Sa. 'Eu am trebuinţă...' Ce îmbinare plină de măreţie între înălţimea curajului şi adâncimea umilinţei!"[4]

6. LECŢIA ANGAJAMENTULUI

Dar, la urma urmei, de ce a avut nevoie Isus să fie botezat de Ioan? în nici un caz pentru iertarea păcatelor. Explicaţia pe care i-a dat-o Isus lui Ioan: „Căci aşa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit" pare să indice un îndoit simţământ al datoriei de care El Se simţea legat. în primul rând, acest simţământ implica angajamentul pe care Şi-l luase Isus faţă de Tatăl Său şi, în al doilea rând, el

izvora din angajamentul Său de a salva neamul omenesc decăzut.

Acum, la începutul lucrării Sale publice, Isus stabileşte tonul şi trasează parametrii pentru ceea ce urmează să facă. Tatăl Său Se află în centru şi voinţa Lui este suverană. Chiar dacă, pentru mintea omenească, lucrul acesta este lipsit de sens, Isus totuşi porneşte în împlinirea misiunii încredinţate de Tatăl Său prin a primi botezul. Deşi este neprihănit, neîntinat de păcat, El Se află totuşi pe teritoriul vrăjmaşului. Ca orice alt om, El va fi obosit, ispitit, stresat, rănit sufleteşte, părăsit şi însingurat - circumstanţe care îi vor pune la încercare hotărârea şi dedicarea faţă de o singură ţintă. Astfel, botezul Său are semnificaţia unei mărturisiri publice, a unui legământ, a unui angajament de a da întotdeauna prioritate planurilor Tatălui Său.

[4] John M. Gibson, *The Gospel of St. Matthew, The Expositor's Bible,* ed. W. Robertson Nicoll (New York: A. C. Armstrong and Son, 1908), voi 15, p. 33

42

VINO DUPĂ MINE

Mai mult decât atât, Isus, ca Mesia, reprezintă Israelul pocăit, care vine la Iordan ca să fie botezat spre iertarea păcatelor.[5] Misiunea Sa îi cere să Se

identifice pe deplin cu poporul pocăit al lui Dumnezeu, pentru a putea fi Mântuitorul lui.[6] Va veni un timp când propria familie şi prietenii cei mai apropiaţi îl vor îndemna să abandoneze totul şi să nu-Şi ducă până la capăt însărcinarea. Dar angajamentul pe care Şi l-a luat la râu, pecetluit prin ungerea Duhului Sfânt, va rămâne de neclintit până la desăvârşita lui împlinire.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Cum putem trăi şi noi, în timpul nostru şi în cultura noastră, lecţiile învăţate astăzi la Iordan?

In primul rând, în rugăciunea Sa, Isus îi identifică pe urmaşii Săi ca oameni care sunt în lume, dar nu sunt ai lumii (Ioan 17, 14-17). *El* ne aşază aici. Noi aparţinem comunităţilor în mijlocul cărora trăim, dar nu ne contopim cu ele şi nici nu ne pierdem în ele. Căile noastre sunt adeseori radical diferite de cele ale vecinilor sau de ale prietenilor noştri, dar şi noi suntem la fel de omeneşti ca ei. Privind în jur, îi observăm pe cei care îşi fac simţită prezenţa îngâmfându-se, lăudându-se şi atribuindu-şi titluri înalte. Se pare că ei simt nevoia să iasă în evidenţă, să-şi afirme statutul, să facă declaraţii. Odată, în timpul unei întâlniri, m-am adresat unuia dintre foştii mei studenţi cu apelativul „Domnule". După întâlnire, soţia lui mi-a reproşat destul de vehement că nu am folosit titlul lui de „Doctor". Impulsul

nostru firesc este acela de a ne spune punctul de vedere, de a-i corecta pe ceilalţi. De a le arăta că purtarea lor este meschină şi respingătoare. Dar apoi ne amintim de Isus. Este uimitor să vezi cât de invulnerabil şi de în siguranţă

[5] Donald A. Hagner, *Matthew 1-13, WordBiblical Commentary,* ed. David A. Hubbard and Glenn W. Barker (Dallas: Word Books, 1993), voi. 33A, pp. 56,57.

[6] R. T. France, *The Gospel According to Matthew, The Tyndale New Testament Commentaries* (Leicester, Eng.: Inter-Varsity Press, 1985), pp. 94,95.

se poate simţi cineva atunci când se eliberează de spiritul de competiţie, de rivalitate.

Cuvinte grosolane şi profanatoare murdăresc tot ceea ce ne înconjoară. Vedem satisfacţia vorbitorilor, atunci când inventează glume caustice pe seama poziţiei, a rasei, a genului sau a naţionalităţii cuiva. Ei încearcă să se afirme pe ei înşişi sau să-i otrăvească pe ceilalţi cu mânia lor. Sau, cuprinşi ei înşişi de teamă, încearcă să-i sperie şi să-i impresioneze pe cei din jur. Reacţionând imediat, limba ni se ascute, am vrea să ripostăm pe loc. Dar ne amintim de Isus şi de modul Său cu

totul diferit de a răspunde. El ne dă puterea să rămânem demni şi calmi. Doar atunci putem să le slujim acelora care ne jignesc. Ucenicii lui Isus ies în evidenţă pentru că sunt diferiţi. Alţii se amestecă în cultura înconjurătoare, pentru că au cu toţii aceeaşi nevoie de a fi remarcaţi.
Şi totuşi, datorită lui Isus, noi continuăm să rămânem aici, să ne împrietenim cu oamenii şi să ne pese de ei. Alegem să aparţinem de aici, deşi nu ne putem integra, pentru că vrem să ajutăm o omenire nesigură, tulburată emoţional şi înrobită de vicii. Dar noi nu facem acest lucru din mândrie sau din condescendenţă, pentru că ne amintim de viaţa noastră de dinainte de a veni la râu. Compasiunea este cea care ne determină să ne purtăm astfel.
Ivan, un prieten al meu, a fost prins în Sarajevo în timpul cumplitului război din anii '90. Datorită faptului că făcea parte din ADRA International, avea posibilitatea să intre şi să iasă oricând din oraş. Timp de câţiva ani, el şi colaboratorii săi au reprezentat singurul serviciu de poştă şi corespondenţă îngăduit de-a lungul liniilor de demarcaţie dintre cele trei fracţiuni armate care se luptau în Bosnia. Adeseori ofiţerii militari l-au tratat cu un respect deosebit.
- De ce nu pleci pur şi simplu? îl întrebau ei.

Nimeni nu te obligă să faci asta. îţi rişti viaţa ori de câte ori traversezi liniile.
- Vedeţi, şi eu sunt sub ordin, le răspundea el liniştit. Trebuie s-o fac. Isus ar fi făcut-o.
Oameni ca Ivan îi atrag pe ceilalţi asemenea unui magnet. Ei sunt cinstiţi şi lipsiţi de pretenţii. în compania lor, cei ostentativi

încearcă instantaneu să-şi ascundă faţadele ţipătoare, văzând cum strălucirea farmecului interior răzbate prin ceilalţi. *Cum este cu putinţă?* se întreabă ei. *Cum poate cineva atât de modest şi de umil să fie atât de încrezător? Cum pot ei să impună respect şi să-i convingă pe ceilalţi fără jurăminte şi fără intimidare?*
Când ne cheamă să-L urmăm în mulţimea adunată la râu, Isus vrea să ne înveţe că trebuie să ajungem la cei secularizaţi - să ne împrietenim cu cei lumeşti, să fim dintre ei, fără să ne amestecăm cu căile lor. El doreşte cu ardoare să ne apropiem de ei şi să le câştigăm încrederea, astfel încât şi viaţa lor să poată prinde o licărire din strălucirea Lui. Văzând că şi noi avem aceleaşi nevoi şi aceleaşi slăbiciuni ca ei, se vor întreba, fără îndoială, care este sursa noastră de putere, de pace şi de încredere. S-ar putea ca unii dintre ei să vrea să

guste personal din credinţa noastră, să ia o porţie din acel simţ al ţintei care ne caracterizează şi, în cele din urmă, s-ar putea să dorească să ni se alăture în a-L urma pe Maestru.
In al doilea rând, în lumina experienţei trăite la râu, noi ne dăm seama că Dumnezeu este interesat de fiecare detaliu, de fiecare moment din viaţa noastră. Cu cât mai plăcută şi mai acceptată ar fi fost viaţa Domnului Hristos în ochii familiei Sale, dacă El ar fi rămas în atelierul de tâmplărie. Dar nimic, nici măcar jertfa supremă, nu L-a putut face să se abată de la planul Tatălui Său. Indiferent ce ocupaţie avem sau care ne este chemarea, Isus ne îndeamnă să stăm cât mai aproape de El, să urmăm călăuzirea Lui. Dacă rămânem prea mult în urmă, s-ar putea să-L pierdem din vedere şi să ne rătăcim. Un singur moment de neatenţie poate avea consecinţe teribile. în experienţa mea, aceasta a însemnat să-mi abandonez afacerea de ceasornicărie şi să-L urmez pe Isus în lucrarea pastorală şi de învăţământ. Dar cunosc ceasornicari care nu au primit o astfel de chemare, care au rămas la locul lor de muncă şi au rămas, în acelaşi timp, şi lângă Maestrul lor. S-ar putea ca unii dintre ei să fie chiar mai aproape de El decât sunt eu, în ciuda chemării mele actuale. O viaţă de ucenicie nu cunoaşte nici caste şi nici clase

privilegiate. Aici, la râu, toţi suntem păcătoşi.
RÂUL
45
Toţi suntem pierduţi în pădure, căutând drumul înapoi, către bază. Dar L-am găsit pe El, pe Singurul care nu a rătăcit drumul.
în al treilea rând, nouă ni se adresează provocarea de a ne coborî la nivelul unui elev. Mândria izvorâtă din egocentrism sau teama de umilinţă ori de eşec îi împiedică pe mulţi să devină ucenici ai lui Hristos. Dar nimeni nu trebuie să se simtă umilit de Isus. El este cel mai blând şi mai înţelegător învăţător pe care l-aţi întâlnit vreodată. în anii adolescenţei, mă întrebam de ce ne-a creat Dumnezeu inferiori Lui şi apoi ne-a cerut să I ne închinăm, să-L adorăm, să ne plecăm înaintea Lui şi să-I aducem slavă. Nu cumva era un Dumnezeu care îşi slujea Sieşi? Mai târziu, când am ajuns la colegiu, mi-am dat seama că niciodată nu suntem noi primii care să-I slujim Lui - El ne spală picioarele înainte ca nouă măcar să ne vină ideea. Niciodată noi nu-L rugăm primii - El stă şi bate la uşă şi îndemnurile Sale ne aduc aminte să ne rugăm.
O dată ce ne coborâm la nivelul Lui şi El preia conducerea, singurul drum pe care îl putem urma este în sus. în sus către a ne accepta chemarea,

către a ne confrunta cu forţele care se împotrivesc vieţii şi curăţiei sufleteşti, în sus pentru a lua poziţie de partea celor nefericiţi şi marginalizaţi, aşa cum a făcut-o şi El. Ori de câte ori fiinţele omeneşti încep o lucrare imposibilă pentru Dumnezeu, El nu poate să rămână deoparte şi să privească, ci Se coboară alături noi, dându-ne energie şi binecuvântându-ne eforturile. Duhul Său ne deschide ochii pentru a găsi noi metode. Dumnezeu ne conduce la oamenii potriviţi şi ne pune pe buze cuvintele pe care să le spunem.
în al patrulea rând, la fel ca în zilele lui Ioan Botezătorul, generaţia noastră are nevoie de ucenici care au curajul şi umilinţa bine focalizate. Curajul de a înota împotriva curentului, de a înălţa adevărul şi de a recunoaşte falsitatea. Asemenea lui Ioan, astfel de bărbaţi şi de femei nu vor ezita de teamă să nu-şi piardă poziţia sau aprobarea celorlalţi. Dar, în acelaşi timp, ei sunt oameni care vor asculta în umilinţă sfatul Maestrului şi îl vor urma plini de încredere, aşa cum îşi urmează un miel păstorul. Şi aceasta este tot o viată de ucenicie.

46

VINO DUPĂ MINE

Şi, în cele din urmă, Isus ne cheamă să ne legăm destinele de al Lui. Făgăduindu-ne să rămână cu

noi până când ne vom afla în siguranţă, El îşi va duce la bun sfârşit lucrarea de mântuire pe care a început-o în noi (Fii. 1,6). Acesta este angajamentul Său. Ne vom angaja şi noi, la rândul nostru, să-I fim credincioşi? Viaţa Sa desăvârşită, moartea şi învierea Sa nu vor însemna nimic pentru noi, dacă nu-I jurăm credincioşia noastră exclusivă. Amintiţi-vă că o mulţime de alte călăuze ne promit, la rândul lor, fericirea, dacă vom merge după ele. Familia, prietenii, întreaga societate ne pot ispiti să ne alăturăm lor în căutarea plăcerii. Şi dacă nu suntem legaţi de Isus cu legături de nedesfăcut, dacă nu ne angajăm să mergem doar acolo unde va merge El, ne vom pune destinul în pericol.

Un tânăr prieten a venit într-o zi, împreună cu sora lui mai mică, la clasa de pregătire a acesteia pentru botez. Părea foarte îngrijorat, considerând că sora lui era încă prea tânără pentru a face acest pas, deoarece avea doar 14 ani. Era potrivit să încheie acum legământ cu Isus?

- Frate pastor, a argumentat el, şi eu am fost botezat la aceeaşi vârstă, dar, mai târziu, când am vrut să mă bucur de plăcerile vieţii împreună cu prietenii, nu am putut pentru că îmi aminteam tot timpul de promisiunea făcută la botez.

- La ce fel de plăceri te referi, Peter? l-am întrebat

eu.
- Păi la acelea pe care dumneavoastră le-aţi numi păcătoase.
- Şi *tu* cum le-ai numi?
- Ştiu, frate pastor, dar eu nu m-am simţit liber să fac ceea ce doream.
- Şi ce anume te-a oprit?
- Promisiunea pe care o făcusem.
- Ei bine, băiete, a intervenit sora lui, nu fără ironie, eu sunt *foarte* bucuroasă că tu ai luat atât de devreme decizia de a te boteza! Şi eu vreau să mă botez chiar acum!
Astăzi, la râu, L-am urmat pe Isus într-un punct de cotitură al vieţii Lui. Fiecare om se întâlneşte, mai devreme sau mai târziu, cu astfel de momente. Dimineaţa, lucrurile par normale. Ne amintim de planurile pe care le-am făcut, de treburile neterminate
RÂUL

şi suntem convinşi că ne cunoaştem foarte bine programul. Insă, înainte ca ziua să se fi încheiat, viaţa noastră s-a schimbat pentru totdeauna. Fără să ne dăm seama, am ajuns la răscrucea destinului. Un apel telefonic, o scrisoare, un mesaj de e-mail, şi din monotonia liniştită a micului oraş de provincie ne trezim aruncaţi în nesiguranţa unui

mod de viaţă itinerant. în loc de legăturile obişnuite, cu o familie puţin numeroasă, responsabilitatea noastră îmbrăţişează acum solidaritatea cu întregul neam omenesc. Nu mai avem relaţii doar cu câţiva, care au aceleaşi gusturi şi aceleaşi concepţii ca noi. Duhul Sfânt îi conduce pe urmaşii lui Isus într-o aglomeraţie amestecată, cu oameni de tot felul, în care până şi personajele cele mai periculoase se simt în largul lor. Acolo, în gunoiul societăţii, Dumnezeu ne cheamă să înflorim asemenea unor crini. Angajamentul nostru, rădăcinile noastre ajung până în acele adâncimi tainice, de unde ţâşneşte izvorul curat, dătător de viaţă.

CAPITOLUL 4

PU5TIH

FAŢĂ ÎN FAŢĂ CU LEUL

Nu aveam unelte de pescuit propriu-zise, aşa că am improvizat un cârlig de undiţă dintr-un ac îndoit. Prin urechea lui am trecut o aţă mai rezistentă, pe care am înnodat-o bine, am introdus pe ea un dop de plută, iar cu capătul celălalt am legat-o de vârful unui băţ lung. Nimic altceva nu exista în lumea noastră: nici scufundător de plumb, nici lansetă, nici nadă. Cu o rezervă îmbelşugată de râme, am plecat la pescuit. Era în timpul anilor de recesiune şi de foamete de după cel de-al II-lea război

mondial, când toată lumea îşi petrecea timpul căutând de mâncare. Spre uimirea noastră, invenţia a funcţionat. Peştii nu vedeau altceva decât o aţă inofensivă şi un viermişor disperat. Neştiind că aţa era legată de el, ei muşcau momeala şi o dată cu ea... cârligul.
Tehnica de pescuit folosită astăzi le lasă peştilor şi mai puţine şanse decât pe vremea aceea. Nailonul perfect transparent nu se distinge deloc în apă. Cu o întreagă serie de nade, de scufundători de plumb şi de momeli, pescarii îşi înşală cu uşurinţă prada. Stau liniştiţi pe mal, în răcoarea dimineţii, tocmai atunci când peştii se pregătesc să-şi servească micul dejun, şi le oferă „generoşi" hrana atât de dorită. Minunat!
48
PUSTIA
49
Dar adevărul este, în mod tragic, altul. *Lucrurile nu sunt aşa cum par a fi.* Cârligele oferă nişte bucăţele de hrană atrăgătoare, care au gustul vieţii. Dar de ele sunt prinse aţe, ascunzând o cursă. Aşa le tratează oamenii pe celelalte creaturi. Prindem peşti, atragem în capcană vulpi, înşelăm atât păsări, cât şi animale. Şi aceasta pentru că le suntem superiori. Peştii nu ne pot prinde pe noi în undiţă, vulpile nu ne pot atrage în capcană, căprioarele nu

ne pot vâna, iar elefanţii nu se pot folosi de noi. Fiinţele omeneşti deţin supremaţia. Noi putem pescui doar din amuzament, le putem răni fălcile doar de dragul sportului. Şi toate acestea pentru simplul fapt că suntem în stare să ascundem cârligul, să pregătim capcana şi să ne camuflăm prezenţa şi intenţiile. Animalele trebuie să îndure abuzul şi prigonirea noastră pentru că nu ne pot răspunde în acelaşi fel şi pentru că nu ne pot chema în instanţă, să ne acuze de hărţuire, vătămare corporală sau ucidere cu premeditare.
în ceea ce ne priveşte, umblăm pe planetă având convingerea că ne aflăm în siguranţă, că suntem norocoşi şi intangibili. *Dar Dumnezeu ne-a transmis un cuvânt prin care ne spune că lucrurile nu sunt chiar atât de inofensive cum par.* In spatele peisajului inocent al familiarului, chiar şi aerul pe care îl respirăm este înşelător. Un „leu" feroce, „care răcneşte", este în libertate şi ne pândeşte la fiecare pas, căutând „pe cine să înghită" (1 Petru 5,8). Delicatesele pe care le preferă sunt cei care au fost la râu şi au încheiat un legământ cu Maestrul lor, aceia care s-au hotărât să îmbrăţişeze viaţa de ucenicie.
Isus a experimentat această confruntare faţă-în-faţă cu leul imediat după momentul de la Iordan. Biblia nu este foarte explicită în această privinţă. Un

simplu „atunci" ne conduce de la minunata experienţă a confirmării divine a învăţătorului nostru la o declaraţie care ne tulbură şi ne nedumereşte: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul" (Matei 4,1).

De la vegetaţia luxuriantă de pe malurile râului, cel mai probabil că El a urcat, în mod literal, pe creasta Muntelui Nebo, de unde Moise, cu secole în urmă, privise Ţara Făgăduinţei.

50

VINO DUPĂ MINE

Peisajul acela îşi merită, până astăzi, numele de „pustie".[7] Dar contrastul nu ne deranjează atât de mult, cât afirmaţia că *Duhul* L-a dus într-un loc pustiu, astfel încât diavolul să-L poată ispiti. De ce ar juca Duhul Sfânt un astfel de rol? Pare aproape ca şi cum Dumnezeu ar aştepta momentul cel mai potrivit, în experienţa lui Isus, ca să-L doboare. Vom studia cu atenţie acest pasaj şi întrebările legate de el, pentru că ele conţin nepreţuite lecţii pentru noi. Dar aceasta puţin mai târziu. Pentru moment, ne vom concentra atenţia asupra Maestrului. Scriptura spune că Isus S-a rugat şi a postit 40 de zile şi 40 de nopţi. Matei adaugă un

fapt care era evident: „la urmă a flămânzit" (Mat. 4,2). Şi chiar în acea situaţie, în acel moment de maximă vulnerabilitate, diavolul intervine cu cea mai pertinentă sugestie: „Isuse, eşti flămând! Mănâncă! Mănâncă, omule!" „Mâncarea reprezintă unul dintre cele mai înalte trei scopuri ale vieţii umane", spune un proverb sloven. „Care sunt celelalte două, încă nu s-a descoperit."
Ce amabilitate din partea diavolului! Câtă grijă! Cine a spus că el ar fi vrăjmaşul nostru? Isus fusese atât de absorbit de rugăciune şi de comuniune cu Tatăl Său, încât era posibil să fi uitat de mâncare şi de alte nevoi legitime. Era limpede că Tatăl Său nu Se gândise să-I dea hrană. Poate că Isus uitase de puterea divină pe care o avea, pentru a Se îngriji de nevoile Sale fizice. Un mic îndemn, doar o aluzie, şi Isus Se putea hrăni singur.
La aceasta, Maestrul citează pur şi simplu Scriptura: „Este scris: Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Mat. 4,4, citat din Deut. 8,3). Cu alte cuvinte, „nevoile Mele nu sunt relevante, nici simţămintele Mele nu sunt normative. Dorinţele naturii Mele fizice nu reprezintă cea mai înaltă valoare a vieţii. Eu sunt mai mult decât o maşină mâncătoare". Dumnezeu a creat fiinţele omeneşti pentru scopuri mai nobile, iar adevărata şi deplina

lor demnitate este pusă în lumină atunci când trăiesc „cu orice cuvânt care iese din gura Domnului" *(Ibid.)*.

[7] *The Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1980), voi. 5, p. 309.

PUSTIA

51

Diavolul nu răspunde, dar o expresie mânioasă şi plină de teamă îi brăzdează chipul. Aţi observat că el nu contestă cuvântul lui Dumnezeu? în loc de aceasta, schimbă rapid subiectul. Pentru că a văzut cu oroare, în timpul celor şase zile extraordinare ale creaţiunii, ce poate face cuvântul lui Dumnezeu, el este îngrozit de puterea lui de a transforma şi de a crea lucruri noi şi oameni noi. Şi pentru că nu vrea să se supună el însuşi influenţei cuvântului lui Dumnezeu, Satana schimbă subiectul.

Dar observaţi cum o face: „Atunci, diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe straşina Templului, şi l-a zis: Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: 'El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; şi ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră'" (vers. 5,6; Satana citează din Ps. 91,11.12).

Vă aduceţi aminte cum a început totul? Mai întâi,

Duhul L-a dus pe Isus în pustie. Acum, diavolului aproape că i se dă mână liberă în privinţa Lui. De la a fi, la început, singur cu Dumnezeu, Isus trebuie, dintr-o dată, să fie singur cu vrăjmaşul. Şi Duhul Sfânt priveşte scena fără să intervină deloc. Diavolul este meşter în a folosi elemente-surpriză. El îl ia pe Isus din acel loc singuratic şi liniştit, unde vânturile şi gândurile împărtăşesc libertatea de a se îndrepta încotro vor, şi îl aruncă în zgomotul unui oraş plin de agitaţie. Maestrul Se trezeşte că stă în picioare pe streaşină Templului, la o înălţime ameţitoare.
„Minunat!" spune diavolul. „Nu ai vrut să-Ţi manifeşti puterea divină în folosul Tău. Grozav! Dar ca să-Ţi marchezi în stil mare începutul lucrării, ca să atragi atenţia publicului, Isuse, de ce nu sari de aici fără paraşută? Oamenii cunosc puterea gravitaţiei. Imaginează-Ţi numai! Tu te arunci în gol - ei Te văd. Strigă şi îşi închid ochii ca să nu vadă oribila zdrobire şi Tu, în loc de aceasta, umbli în mijlocul lor viu şi nevătămat. Nici un os rupt, nici măcar o zgârietură! Chiar aici poţi începe apoi o extraordinară campanie, predicându-Ţi împărăţia.
în plus, ştii, asta nu este întru totul ideea mea. Pari a cunoaşte bine Biblia. Şi eu la fel. Tocmai am citat din Scripturi, astfel încât

totul să fie în regulă. Tot ceea ce ai de făcut este să demonstrezi că Dumnezeu respectă ceea ce a spus în Cuvântul Său."
Puneţi-vă în locul lui Isus. Te uiţi în jos şi vezi cum oamenii se opresc să privească. Arată cu degetul în direcţia ta. Freamătul creşte. Meşter în a regiza spectacole, diavolul face ca totul să pară, pentru Isus, o chestiune de credinţă.
Dar aşa este, oare? Isus îşi verifică memoria, pentru a Se asigura că Satana nu a citat greşit Scriptura. Nu, a spus versetele pe de rost, cuvânt cu cuvânt.
într-o clipă, verificând în gând, Isus îşi aminteşte că niciodată nu înţelesese Psalmul 91 în felul acesta. Diavolul încearcă să rămână fidel textului, dar cum poate să ajungă la o asemenea concluzie? El este meşter în deformarea înţelesurilor. Asa că Isus analizează imediat interpretarea lui Satana. Dacă ar sări de acolo, care ar fi motivul? Acţiunile omeneşti bazate pe făgăduinţele lui divine nu trebuie să fie niciodată motivate de dorinţa de a-L pune la încercare pe Dumnezeu sau de aceea de a impresiona mulţimile. Altfel, Dumnezeu ar fi în permanenţă ocupat să răspundă la capriciile copiilor Săi. Aşa că Isus răspunde la această

aplicare greşită a Scripturii: „De asemenea este scris: 'Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău'" (Mat. 4,7, citat din Deut. 6,16). Isus îşi cunoştea foarte bine Biblia, ştiind nu numai cuvintele scrise în ea, ci şi, lucru mai important chiar, care era adevărata lor semnificaţie.
Din nou nici o replică. Te simţi frustrat atunci când crezi că oamenii vor cu adevărat să converseze cu tine, să-ţi împărtăşească opiniile lor, însă, atunci când le pui sub semnul întrebării afirmaţiile, ei schimbă imediat subiectul, fără să rezolve chestiunea pe care o aduseseră în discuţie. Aşa că diavolul rămâne fără cuvinte. Apoi, el „L-a dus pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor, şi I-a zis: 'Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina mie'" (Mat. 4,8.9).
De data aceasta, Satana nu a mai folosit Scriptura. Ar fi fost prea riscant. Pentru că nu reuşise să-L înşele pe Isus pe terenul Bibliei, diavolul recurge la ispita supremă, cel mai puternic agent

de corupţie: *puterea.* Din moment ce-l pervertise pe el, cel dintâi dintre îngeri, putea, la fel de bine, să fie eficientă şi-n cazul lui Isus. Imaginaţi-vă ce impact ar fi putut avea oferta lui, de a fi rege al

întregului pământ, asupra omului Isus!
Fireşte însă că aceasta nu a fost oferită fără aţa corespunzătoare: „Dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina mie, Tatăl Tău va înţelege, pentru că acum eşti o fiinţă omenească, în plus, nu trebuie să şi crezi în ceea ce faci. Este doar ceva formal, ştii... politică. Aşa este aici, pe pământ. Când eşti la Roma, te închini cezarului..."
„Ţie îţi voi da toată stăpânirea şi slava acestor împărăţii, căci mie îmi este dată, şi o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, va fi a Ta" (Luca 4,6.7).
Dar Isus nu S-a folosit de nici o prerogativă, de nici o iscusinţă, de nici o putere, ci doar de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu: „Pleacă, Satano... Căci este scris: 'Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti" (Mat. 4,10). Fără insistenţe, fără pretenţii, ci doar o poruncă foarte categorică şi fără echivoc: „Pleacă!"
în final, Luca ne spune: „După ce L-a ispitit în toate felurile, diavolul a plecat de la El, până la o vreme" (Luca 4,13).

LEGII DE UCENICIE

Dacă îl veţi urma vreodată pe Isus în pustie, vă asigur de un lucru: nu veţi uita niciodată această experienţă. Nimeni nu poate să redea toate

impresiile sau să înveţe toate lecţiile pe care ţi le oferă o întâlnire cu diavolul în acţiune.

1.0 REALITATE NESIGURĂ

Prima impresie pe care o trăieşte ucenicul lui Isus în pustie este un copleşitor simţământ de nesiguranţă. De fapt, nu există nici un loc în care să fim în siguranţă. Să mergem în pustie, departe de oraşe şi de atracţiile lor; să căutăm să fugim de oameni şi de stres; să ne petrecem zilele în post, rugăciune şi total devotament fată de Dumnezeu - nimic din toate acestea nu ne poate asigura

împotriva celui mai puternic criminal aflat în libertate. Nici un pustiu nu este atât de departe, nici un loc de pe pământ - atât de sfânt, nici un munte - atât de înalt, încât să ne putem ascunde de leul demonic. Lumea nu are nici un loc şi nici un moment care să ne poată asigura pacea desăvârşită. Când, după ce „L-a ispitit în toate felurile" pe Isus, diavolul a plecat de acolo, el a făcut-o doar pentru o vreme, aşteptând, pur şi simplu, un moment mai prielnic.

2. VALORI ŞI MOMELI

Aţi văzut postere care prezintă imagini mai mari decât în realitate? Un bărbat puternic, tânăr, sănătos, fermecător, viguros, călare pe un cal

splendid, într-un minunat peisaj montan? în partea de jos a placardei scrie cu litere mari şi groase „Marlboro". Este o momeală? Are cumva un cârlig înăuntru? O aţă ataşată? Ar fi bine să crezi că da, *înainte de a muşca din ea*\ La prima vedere, nu vezi nimic rău, cu excepţia ţigării dintre degetele bărbatului. Dar prinzi mesajul tare şi clar: „Fumează! Vrei să fii şi tu la fel de prezentabil, de puternic şi de sănătos ca bărbatul acesta, nu-i aşa? Atunci, fumează! Haide, omule, oferă-ţi ce-i mai bun! Noi îţi purtăm de grijă; ne preocupă ce cred prietenii tăi despre tine. între două fumuri, vei simţi din belşug aerul de munte, răcoros şi proaspăt. O adevărată sănătate pentru plămânii tăi. Nu fi atât de demodat şi de îngust la minte!" *Majoritatea valorilor (atracţiilor) din jurul nostru pot fi momeli.* Diavolul nu este prost. El ştie că noi preferăm valoarea, nu îndatoririle. Astfel, el camuflează păcatul sub un veşmânt de valoare, ceva de dorit. îl ascunde sub ceva preţios sau atrăgător. Dacă ne-ar spune adevărul, ar trebui să ne înfăţişeze pe afiş măcar unul dintre acele fotomodele vlăguite, murind pe patul spitalului, cu tuburi şi perfuzii, luptând cu disperare pentru încă o respiraţie. Marlboro şi emfizemul, tutunul şi cancerul de plămân se asociază foarte bine pe principiul cauză-efect. Ţigările înseamnă boală şi

moarte atât pentru fumători, cât şi pentru semenii lor care stau

în acelaşi dormitor, în aceeaşi casă sau în acelaşi birou, în acelaşi autobuz sau pe aceeaşi bancă în parc.
Dar diavolul nu este prost! Dacă ne-ar spune adevărul cu privire la droguri, filme, dans, heavy rock, ocultism, alcool sau ţigări, ar fi ca şi cum ar pescui cu un cârlig gol sau ca şi când ar aşeza o capcană fără nici o momeală. Dacă îi auziţi pe oameni exclamând: „Dar eu nu văd nimic rău în asta", credeţi-i! Nici peştele nu vede nimic rău în râma din cârlig. Diavolul îşi face bine treaba. Tot ceea ce vedem este o valoare, ceva de dorit. Consecinţele? Cui îi pasă? Le ignorăm de dragul plăcerii imediate.
Valorile sunt motivatori puternici, dar şi momeli puternice. Nimeni nu poate face o alegere sigură, dacă singurul criteriu este valoarea. Acela care îşi bazează decizia pe aparenţe nu poate fi în siguranţă. *Valorile nu sunt atât de speciale cum par. Creaturile păcătoase, trăind într-o lume infestată de păcat, au nevoie de ajutor ca să poată vedea dincolo de valori, pentru a descoperi cârligul.*

3. NEVOI ŞI MOMELI

Orice om are nevoi. Conceptul acesta se bucură de un respect enorm în lumea civilizată. El explică, scuză şi justifică aproape
orice.

Sunt stresat; prin urmare, am *nevoie* să-mi reduc tensiunea interioară. Aşa că strig, abuzez de cei din jur şi îi rănesc.

Sunt deprimat, aşa că am *nevoie* să beau alcool sau să mă droghez.

Sunt tânăr şi frumos, aşa că de ce să nu-mi satisfac *nevoia* de aventură, de dragoste şi de plăcere?

Sunt sărac şi, dacă fur puţin de la cei bogaţi, îmi voi satisface *nevoia* de bunuri materiale.

Tony Walter arată cum, adesea, nevoile ne controlează chiar şi relaţiile maritale: „Te iubesc, dragă!" a devenit „Am nevoie de tine, dragă!" în zilele noastre, relaţia de căsătorie nu mai este acea dăruire de sine reciprocă, ci satisfacerea reciprocă a nevoilor; dacă, la un moment dat, nevoile unuia dintre parteneri nu mai sunt satisfăcute de către celălalt, atunci acest lucru este de cele

mai multe ori considerat a fi un motiv temeinic pentru divorţ. 'Nu-i mai pot satisface nevoile'; 'nu-mi mai poate satisface nevoile' este strigătul

partenerului care părăseşte relaţia, şi motivul acesta este considerat valabil în multe cercuri."[8] Dar nevoile, autentice sau false, devin cu uşurinţă o unealtă în mâinile diavolului. Amintiţi-vă cum a aşteptat cele 40 de zile şi 40 de nopţi cât Isus a postit. In momentul acela, hrana era nevoia cea mai acută a lui Isus. Şi marele înşelător vine să se ofere pe sine ca mântuitor al Mântuitorului. Pâinea, alimentul de bază, îi este cu totul la-ndemână. Nimeni nu L-ar putea condamna că îşi satisface o asemenea nevoie esenţială. Dar în Satana nu poţi avea încredere nici măcar atunci când încearcă să te ajute. El nu pierde nici o ocazie de a-şi atârna în cârligul undiţei o mulţime de „acte de bunăvoinţă".

4. FOLOSINDU-L PE DUMNEZEU

într-o vreme, consideram că răsfăţaţii profesorului sunt creaturile cele mai demne de dispreţ de pe întregul pământ. Acum, după 17 ani de profesorat, îi pot recunoaşte imediat; dar în loc să-i dispreţuiesc, îmi este milă de ei. Temându-se de eşec, dar şi de munca grea, râvnind după prestigiu, dar şi leneşi din fire, ei încearcă să obţină totul fără efort. îi putem găsi oriunde, nu doar în sălile de clasă. Ori de câte ori cei puternici, cei bogaţi sau cei cu faimă le acordă o consideraţie deosebită în mod nejustificat, atunci când îi privilegiază sau îi tratează mai presus de ceilalţi, când pentru ei

regulile nu sunt valabile, răsfăţaţii profesorului prosperă.
Să fii un copil special, un student sau un angajat special poate fi un privilegiu periculos atât pentru cel în cauză, cât şi pentru profesorii acestuia. în locul muncii asidue sau al studiului riguros, apare un nou obicei: măiestria de a lustrui merele până când încep să strălucească. Generozitatea, împreuna-simţire şi bunătatea pot părea adevărate piedici în calea atingerii scopului. Biblia spune
[8] Tony Walter, *Need, the New Religion* (Downers Grove, 111.: InterVarsity Press, 1985), pp. 2,3.

că „săracul este urât chiar şi de prietenul său, dar bogatul are foarte mulţi prieteni" (Pfov. 14,20). Mai multe bogăţii şi mai multă putere adună în jurul tău mai mulţi răsfăţaţi linguşitori. Cu toate acestea, mai mulţi răsfăţaţi înseamnă mai puţin respect şi un mai mare potenţial pentru a abuza de bunătatea profesorului.
Diavolul cunoştea foarte bine puterea acestei slăbiciuni omeneşti. El ştia, de asemenea, că Isus era foarte special ~ *unicul Fiu.* El auzise lucrul acesta chiar din gura lui Dumnezeu: „Acesta este Fiul Meu preaiubit" (Mat. 3,17) şi nu putea suporta gândul. încă de la crearea lumii noastre, Satana se

simţise discriminat. El considera că Isus era favorizat, răsfăţat până la punctul de a abuza de făgăduinţa lui Dumnezeu referitoare la ocrotire. Orice ar cere Isus, Dumnezeu îi va da.
Urmărind lupta care se duce pe acoperişul templului şi văzând cum Isus rezistă îndemnului de a pretinde o consideraţie specială, învăţăm lecţia adevăratei ucenicii. Da, Isus este unicul Fiu al lui Dumnezeu, dar nici măcar El nu Se poate şi nu Se va comporta ca răsfăţatul profesorului. „Măcar că era Fiu, a învăţat să asculte prin lucrurile pe care Le-a suferit" (Evr. 5,8). Isus nu a căutat un tratament privilegiat pentru Sine şi nici vreo dispensă pentru ucenicii Săi. Calea Sa nu este aceea a totalei lipse de împotrivire din partea celorlalţi, ci aceea a curajului şi a răbdării oneste, în credinţă.

5. PUTEREA CA MOMEALĂ

în decurs de numai câteva zile, un prieten a ajuns de pe postul de simplu şef de echipă într-o poziţie care-i conferea putere executivă. El îşi aminteşte cum s-a simţit atunci când oamenii, dintr-o dată, au început să-1 observe, să-1 salute şi să-i preţuiască părerea şi atenţia. Aproape peste noapte, cuvântul lui a devenit lege. Conştienta cu privire la noua sa putere i-a transformat simţămintele pe care le avusese până atunci faţă de duşmani, faţă de

prieteni şi faţă de sine însuşi. Un simţământ cu totul nou, de libertate aproape nelimitată, i-a deschis un incredibil şir de posibilităţi. Putea să facă orice dorea. Lumea începea şi se sfârşea cu el.

58

VINO DUPĂ MINE

Şi apoi, într-o zi, Sam s-a trezit în situaţia de a i se cere demisia. De fapt, nu avea de ales. Când am stat de vorbă cu el, am înţeles amândoi ce se întâmplase. Treptat, aproape pe neobservate, Sam începuse să se privească pe sine ca fiind nu Sam, ci vicepreşedintele. Se gândea la *sine* ca la o persoană plină de putere, liberă şi importantă. Ca vicepreşedinte, în propriii ochi el ajunsese mai mare decât era în realitate. Uitase că poziţia fusese cea care îi adusese noile prerogative şi că, atunci când primise această funcţie, înăuntrul lui nu se schimbase, în realitate, nimic. în ziua în care adevăratul Sam, acel Sam din vremea când era şef de echipă, murise, el devenise, de fapt, persoana cea mai lipsită de putere din întreaga companie, şi aceasta fără ca măcar să-şi dea seama. Pentru că neglijase să se îngrijească de sine, el ajunsese vulnerabil la mită, la compromisuri şi la abuz de putere.

Diavolul ştia, încă dinainte ca cineva să o inventeze, zicala că puterea corupe şi că puterea

absolută corupe la modul absolut. Acesta fusese motivul pentru care a rezervat momeala puterii absolute ca cea din urmă ispită. Dar şi de data aceasta a greşit grav. învăţătorul nu aspira la putere. El a refuzat să Se identifice cu hienele politice din vremea Sa. Aşa cum îl vedem şi îl admirăm în tăcere, Isus, omul, este exact atât - Isus omul. Aşa cum nu aspirase la un pătuţ de aur şi la parfum de flori de portocal atunci când venise pe pământ, aşa şi acum se simte foarte bine în postura de om. învăţăm astfel că slujba, titlul, statutul social sau oricare altă posibilitate de a deţine puterea nu sunt fundamentale pentru fiinţele omeneşti. Asemenea lucruri nu aparţin naturii noastre esenţiale. Le acceptăm fie ca pe nişte responsabilităţi, fie ca pe ceva inevitabil; ele pot reprezenta fie armura lui Saul, fie cele cinci pietricele din traista lui David. Dar biruinţa nu stă nici în armură şi nici în pietricele. Biruinţa stă în caracterul omului care alege să rămână credincios Cuvântului lui Dumnezeu.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Mergând în vizită la rudele mele, undeva, în estul Sloveniei (Croaţia), la un moment dat am ajuns în apropierea graniţei. De

acolo, nimeni nu putea să meargă mai departe decât dacă era condus de un soldat-călăuză. El ne-a dat o singură instrucţiune: „Mergeţi după mine". Soldatul avea cu el un detector de mine, în timp ce poteca îngustă era marcată printr-o panglică de culoare portocalie. De panglică era atârnată o plăcuţă pe care scria atât în croată, cât şi în engleză: „Pericol, teren minat". Ne-am ascultat călăuza cu cea mai mare grijă, iar indicaţiile şi avertizările lui au fost pentru noi literă de lege. Cu toate acestea, nimeni nu s-a simţit câtuşi de puţin vinovat de legalism.

în timp ce mergeam, am privit în jur, la peisajul care îmi era atât de familiar. Copacii, iarba, cântecul păsărilor, totul părea atât de normal, de inofensiv şi de inocent... Un fluture minunat s-a aşezat pe iarbă şi a început să fâlfâie din aripioare, fără să-i pese de indicaţiile călăuzei sau de semnele de avertizare. Pentru o clipă, am avut simţământul că sunt din nou băieţelul neastâmpărat de altădată, care alerga prin poieniţă să-i prindă pe strămoşii acelui fluture. însă acum trebuia să rămân pe potecă. *Lucrurile nu sunt atât de inocente pe cât par.*

Isus spune: „Mergeţi după Mine. Mâncaţi şi beţi doar ceea ce aş mânca şi aş bea Eu. Mergeţi doar în acele locuri pe care le-aş vizita Eu şi evitaţi-le pe

cele pe care Eu le-aş ocoli. Lumea este presărată cu 'mine' făcute pe comandă. Ele vă sunt destinate în mod special şi numai calea Mea este sigură".
Aşadar, ce însemnătate are biruinţa lui Isus din pustie pentru noi, cei de astăzi? Cum ne poate ajuta El? Ce trebuie să facem? în primul rând, episodul din pustie demonstrează clar faptul că nu există un alt creştinism adevărat, decât ucenicia. Creştinul nu îl urmează pe învăţător din curiozitate sau dintr-o nepotolită sete de cunoaştere, ci dintr-o nevoie de viaţă şi de moarte. Intensitatea consacrării noastre şi apropierea faţă de Maestru sunt direct proporţionale cu măsura în care suntem conştienţi de ticăloşia păcatului. Ameninţarea lui omniprezentă este o realitate. De aceea, ar fi curată nebunie să ne aventurăm singuri chiar şi numai pentru o clipă.
în al doilea rând, întreaga experienţă din pustie ne spune nouă, astăzi, că valorile sunt înşelătoare. Nu te poţi încrede în ele în

mod implicit. Cea mai bună mască a răului este binele. De ce amestecă producătorii de filme curăţia cu necurăţia, nobleţea cu josnicia şi rafinamentul cu vulgaritatea? Şi producătorii de muzică fac la fel. Ei ştiu *că firimiturile creştine* îi

vor atrage pe tinerii creştini la un adevărat *ospăţ necreştin.* Diavolul ştie că ucenicii creştini se luptă cu atracţii fatale. El ştie, de asemenea, că poate folosi aceste puncte slabe ale lor pentru a-şi atinge propriile scopuri. In plus, el se pricepe foarte bine să aşeze marfa bună în locuri strategice. El oferă mai întâi câteva firimituri creştine, pentru a stârni apetitul creştinului, şi apoi îi serveşte un întreg ospăţ de ticăloşie şi dezmăţ. Aceasta ne conduce la o concluzie obiectivă: *Un ucenic al Domnului Hristos va respinge categoric orice rău evident şi se va apropia cu prudenţă de lucrurile aparent bune - adică de valori. Atunci când se află pe terenul vrăjmaşului, urmaşii lui Dumnezeu vor privi cu suspiciune binele, până când acesta se dovedeşte a fi nevinovat.* Noi putem fi în siguranţă doar pe cărarea îngustă, care poartă pe ea urmele paşilor lui Isus. Aud adesea oameni spunând: „Nu văd nimic rău în a dansa" sau „Ce găseşti rău în a purta bijuterii?" De fiecare dată, sunt de acord cu afirmaţia lor. Bineînţeles că, de văzut, nu vedem nimic! Diavolul nu este prost. El ştie cum să-şi ascundă momeala. *Dar de ce tot simţim nevoia să-i facem câte un compliment?* Oricum îşi face treaba foarte bine!

în al treilea rând, experienţa lui Isus din pustie demonstrează că o viaţă care se concentrează

asupra nevoilor poate fi extrem de vulnerabilă la ispite. Tot ceea ce ne preocupă excesiv sau asupra căruia ne focalizăm viaţa ne poate dezechilibra întregul sistem de priorităţi. însăşi intensitatea dorinţei noastre după ceva atrage atenţia lui Satana, tot aşa cum atrage o antilopă atenţia unui leu flămând. Pentru că el doar atât aşteaptă. Dacă eşti flămând după distracţii şi amuzament, el ţi le va da. Fie că este vorba de plăcere, de recunoaştere, de putere sau de bani, el se va îngriji să le primeşti, dar într-un fel prin care să ţi le doreşti din ce în ce mai mult, până când vei pierde din vedere aspectele mai importante ale vieţii. Satisfacerea eului şi evitarea lipsei de confort cu orice preţ vor ajunge în curând să-ţi stăpânească inima, mintea şi toate energiile. începem să ne ignorăm caracterul, prietenii, chiar şi

sănătatea, dieta sau somnul. Atunci când lăsăm ca nevoile să ne controleze viaţa, Satana ne prinde în capcană, ne agaţă în cârligul său.

Un ucenic nu va trăi niciodată pentru nevoile sale, ci pentru Maestrul său, şi atunci şi numai atunci îi vor fi satisfăcute şi toate nevoile.

în al patrulea rând, o viaţă de ucenicie este o viaţă de veghere. „Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi

în ispită", ne previne Isus (Mat. 26,41). îmi cere El să fiu atent? Să-mi verific fiecare pas? Pot să veghez cât de mult vreau şi tot îmi risc viaţa. Este imposibil! Ucenicia aceasta, cu tot ceea ce implică ea, este prea stresantă pentru mine.
Şi aşa ar fi, dacă nu L-am lăsa pe Isus să ne însoţească. „Vegheaţi împreună cu Mine", îşi îndeamnă El ucenicii (vers. 38). Nu trebuie să străbatem singuri terenul minat.
Noi nu suntem singuri în călătoria noastră, tot aşa cum El nu a vrut să fie singur în Ghetsemani. Pentru că şi El veghează, pentru că El cunoaşte viitorul mai dinainte şi pentru că ne iubeşte prea mult ca să ne lase singuri, putem fi în siguranţă. în plus, din moment ce diavolul a suferit înfrângerea deplină la Calvar, el nu-L va mai putea ispiti niciodată pe Isus. De fapt, el nu mai îndrăzneşte nici măcar să se apropie de Isus. în felul acesta, atâta timp cât noi rămânem lângă Domnul nostru, diavolul se va ţine la distanţă de noi, pentru că se teme de Isus, şi astfel noi ne putem bucura de linişte.
Dar este vorba de mai mult decât atât, de mult mai mult.
îmi amintesc de simţămintele pe care le-am trăit atunci când m-am hotărât să renunţ la pescuit, cu toate că resursele de hrană erau încă insuficiente.

Ca sport, nu mă atrăgea deloc, pentru că mi se părea un joc necinstit. Noi aveam un avantaj evident asupra peştilor. Aşa că m-am gândit să-i ajut să se apere. Poate că, dacă le-aş putea cunoaşte limbajul, aş reuşi să-i avertizez. I-aş alunga din acele locuri în care pescarii îi „hrănesc cu generozitate".

Din nefericire, gândul meu a rămas doar la stadiul de idee. Peştii sunt şi acum la fel de lipsiţi de apărare ca atunci. Dar noi, oamenii, nu trebuie să ne aflăm în această postură, pentru că Isus

cunoaşte limbajul nostru şi ne vorbeşte chiar astăzi. El ne avertizează şi ne sfătuieşte. Prin Duhul Său cel Sfânt, El are acces la mintea noastră şi ne putem bizui pe faptul că vom auzi în urma noastră Cuvântul care ne va spune: „Iată drumul, mergeţi pe el". Şi ceea ce ne oferă o şi mai mare siguranţă este faptul că El ne va vorbi chiar în momentul deciziei. Vom auzi sfatul Său chiar în locul în care drumul se va ramifica spre stânga sau spre dreapta (îs. 30,21).

Când mama m-a convins că peştii nu au nici un limbaj al lor, imaginaţia mea a început să lucreze şi mai repede decât până atunci. Ce-ar fi dacă am putea inventa nişte ochelari pentru peşti? Un tip de

ochelari care să-i ajute să vadă dincolo de atrăgătoarea şi aparent inofensiva momeală. Când peştii ar înota prin preajmă şi ar vedea oferta de hrană, aceşti ochelari le-ar descoperi care bucăţică este momeală şi pe care o pot mânca fără nici un pericol.
Din nou trebuie să spun că peştii sunt lipsiţi de şansă, în timp ce noi, oamenii, suntem binecuvântaţi. Pentru noi există astfel de „ochelari", care ne pot face în stare să vedem dincolo de cursele diavolului. Isus însuşi i-a folosit în pustie, la fiecare dintre atacurile lui Satana. Noi avem Biblia. Ea este raportul scris, care ne descoperă locurile periculoase, tovărăşiile rele, alimentele şi băuturile dăunătoare şi influenţele şi acţiunile nocive.
Din nefericire, dacă nu îl citim şi nu îi studiem mesajul, Cuvântul lui Dumnezeu nu ne este de nici un folos. Isus îşi cunoştea foarte bine Biblia. Atât de bine, încât voinţa Tatălui Său a devenit voinţa Sa. Perspectiva Tatălui asupra lumii a devenit perspectiva Sa, preferinţele Tatălui - alegerile Sale, vocabularul Tatălui - vorbirea Sa, scopurile Tatălui au devenit ambiţiile Lui, visurile Tatălui -pasiunea Lui, iar planurile Tatălui - istoria vieţii Lui. La capătul celor 40 de zile, Isus a fost gata. Şi aceasta nu pentru că era Isus, ci pentru că Şi-a cunoscut

Biblia şi Şi-a supus viaţa instrucţiunilor ei. în vârtejul ispitelor, când a avut cea mai mare nevoie, povestirile, evenimentele istorice, poruncile şi sfaturile, ca şi fãgăduinţele, toate l-au venit în minte atât de clar, încât a putut detecta fără ezitare înşelătoriile lui Satana şi greşita lui interpretare a Scripturii. în acele momente critice, cunoaşterea Cuvântului

Tatălui Său L-a ajutat pe Isus să aleagă drumul pe care să-1 urmeze.

Aşa a fãcut Isus. Dar pot să fac şi eu la fel? Slujba pe care o am îmi cere să citesc lucrările studenţilor, anumite ziare, numeroase cărţi si o mulţime de alte materiale. Trebuie să mă întâlnesc cu oamenii, să particip la comitete, să cultiv prietenii, să călătoresc cu avionul şi, mai presus de toate acestea, să mă îngrijesc de familia mea, să o iubesc şi să mă bucur de ea.

La fel a fãcut şi Isus. Toate acestea, cu excepţia călătoriei cu avionul. A călătorit şi El, nu atât de departe sau atât de repede ca noi, dar cu siguranţă la fel de mult, mai puţin confortabil şi incomparabil mai obositor. El cunoştea foarte bine tradiţiile părinţilor, era la curent cu ştirile zilei (auzise despre căderea turnului Siloamului) şi

ducea o viaţă socială activă şi rodnică. Este adevărat că S-a despărţit de familie atunci când Şi-a început lucrarea publică. Dar apoi a adoptat o „familie" de 12 adulţi, oameni aspri, necizelaţi şi foarte diferiţi unul de celălalt. încercaţi să faceţi asta timp de trei ani şi jumătate. în plus, erau şi femei şi tot soiul de alţi oameni care-L însoţeau în călătorii.

Vulgaritate, certuri, violenţă şi promiscuitate îi asaltau urechile şi privirea. Deşi era sensibil la suferinţa omenească din jurul Său, deşi îl durea atunci când oamenii îl răneau, ideea de a imita un gest rău sau de a nutri un gând nelegiuit a rămas întotdeauna în afara Lui. Mintea Sa funcţiona pe o altă lungime de undă, şi aceasta nu pentru că era Isus, ci datorită Bibliei. Biblia, asimilată în fiecare celulă a fiinţei noastre, ne ajută să discernem între valori şi capcane, între oportunităţi şi ispite, între nevoile autentice şi cele false. Urmându-L pe El, noi putem merge cu capul sus şi având viaţa în siguranţă. Diavolul cel bătrân nu va prinde astăzi nimic. Va fi nevoit să-şi deschidă o conservă de sardine.

CAPITOLUL 5

inVfITĂTORUL

r

ÎNTÂLNIREA CU PROTOTIPUL

Nu avea nici un fel de instruire în domeniul ceasornicăriei, dar de reparat, repara bine ceasurile. Oamenii erau mulţumiţi de preţurile mici pe care le practica. în ciuda faptului că nu avea unelte sofisticate, putea să facă faţă aproape oricărei situaţii. Pentru instrumentele pe care le folosea şi pentru părţile componente de care avea nevoie, depindea de noi, pentru că noi aveam o licenţă care ne oferea acces la depozit. După părerea mea, era un om la locul lui, foarte amabil şi cu o fire plăcută.

Şeful şi maistrul meu, domnul Hacko, îl trata pe domnul Koolich cu respect colegial. Glumeau, discutau afaceri sau îşi împărtăşeau cunoştinţe în domeniu, în mod liber. Domnul Hacko îi spunea, cu privire la meşteşugul ceasurilor, lucruri pe care mie, ucenicul lui, încă nu mi le spusese. *Ce ciudat!* gândeam eu. în cele din urmă, într-o zi, am întrebat de ce îi oferea acelui om materiale la preţ de depozit şi de ce încuraja şi susţinea o concurenţă chiar în defavoarea noastră. Am fi putut să-1 scoatem foarte uşor şi repede de pe piaţă, mai ales că eu însumi descoperisem câteva greşeli pe care le făcuse, atunci când clienţii lui ne aduseseră nouă ceasurile, ca să le reparăm din nou.

Maistrul meu mi-a ascultat cu răbdare argumentaţia caracteristică tinereţii şi mi-a răspus

liniştit: „Miroslav, să nu uiţi niciodată: concurenţa este doar în mintea ta. Chiar şi atunci când

oamenii încearcă să se compare cu tine, tu nu trebuie să îngădui ca spiritul de competiţie să-ţi distrugă demnitatea şi respectul. Te simţi ameninţat? Domnul Koolich are probleme cu ochii şi de aceea nu a putut deveni un profesionist în materie de ceasornicărie. Noi îl putem ajuta. El nu este un adversar care încearcă să ne învingă, ci un prieten aflat în nevoie."

Ne aflăm la Ierusalim. învăţătorul a venit aici pentru sărbătoarea anuală a Paştelui. După cină, Isus iese să Se plimbe şi să mediteze în linişte. Mi-L imaginez că Se apropie de o grădină şi, având acel simţământ neplăcut că este urmărit, aruncă o privire înapoi; dar nu vede pe nimeni. Mergând mai departe, pe potecă, Isus găseşte un măslin cu crengile aplecate spre pământ, un loc potrivit ca să Se aşeze şi să revadă evenimentele zilei. Apoi se aud din nou paşi pe cărare şi, de data aceasta, cineva care parcă încearcă să-şi dreagă glasul. Se distinge o siluetă îmbrăcată în veşmintele rabinice caracteristice. *Hmmm,* poate că S-a gândit Isus. *E ceva neobişnuit. Cine să fie? Şi de ce aici? De ce*

acum?
în ceea ce-1 priveşte pe vizitator, el vrea să-L întâlnească pe Isus chiar atunci, dar cu două condiţii. Prima, el insistă să fie o întrevedere între patru ochi. A doua, întâlnirea trebuie să rămână absolut secretă. Ierusalimul este centrul religios, politic şi cultural al naţiunii lui. Să fii conducător al unei sinagogi într-un alt oraş este cu siguranţă o poziţie importantă. Dar să fii fariseu şi „fruntaş al iudeilor" (Ioan 3,1) în Ierusalim, acesta este un lucru de o cu totul altă factură. O astfel de responsabilitate are restricţii şi limite aparte. Trebuie să fii precaut.
Vizita lui Nicodim are loc într-un moment când Isus Se bucura de o mare popularitate. Ioan 2,23-25 ne spune despre incredibila atenţie care i se acorda activităţii Sale. Cu ocazia Paştelui, veniseră la Ierusalim oameni din toate colţurile ţării, iar El îi vindeca, le predica şi le câştiga simpatia şi susţinerea. „Mulţi au crezut în Numele Lui; căci vedeau semnele pe care le făcea" (vers. 23).
Găsind un loc unde să se aşeze, Nicodim începe să vorbească. Vocea lui pare sinceră şi prietenoasă. Complimentele şi curtenia manifestată faţă de Isus vin dintr-o inimă neprefăcută şi Isus Se

hotărăşte să stea de vorbă cu rafinatul cărturar. Nicodim îşi alege cu grijă cuvintele. „învăţătorule", spune el, „ştim că eşti un învăţător, venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el" (Ioan 3,2).

Imaginati-vă cum v-ati simţi să auziţi o asemenea declaraţie din gura unei persoane atât de importante. „învăţătorule." Printr-un cuvânt ales cu măiestrie, Nicodim declară că îl acceptă pe Isus între marii învăţători ai vremii. Un conducător al iudeilor din Ierusalim îl numeşte pe Isus „învăţătorul" lui. Ceea ce spune în continuare este şi mai surprinzător. Nicodim nu este singurul care gândeşte astfel. El pare să vorbească în numele tovarăşilor lui farisei, spunând: „ştim că eşti un învăţător venit de la Dumnezeu". Isus nu căuta şi nici nu tânjea după o recunoaştere oficială; totuşi, această vizită şi ceea ce declară vizitatorul nocturn îi confirmă faptul că lucrarea Sa avusese un impact evident asupra puternicei partide a fariseilor. Studiindu-L cu atenţie, ei ajunseseră la concluzia că „nimeni nu poate face semnele" pe care le făcea El, „dacă nu este de la Dumnezeu" (vers. 2). Nivelul conversaţiei o dată stabilit, Isus poate vorbi cu Nicodim ca un legitim coleg rabin.

Şi chiar aşa şi face. „Drept răspuns, Isus i-a zis:

'Adevărat, adevărat îţi spun că dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu'" (vers. 3). Fără „îţi mulţumesc, Nicodim, pentru cuvintele tale amabile", fără nici o frază introductivă. în loc de aceasta, Isus îndreaptă conversaţia într-o direcţie clară: împărăţia lui Dumnezeu. Motivul întrupării lui Isus, ea a fost motivaţia-cheie, de boltă, a tuturor activităţilor Sale.

Schimbarea radicală a subiectului trebuie să-1 fi surprins, poate chiar într-un mod neplăcut, pe Nicodim. Probabil că el venise cu o agendă de discuţii cu totul diferită. Ioan Botezătorul îl identificase deja pe Isus ca fiind Mielul lui Dumnezeu şi lăsase în mod categoric să se înţeleagă că El era Mesia. Dacă aşa stăteau lucrurile şi Isus Se prezentase ca atare în mijlocul poporului, atunci nu ar fi bine ca Nicodim şi tovarăşii lui, fariseii, să facă ceva pentru

a-şi asigura un loc potrivit în viitoarea împărăţie a lui Mesia? Momentul culminant se apropia şi nu aveau timp de pierdut.

Isus cunoştea toate acestea. El vedea cum îi creşte popularitatea, dar nu era prea impresionat de mulţimea fanilor. „Isus nu Se încredea în ei", şi pe

bună dreptate: „pentru că îi cunoştea pe toţi. Şi n-avea trebuinţă să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuşi ştia ce este în om" (Ioan 2,24.25). Isus ştia ce gândea Nicodim în legătură cu subiectul în discuţie şi, în loc să reacţioneze la cuvintele vizitatorului Său, El Se adresează gândurilor acestuia. Conversaţia lor este incoerentă doar la suprafaţă. Amândoi ştiu foarte bine ce se întâmplă.

Numai că Nicodim nu capitulează imediat. El pune o întrebare retorică: „Cum se poate naşte un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale, şi să se nască?" (Ioan 3,4). Cu toţii ştim că nici unul dintre noi nu are o a doua şansă. O, dacă m-aş mai putea naşte o dată, şi la naştere să am deja toată experienţa pe care o am acum, n-ar fi extraordinar? Teoretic ne putem imagina orice, dar viaţa nu este o speculaţie. Noi, oamenii maturi, care suntem deja născuţi, vrem să vedem împărăţia lui Dumnezeu instaurân-du-se chiar acum, în timpul vieţii noastre. Ce posibilitate avem?

Răspunsul lui Isus reia, într-o versiune mai elaborată şi mai concretă, declaraţia precedentă: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din carne,

este carne, şi ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ţi-am zis: 'Trebuie să vă naşteţi din nou'. Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul" (vers. 5-8).
în primul Său răspuns, Isus îi spune lui Nicodim că *nimeni* nu poate *vedea* împărăţia lui Dumnezeu (vers. 3). Acum, în această a doua declaraţie, El încearcă să-i explice prietenului Său că naşterea din nou îl pregăteşte pe om să *intre* în împărăţie (vers. 5). în versetul 7, Isus devine şi mai direct. El trece de la impersonalul „cineva" în mod specific la persoana a doua plural: „Nu te mira că ti-am zis: 'Trebuie să *vă* nasteti din nou'".

VINO DUPĂ MINE
A doua şansă, posibilitatea de a lua totul de la început, nu este un vis fantezist, iluzoriu. Şi lucrul acesta nu se întâmplă prin intermediul pântecelui mamei. De data aceasta, naşterea are loc prin lucrarea Duhului Sfânt înăuntrul fiinţei omeneşti, şi lucrul acesta nu stă în puterea omului. Duhul, asemenea vântului, are propriile scopuri, metode şi planuri, şi noi nu putem observa decât rezultatele. Ajuns în punctul acesta, Nicodim se simte pierdut. El a primit mai mult decât se aştepta. Prea mult faţă de agenda pe care şi-o propusese! Isus îi

descoperă taine pe care nu le-a studiat niciodată în şcolile rabinice. Fascinat şi intrigat în acelaşi timp, el renunţă la orice apărare şi îşi recunoaşte neeştiinţa: „Cum se poate face aşa ceva?" Totul este prea fantastic şi prea misterios, şi totuşi are legătură cu însuşi destinul vieţii omeneşti.
Astfel, setea sa de cunoaştere biruie şi Isus răspunde la nedumeririle lui. Pentru ultima parte a discuţiei dintre cei doi, Isus îşi păstrează statutul de învăţător, în timp ce Nicodim devine un ucenic, un învăţăcel. „Tu eşti învăţătorul lui Israel, şi nu pricepi aceste lucruri? Adevărat, adevărat îţi spun, că noi vorbim ce ştim, şi mărturisim ce am văzut; şi voi nu primiţi mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământeşti, şi nu credeţi, cum veţi crede când vă voi vorbi despre lucrurile cereşti? Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer. Şi după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (vers. 10-15).
O tăietură ascuţită, ca de scalpel, deschide vederii adevărata stare a acestui om respectabil. El ascultă cuvintele lui Isus, dar mintea îi lucrează într-un plan diferit, un plan pământesc. Acum însă, asemenea unui elev care ţine în faţă o foaie de

extemporal, Nicodim trebuie să se confrunte cu momentul adevărului. Poate că în sala de clasă, cu studenţii lui, îşi ascunde ignoranţa printr-o mulţime de metode. Aici însă este Cineva care, cu toate că este cu mult mai tânăr decât el, cunoaşte foarte bine inima omenească, iar Nicodim recunoaşte că „rangul" lui nu prea impresionează.

Nicodim i-a învăţat pe discipolii lui despre Dumnezeu, despre mântuire, despre împărăţia lui Dumnezeu şi despre viaţa veşnică, dar numai ca simple teorii şi tradiţii. Frazeologia teologică se dovedeşte deprimant de neadecvată când ne aflăm în mod real faţă în faţă cu Dumnezeu, cu mântuirea, cu împărăţia şi cu viaţa veşnică. Amândoi sunt învăţători; dar, în timp ce unul dintre ei este un căutător intuitiv al adevărului, Celălalt este Adevărul însuşi. Nicodim este un teolog, în timp ce Isus este Theos.

LECŢII DE UCENICIE

Episodul acesta îmi reaminteşte de anii mei de colegiu, la Collonges, în Franţa. într-o zi, o delegaţie de erudiţi şi de oficiali ai mişcării ecumenice a venit în campusul nostru pentru a se familiariza mai bine cu poziţia teologică a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea. Ceea ce am trăit

atunci, aceia dintre noi care am fost suficient de norocoşi ca să rămânem în campus în vara aceea, a depăşit orice imaginaţie. I-am văzut pentru prima dată pe profesorii noştri dialogând cu colegii lor, exprimându-şi şi argumentându-şi credinţa şi speranţa într-un mod în care nu o făcuseră niciodată la orele de curs. Pentru noi, a fost o adevărată descoperire. Să ne convingă pe noi, studenţii lor care veniseră să înveţe - adică să răspundă la întrebările noastre - părea o sarcină extrem de uşoară. Dar să-i vezi pe alţi învăţaţi, oameni ai cărţii, meditând şi reflectând asupra minunatelor teme ale Bibliei, pentru ca apoi să plece impresionaţi - lucrul acesta ne-a afectat profund.

Mă întreb ce ar fi gândit oamenii dacă Isus ar fi evitat să stea de vorbă cu această inteligenţă a vremii Sale. Cum s-ar fi simţit ucenicii Săi din toate timpurile, dacă El S-ar fi asociat doar cu aceia care gândeau ca El, dacă ar fi predicat doar fanilor Săi şi S-ar fi întovărăşit doar cu ei? Dar Isus a fost Maestrul, învăţătorul. El a putut să Se confrunte cu oricine, şi adevărul pe care îl întruchipează El va schimba întotdeauna vieţile oamenilor. Vedem lucrul acesta întâmplându-se în această seară, cu Nicodim, şi apoi cu noi.

VINO DUPĂ MINE

1. LECŢIA ONESTITĂŢII INTELECTUALE

Când îl urmărim pe Nicodim, mersul lui distins, manierele aristocratice şi reputaţia lui, ne uimeşte faptul că a făcut un lucru atât de neobişnuit - să meargă să-L caute pe Isus. Isus îşi dăduse jos şorţul de tâmplar doar de puţin timp, pe când cariera lui Nicodim era mai lungă decât întreaga Lui viaţă. Ca lider al celui mai de elită şi mai puternic segment al societăţii, Nicodim ar fi putut să respingă cu nonşalanţă orice idee şi orice învăţătură nouă. Mulţi dintre cei aflaţi în poziţia şi la vârsta lui îşi consumau întreaga energie apărând vechile cărări. Se afla în acel moment al vieţii când omul poate să se bucure de roadele muncii de o viaţă şi să primească aprecieri, medalii şi titluri de *doctor honoris causa.* Era timpul să transmită bogăţia sa de cunoştinţe generaţiilor mai tinere. Dar în Nicodim se dă o luptă, şi el nu poate şi nici nu vrea să pretindă că totul este în regulă.

Nicodim şi prietenii lui se întreabă cu privire la Mesia, Cel care urma să vină. Ei sunt la curent cu ceea ce ştiau magii despre profeţiile lui Daniel şi Nicodim caută chiar şi cele mai vagi indicii în legătură cu locul pe care şi-L atribuie Isus în legătură cu aceste lucruri. Este El Mesia? Privindu-1 pe Nicodim cum stă şi soarbe cuvintele lui Isus,

cugetând profund la naşterea din nou, învăţăm un adevăr important: nimeni, indiferent cât de erudit, de inteligent şi de puternic, nu poate spune vreodată că a absolvit şcoala lui Isus. Nu detectăm nici o urmă de mândrie în reacţiile lui Nicodim, nici un spirit de dezbatere, nici o preocupare de a căuta greşeli, nici o tendinţă de a critica.
Un adevărat ucenic nu se simte niciodată umilit să înveţe ceva nou, dar ucenicia cere umilinţă. Fără ea, nimeni nu poate învăţa nimic. Angajamentul faţă de Maestrul nostru şi faţă de învăţăturile Lui şi o hotărâre fermă de a rămâne neclintiţi în apărarea adevărului nu înseamnă un refuz încăpăţânat de a auzi şi de a analiza orice cercetare mai profundă a acelui adevăr. Deschiderea nu înseamnă îndoială sau compromis. Dar ea înseamnă dispoziţia de a creşte continuu. „El îmi trezeşte în fiecare dimineaţă, El îmi trezeşte urechea, să ascult cum ascultă nişte ucenicii (îs. 50,4). Un ucenic este mai doritor să înveţe el de la alţii decât să-i înveţe pe alţii.

2. LECŢIA PRUDENŢEI INTELECTUALE

Nicodim are ideile lui cu privire la Isus. Cu cât îl priveşte mai mult, cu atât i se pare mai sigur faptul că viitorul naţiunii sale şi chiar al lumii depinde de

acest Rabbi venit de la Dumnezeu, într-o anumită măsură, el îmi aminteşte de Iuda, cu toate că în alte aspecte este cu totul diferit de acesta.
Şi Iuda are aceleaşi visuri cu privire la Maestrul. Cu cât stă mai mult în preajma Lui, studiindu-I cu atenţie mişcările şi acţiunile, cu atât devine mai convins că Isus trebuie să fie acel Mesia pe care poporul lui îl aştepta de atâta vreme. Surprinzător este faptul că tocmai această convingere îl determină să-şi trădeze învăţătorul. Dar, în timp ce Iuda acţionează în mod perfid, trădându-L, Nicodim, în aceeaşi situaţie şi cu convingeri similare, iese plin de îndrăzneală în faţă, să-şi apere Maestrul (loan 7,50.51; 19,39). Ce contrast! Cum se face că, deşi Iuda petrece trei ani şi jumătate alături de Isus, în timp ce Nicodim îl vede doar ocazional, totuşi Iuda este un trădător, în timp ce Nicodim rămâne un prieten de încredere, gata să-şi asume riscul pentru Maestrul său?
Deosebirea crucială dintre cei doi stă în faptul că Iuda nu găseşte niciodată timpul sau dorinţa să se aşeze lângă Isus, lăsân-du-şi garda jos pentru a-I îngădui Maestrului să Se apropie de el. Iuda nu-şi deschide niciodată ochii suficient de mult ca să poată vedea întreaga panoramă a evenimentelor viitoare. Trădătorul lui Isus nu-I îngăduie niciodată Mântuitorului să-i prezinte misiunea pentru care a

venit pe pământ. El îşi ţine ochii prea închişi ca să fie în stare să vadă adevăratul scop al întrupării Fiului lui Dumnezeu. Uneori Iuda s-a simţit tentat să-şi abandoneze învăţătorul, pentru că acesta nu corespundea ideilor pe care le avea el cu privire la Mesia. în alte ocazii însă, Iuda a fost convins că Isus era Cel aşteptat şi şi-a folosit influenţa pentru a le impune celorlalţi ucenici punctul său de vedere îngust. Ne întrebăm, chiar, în ce măsură a contribuit Iuda la îndoiala, la concurenţa şi la rivalitatea dintre ceilalţi 11 ucenici. A întârziat el conştientizarea lor cu privire la esenţa spirituală a lucrării de mântuire?

72

VINO DUPĂ MiNE

Nu la fel au stat lucrurile cu Nicodim. înainte de a începe să acţioneze, să vorbească sau să facă planuri în legătură cu aşteptata domnie a lui Mesia, el a hotărât ca, mai întâi, să meargă la împăratul însuşi. Propria înţelepciune îl învăţase că ideile lui pot fi cu totul greşite şi că Isus trebuie să-Şi construiască singur împărăţia, din temelii. David nu a putut să lupte cu Goliat în armura lui Saul şi împărăţia lui Dumnezeu nu trebuie să-I fie impusă lui Mesia de către supuşii Săi.

Privilegiul uceniciei pretinde totala noastră deschidere faţă de Isus. în biserica creştină nu a

lipsit niciodată abundenţa de idei şi de păreri teologice. Trebuie să ne aşteptăm la diversitate. Dar astăzi suntem cuprinşi de uimire şi ne plecăm plini de respect în faţa acestui rabin, care a ţinut mai mult la adevăr şi la influenţa pe care o implica profesia decât la propria reputaţie şi onoare. El nu a ezitat să devină vulnerabil, să se întoarcă între prietenii săi farisei ca un om schimbat şi să susţină o idee nepopulară. Mai important decât acest lucru însă este faptul că Nicodim a încetat să mai prezinte propriile teorii sau să le mai testeze pe oamenii care se încredeau în el. Ucenicia cere isprăvnicie spirituală şi responsabilitate în ceea ce priveşte influenţa pe care o ai. Nicodim a renunţat la ideile lui preferate în favoarea adevărului, şi aceasta atât de dragul lui, cât şi de dragul acelora pe care îi avea sub cârmuire.

3. LECŢIA DESPRE ADMIRATORI

Liderii puternici şi marii învăţători îşi au întotdeauna admiratorii lor. Aceşti entuziaşti se îngrămădesc în jurul idolilor lor, ovaţionează şi aplaudă, colecţionează autografe şi îi scaldă în complimente. Ei vor să fie văzuţi în public în compania celebrităţilor, fac fotografii în timp ce dau mâna cu acestea şi le imită fiecare gest.

Isus Şi-a avut şi El admiratorii Săi. Ceea ce este caracteristic acestor oameni este numărul lor şi

imprevizibilitatea. Ei vin invitaţi de prieteni şi, prin masa mişcătoare pe care o alcătuiesc, îi impresionează pe spectatori sau pe trecători. Imaginaţi-vi-i pe

ceilalţi învăţători din vremea lui Isus - nişte învăţători care nu puteau să vindece sau să-şi ţină auditoriul ca vrăjit timp de ore întregi. Cum v-aţi simţi în pielea lor? Voi aveţi trei suflete curajoase, care s-au adunat în jurul vostru, iar acolo Isus are o mulţime. Probabil că v-aţi simţi tentaţi să abandonaţi.

Astăzi, Maestrul ne învaţă cum să ne purtăm cu astfel de oameni. „Isus nu Se încredea în ei" (Ioan 2,24). El îi vede, le aude ovaţiile, flutură din mână către ei, ca răspuns, dar aceasta este totul. Dacă vor să-L urmeze, pot s-o facă - aceasta nu-I împiedică prin nimic lucrarea. Dar gălăgia lor, linguşelile şi aplauzele nu-I ating sufletul. Isus ne avertizează să fim prudenţi atunci când ne aflăm în preajma lor şi să nu ne încredem în ei. încrederea noastră de sine, simţământul valorii personale şi lucrarea noastră nu trebuie să depindă câtuşi de puţin de nestatornicia fanilor pe care îi avem, indiferent cât de mulţi ar fi. Ei sunt gata să cânte astăzi „Osana!" („Mântuieşte-mă", în limba aramaică), pentru ca

mâine să strige „Răstigneşte-L!"
De fapt, astfel de oameni sunt mai mult decât nişte simpli gălăgioşi, care strigă şi ţipă fără motiv. Ei caută cu tot dinadinsul dovezi ale unor întâmplări extraordinare, senzaţionale, precum vindecări miraculoase, exorcism sau hrănirea unor mulţimi de oameni. Ei aşteaptă din partea ta să oferi spectacol, să fii interesant, chiar şi numai pentru o singură zi.
Acesta este motivul pentru care Isus ne recomandă oameni precum Nicodim. Pentru ei, Isus poate să vorbească şi să fie auzit sau să-Şi împărtăşească gândurile şi să fie înţeles. Şi când astfel de întâlniri au loc, El poate să privească în urmă şi să spună din nou: „Totul este foarte bine" (vezi Gen. 1,31).

4. LEQIA DESPRE SCHIMBARE

Prima lecţie cu care se confruntă Nicodim ia forma unei indirecte cercetări de sine. Când toate prelegerile s-au încheiat, când un grad sau un titlu a fost conferit, când premiul a fost obţinut, întrebarea pe care o pune Isus nu este „Ce-ţi aminteşti?"

sau „Care este părerea ta despre...?" în loc de aceasta, El încearcă să descopere dacă cunoaşterea Cuvântului Său produce asemănarea cu Hristos,

dacă învăţătura despre spiritualitate dă naştere la o fiinţă spirituală şi dacă lecţia despre Dumnezeu conduce la asemănarea cu Dumnezeu. Cu admiratorii, El discută despre lucruri, dar ucenicilor le descoperă tainele regenerării, ale naşterii din nou.
Observaţi că, la început, însuşi Nicodim I se adresează lui Isus ca un admirator. „Ştim că eşti un învăţător, venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el" (Ioan 3,2). Dar Isus doreşte ca rabinul să se înalţe dincolo de simpla admiraţie de fan. Maestrul este preocupat de ceea ce se întâmplă în mintea şi în inima ucenicilor Săi. Lucrarea mesianică de mântuire începe prin auzirea cuvintelor Lui. Ea începe în momentul în care un învăţător al Evangheliei ne împărtăşeşte Vestea Bună. împărăţia lui Dumnezeu nu este ceva ce aşteptăm să vină într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat. Ea stă în cuvintele „Trebuie să vă naşteţi din nou". Solia aceasta şi puterea Duhului care o însoţeşte trebuie să ne schimbe în mod radical pe fiecare dintre noi, şi aceasta chiar *acum.* Lucrarea de sfinţire începe la contactul cu această solie, dacă atât ascultătorul, cât şi învăţătorul se predau pe ei înşişi în puterea Duhului lui Dumnezeu. în prezenţa Evangheliei, păcatul nu

mai poate rămâne nici măcar pentru o clipă comod şi confortabil în viaţa cuiva.

5. LECŢIA DESPRE PUTEREA EVANGHELIEI

Problema păcatului nu este doar o cută pe care o putem călca şi netezi, nici o pată pe care să o putem curăţa. Un suflet omenesc afectat de păcat nu poate fi „reparat". Am o cămaşă frumoasă şi destul de scumpă, pe care mi-a dăruit-o cândva un prieten. O îmbrac întotdeauna la cursuri, atunci când abordez problema păcatului. La un moment dat, pe parcursul prelegerii mele, le arăt studenţilor mâneca stângă a cămăşii, pe care se poate observa un semn.

- Ce să fac cu semnul acesta? întreb.
- S-o duci la curăţătorie, doctore, vine răspunsul.
- Nu, prieteni, n-ar fi de nici un folos, le răspund eu. Vedeţi, acest semn nu este o pată, ci este o arsură, o gaură făcută de o scânteie venită de la soba mea cu lemne. Arată ca o pată, dar este mai mult decât atât, mult mai mult. Ca să o repar ar trebui să găsesc o posibilitate de a relega fibrele materialului pe care le-a retezat scânteia. Dar nu pot să fac acest lucru. Focul le-a distrus.

Acesta este efectul păcatului asupra fiinţei noastre

lăuntrice. Nu face doar o pată, ci distruge. Nimic mai puţin decât o nouă creare, decât o regenerare, nu-1 poate repara pe Nicodim. „Trebuie să fii refăcut, omule, re-creat, nu doar reparat. Refăcut dinăuntru spre în afară. Acelaşi Duh care dă viaţă poate aduce şi înnoirea vieţii. Este o experienţă la fel de radicaală ca aceea a morţii şi a învierii" (vezi Rom. 6,3.4).

„Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu pricepi aceste lucruri?" (Ioan 3,10). „Crezi că aş fi venit de la Dumnezeu doar ca să distrez oamenii, să le vorbesc despre o Utopie când, încetul cu încetul, împărăţia Mea iluzorie va ajunge să se materializeze? Crezi că aceste semne reprezintă punctul central şi scopul lucrării Mele? Sau crezi că aceste miracole Mă autentifică drept un învăţător venit de la Dumnezeu? Nu, Nicodim. Tu eşti învăţătorul lui Israel. Tu trebuie să ştii că împărăţia Mea începe acum. înăuntrul tău. Tu eşti dovada Mea."

6. LEQIA DRAGOSTEI ÎNVĂŢATĂ DE LA ŞARPE

„Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3,14.15).

Lecţia cea mai importantă vine la sfârşit. Isus este

Mesia şi Nicodim nu are aproape nici o îndoială în această privinţă. Dar ceea ce se schimbă totuşi în mintea lui este concepţia cu privire la adevărata natură a misiunii lui Mesia. în sfârşit, Nicodim poate să înţeleagă că scopul venirii lui Isus nu este eliberarea politică, economică sau naţionalistă de sub ocupaţia romană. De fapt, împărăţia Lui nu este din lumea aceasta. El nu este încă acceptat

în mod universal ca domn şi stăpânitor. Pentru o vreme, El trebuie să fie „înălţat". Dar aceasta nu înseamnă că va fi înscăunat ca rege peste ei. Nu, cel puţin nu încă.

Nicodim a fost foarte tulburat de ceea ce a auzit: Ca şarpele de aramă pe care 1-a înălţat Moise în pustie ca să dea vindecare şi viaţă acelora care priveau în sus la el, în credinţă, aşa trebuie să se întâmple şi cu învăţătorul. Fariseul auzise istoria şarpelui încă din copilărie. Nici el şi nici învăţătorii lui nu ştiau exact ce să înţeleagă din ea. Existau diferite teorii de interpretare care se străduiau să găsească semnificaţia evenimentului, dar nimeni nu legase lucrarea lui Mesia de un şarpe care salvează. Toate acestea sunau ciudat, dacă nu chiar scandalos, pentru cel puţin două motive. în primul rând, dacă Isus vorbea în aramaică, „a înălţa"

însemna, în acelaşi timp, şi „a crucifica", „a răstigni". Făcea învăţătorul vreo aluzie la faptul că, pe drumul către victorie, avea să sufere crucificarea? Cum ar mai fi putut să-Şi salveze poporul, dacă murea într-un asemenea mod degradant?

Cel de-al doilea motiv de nedumerire era faptul că Isus aplica simbolul şarpelui la El însuşi. în literatura ebraică şi chiar mai târziu, în cea creştină, şarpele îl reprezintă pe diavol (Gen. 3,1; 13; 2 Cor. 11,3; Apoc. 12,9). Cum putea ceva rău să-L reprezinte pe Unsul Domnului? Ce putea El să aibă în comun cu şarpele?

Răspunsul la dilema lui apare în ultimele cuvinte ale conversaţiei relatate în Ioan 3,16-21. Inaugurarea împărăţiei lui Dumnezeu cere totala anihilare a păcatului şi a răului. Prima şi cea mai importantă misiune a lui Isus este aceea de a zădărnici lucrările diavolului şi, după înţelepciunea divină, lucrul acesta este posibil doar prin viaţa fără de păcat, prin moartea înlocuitoare şi prin învierea lui Mesia. Ascultându-L cu atenţie pe Isus, Nicodim trebuie să-şi fi amintit cuvintele din Isaia 53. în special sunt relevante versetele 10 şi 11: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă... Dar, după ce îşi va da viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânţă de urmaşi, va trăi

multe zile, şi lucrarea Domnului va propăşi în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui si Se va înviora."

ÎNVĂŢĂTORUL

77

Lecţia dragostei prezentată prin şarpe este pur şi simplu aceea că doar Isus poate deschide poarta împărăţiei pentru fiinţele omeneşti. Nici un talent omenesc, nici disciplina, obiceiurile sau instruirea pe care le avem nu ne pot face atât de irezistibili, atât de buni, încât să ne asigure un loc în împărăţia Sa. Nicodim trebuie să admită că, aici, puterea şi influenţa lui sunt inutile. El trebuie să-L lase pe Mesia să devină o ocară - să devină şarpe. Isus trebuie să Se facă asemenea cărnii păcătoase, deşi fără păcat. „în El, caracterul distrugător al păcatului a fost descoperit pe deplin, dar biruit; şi nu doar biruit, ci transformat într-un remediu."[9] Otrava păcatului, care l-ar fi omorât cu siguranţă pe Nicodim şi pe noi toţi, păcătoşii, a devenit în Isus, Cel fără de păcat, singurul antidot la îndemâna acelora care cred. Păcatul pe care Isus 1-a luat asupra Lui nu L-a biruit, ci a produs în El anticorpi. Acum, Nicodim îl priveşte pe acest Om ca pe ceva infinit de preţios, ca pe cineva care trebuie protejat cât mai mult cu putinţă, pentru ca lucrarea Lui să prospere - altfel, întregul neam

omenesc este condamnat să piară.
îi văd pe Isus şi pe Nicodim depărtându-se, dar gândurile şi inimile lor sunt una. „Ce dragoste, ce dragoste copleşitoare", exclamă în noaptea aceea Nicodim, neputând să adoarmă. Da, trebuie să recunoaştem, ce dragoste!

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Ne uimeşte distanţa pe care Nicodim a străbătut-o împreună cu Isus, într-o perioadă de timp atât de scurtă. Acest capitol nu reuşeşte nici măcar să amintească toate lecţiile acelei întâlniri nocturne, cu atât mai puţin să ilustreze cum se aplică ele la situaţia noastră prezentă. Cu toate acestea, trebuie să menţionăm câteva aspecte legate de ceea ce înseamnă ucenicia.
în primul rând, aici descoperim din nou tendinţa omului de a-L organiza el pe Dumnezeu, de a-I stabili el priorităţile. Este uimitor că atât de puţini sunt în stare să renunţe la ideile lor preconcepute

[9] H. R. Reynolds, *The Gospel of St. John,* The Pulpit Commentary, ed. H.D.M. SpenceandJosephS.Exell(GrandRapids:Eerdmans, 1950), voi. 17,p. 121.

cu privire la Isus şi, mai uimitor chiar, că atât de mulţi nici nu-L recunosc. „Nu poate spune

Dumnezeu aşa..." obişnuim să comentăm noi, astăzi. Iar atunci când Biblia atinge anumite puncte sensibile ale vieţii noastre, încercăm să interpretăm pasajul într-un mod mai liniştitor. Cu toate acestea, să fii ucenic al lui Isus, în această epocă postmodernă, înseamnă *să-L crezi pe Dumnezeu pe cuvânt, asemenea lui Nicodim, să-L asculţi până la capăt. Ucenicia înseamnă umilinţă, ca să putem învăţa de la Maestru.*

în al doilea rând, există în mijlocul nostru câţiva indivizi mult mai periculoşi decât aceia care vor să le impună celorlalţi părerile lor. Ne place să le spunem celorlalţi versiunea noastră cu privire la ceea ce s-a întâmplat, să le oferim perspectiva noastră asupra chestiunilor importante ale vieţii. Când ajungem la interpretarea unei profeţii sau a vreunui pasaj dificil din Scriptură, auzim zeci de opinii, şi toate se pretind a fi corecte. De exemplu, după părerea unuia dintre prietenii mei, eu n-ar trebui să scriu această carte, din moment ce de anul 2000 ne despart doar câteva luni şi el crede că Domnul Hristos Se va întoarce atunci. Mulţi sunt învăţători, mai mulţi sunt discipoli ai acestora şi incomparabil mai mulţi sunt cei dezamăgiţi atunci când o teorie se dovedeşte a fi neadevărată. în medicină, să faci experimente pe organisme vii este o crimă.

Astăzi, ucenicia ne cheamă la un şi mai puternic simţământ al responsabilităţii atunci când aveam de-a face cu mintea şi cu viaţa oamenilor. Avem nevoie chiar de mai multă umilinţă atunci când îi învăţăm adevăruri veşnice. N-ar trebui să ne testăm niciodată părerile personale pe elevii noştri sau pe membrii bisericii. Nicodim ne învaţă să le abandonăm, dacă descoperim că, într-o anumită privinţă, Cuvântul lui Dumnezeu nu le susţine întru totul.

în al treilea rând, este timpul să ne cercetăm pe noi înşine: sunt un admirator sau un ucenic? Din exterior, nimeni nu poate sesiza vreo deosebire, dar noi ştim ce se ascunde înăuntrul nostru. Este nevoit pastorul să fie tot timpul amuzant sau interesant? Este viaţa noastră religioasă plictisitoare? Simţim nevoia să fim acceptaţi, iubiţi şi sprijiniţi de ceilalţi sau ne bucurăm să fim noi aceia care să-şi manifeste acceptarea, iubirea şi sprijinul? Biserica

este aceea care face pentru mine ceea ce aştept de la ea sau eu sunt cel care slujeşte nevoilor celorlalţi? Dacă preocupările noastre ne au în centru pe noi - doar nevoile noastre -, este foarte posibil să fim pe cale de a deveni fani ai lui Isus, care îl admiră doar atâta timp cât este puternic şi

util.
Fiul omului nu a venit să I se slujească, ci ca El să slujească celorlalţi, iar urmaşii Săi nu pot face altfel. Biserica nu trebuie să fie nevoită să organizeze mese festive, picnicuri sau excursii pentru a mă păstra ca membru. *Ucenicia înseamnă dispoziţie de a dărui, de a purta de grijă altora şi de a-I sluji lui Isus atunci când El nu este popular, interesant sau plin defăima. Adevărata ucenicie începe atunci când închinarea eroului se sfârşeşte.*
în al patrulea rând, nimic nu poate înlocui relaţia personală *matură* cu Isus. Spun „matură" pentru că mulţi dintre noi se tem să iasă din acel mod de viaţă în care alţii gândesc sau hotărăsc pentru noi. Mama mi-a curăţat şi mi-a pansat rănile, mi-a dat să mănânc, mi-a spălat hainele şi, mai presus de toate, m-a sărutat şi m-a îmbrăţişat, dăruindu-mi afecţiune. Tata s-a îngrijit să am bani de buzunar, îmbrăcăminte, o bicicletă şi acele vacanţe de neuitat, şi toate acestea fără să aştepte nimic în schimb. Au făcut totul doar pentru că m-au iubit. Iar acum, pentru că nu mă mai aflu în casa părintească, am nevoie de un Tătic ceresc, care să fie lângă mine când am nevoie, să-mi răspundă când îl chem, să treacă cu vederea atunci când păcătuiesc şi îi rănesc pe ceilalţi, să nu pună întrebări şi nici să nu aştepte să-mi asum vreo

responsabilitate. Acest fel de relaţie urmează exemplul lui Iuda, pentru că, atunci când Tăticul nu răspunde, nu îndeplineşte ceea ce îi cer sau nu îmi dă jucăria pe care o râvnesc, s-ar putea ca şi eu să-L trădez.

Exemplul lui Nicodim ne spune că *ucenicia înseamnă apropiere, înseamnă să-I dăm voie lui Isus să intre în cămăruţa noastră cea mai tainică, acolo unde ne simţim bine, şi să facem astfel ca şi El să Se simtă suficient de bine ca să rămână şi să cineze cu noi.* învăţarea de la distanţă nu face parte din Scoală lui Isus. Vulnerabilitatea deschiderii totale face minuni şi îi dă învăţătorului libertatea de a răspunde nevoilor noastre aşa cum crede El de cuviinţă.

CAPITOLUL 6

CAPTURA

PESCARI DE OAMENI

Odată cu ivirea zorilor, patru pescari îşi aduc bărcile la ţărm. O zi minunat de senină le salută sosirea. Apele liniştite ale Mării Galileii reflectă razele calde ale soarelui, în timp ce orăşelul începe să se trezească la viaţă după o noapte lungă.

Cei patru bărbaţi nu rostesc nici un cuvânt. Mişcările lor încete şi tăcerea trădează oboseala şi faptul că n-au prins... nimic. Cum nu au peşte pe care să-1 descarce, ei încep să-şi cureţe şi să-şi

repare mrejele. O noapte întreagă de trudă şi nimic de arătat în urma ei. Nimic, cu excepţia resturilor de plante agăţate în mreje şi a hainelor transpirate. Şi totuşi, fiind pescari experimentaţi, ei cunosc apele lacului. Ei ştiu când, cum şi unde să-şi arunce plasele. Care să fie problema că nu au prins nimic? Mrejele goale înseamnă bărci goale, buzunare goale, stomacuri goale şi inimi goale. Oh, cât tânjesc după umbra deasă a unui smochin, unde să doarmă câteva ore bune, să uite de nereuşită şi să-şi refacă puterile.
în loc de aceasta însă, ei aud voci de oameni apropiindu-se. Trebuie să fie Isus. Deocamdată, cei patru, Simon Petru, Andrei, Iacov şi Ioan, preferă să rămână ucenici cu jumătate de normă. Ei II urmează pe Isus doar ocazional. Spre deosebire de Levi, fiul lui Alfeu, ei au nevoie de mai mult timp, şi Isus îi aşteaptă să se hotărască.
80
CAPTURA
81
Nici nu s-au adunat bine mulţimile, că Isus şi începe să le vorbească. Oamenii se împing şi se îmbulzesc să audă fiecare cuvânt; să fie cât mai aproape cu putinţă. Şi, aşa cum se întâmplă adesea în aglomeraţie, cei din spate nu văd cât de departe este prea departe ca să se mai îmbulzească. Dar

Isus găseşte o soluţie. „S-a suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon; şi l-a rugat s-o depărteze puţin de la ţărm. Apoi a şezut jos, şi învăţa pe noroade din corabie" (Luca 5,3). Astfel, Petru se trezeşte împins în corabie, alături de Isus, în timp ce Andrei trebuie să termine de spălat şi de reparat mrejele.
După un timp, predica se sfârşeşte. Şi apoi, Petru se trezeşte de-a binelea la cuvintele lui Isus, care îi spune: „Depărteaz-o la adânc, şi aruncaţi-vă mrejele pentru pescuire. Drept răspuns, Simon I-a zis: 'învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit, şi n-am prins nimic'" (vers. 4.5).
Ce să facă? Să-L informeze pe Isus cu privire la comportamentul peştilor? Este imposibil ca această nouă încercare de a pescui să reuşească. Isus Se pricepe la tâmplărie şi cu siguranţă că este expert în meseria Lui. Petru, dimpotrivă, nu ştie deloc să prelucreze lemnul, dar când vine vorba de pescuit, asta-i altă poveste. Este convins că nimeni nu poate să prindă peşte în Marea Galileii la lumina zilei. Secole de experienţă au confirmat acest fapt.
în plus, este în joc reputaţia lui şi a asociaţilor lui, fiii lui Zebedei. Vă imaginaţi ce vor spune oamenii? Dacă Isus încearcă să arunce mrejele doar din amuzament sau să vadă ce se întâmplă, sătenilor şi vecinilor s-ar putea să li se pară

interesant să-L urmărească. Dar Petru nu-şi putea permite un asemenea lucru. Instinctul îi striga din răsputeri un răsunător şi categoric *nu!*
Cu toate acestea, un alt gând îi vine în minte. îşi aminteşte de nunta din Cana: Isus nu era un producător de vin, şi totuşi a făcut vin din apă. Dar demonizatul din Capernaum şi chiar soacra lui (Luca 4,31-41)? Isus vindecă, deşi tâmplarii, în mod obişnuit, nu le fac concurenţă doctorilor. Şi, când Isus vorbeşte cu o asemenea

încredere şi cu o autoritate irezistibilă, este aproape imposibil să I te împotriveşti. Se vede clar că nu este un învăţător obişnuit.
Aşa că Petru se hotărăşte să facă ceea ce îi cere Isus. La urma urmei, este ideea Lui. Dacă nu vor prinde nimic, s-ar putea să fie totuşi o lecţie importantă de învăţat. Merită riscul. „La cuvântul Tău, voi arunca mrejele" (Luca 5,5).
Muşchii, obosiţi şi înţepeniţi, îl ascultă în silă. Corabia face o întoarcere în U şi porneşte către larg. Andrei, care li s-a alăturat si el, stă tăcut, uitându-se când la fratele lui mai mare, când la învăţătorul. Mrejele alunecă încet, aproape mecanic, în apele întunecate. Aceleaşi mişcări de rutină ca în noaptea precedentă şi în multe nopţi,

de-a lungul multor ani.
Deodată, cei doi fraţi se uită unul la celălalt uluiţi. Mrejele refuză să se urnească. Se încordează şi trag din nou, dar nici un rezultat. Agitaţia sutelor de peşti sclipitori îi umple pe pescari cu suficientă putere ca să ţină şi să smucească, să ţină şi să smucească. Reacţia rapidă a lui Iacov şi a lui Ioan salvează incredibila captură de a se risipi din nou în adâncuri.
Ambele corăbii trag cu greu încărcătura la ţărm. Şi minţile celor patru bărbaţi sunt la fel de supraîncărcate. Le este imposibil să gândească în mod coerent. Nu sunt în stare să privească evenimentele dintr-o perspectivă mai largă. Le sunt la îndemână doar idei pe termen scurt. împietriţi şi zguduiţi, pescarii ies din apă poticnindu-se la fiecare pas. Isus Se uită la ei şi zâmbeşte, dar Petru este înspăimântat. Auzise el de binecuvântări, dar aceasta este prea mult ca să-i poată face faţă. Ce poate să facă omul atunci când Dumnezeu îşi revarsă belşugul de binecuvântări? Nu poate spune: „Hei, Doamne, ia-mă mai încet". Iov avea perfectă dreptate când se întreba: „Cine-I va zice: 'Ce faci?'" (Iov 9,12). Cu această întrebare se confruntă şi Petru acum: „Ce se întâmplă cu mine? Ce voi face?"
Nedumerit şi înfricoşat, el strigă: „Doamne, pleacă

de la mine, căci sunt un om păcătos!" (Luca 5,8). O asemenea apropiere de Dumnezeu ne intimidează - ne demontează tot sistemul de apărare şi ne lasă fără măştile în spatele cărora obişnuiam să ne ascundem.

CAPTURA

83

Stând descoperiţi înaintea Lui, ne dăm seama ce înseamnă ca gândurile şi intenţiile să ne fie citite ca o carte deschisă. „Cât de înfricoşat este locul acesta!" a rostit Iacov cu respiraţia întretăiată (Gen. 28,17) şi „Vai de mine!" a exclamat Isaia (îs. 6,5). Suntem cuprinşi de un profund simţământ de umilinţă, pentru că Dumnezeul acesta, care ţine sub ascultare peştii şi marea şi care porunceşte forţelor naturii, insistă să rămână împreună cu noi. El vrea să ia parte la grijile noastre de fiecare zi şi să ne ajute.

Isus îl înţelege pe Simon, dar nu pleacă. In loc de aceasta, El îi linişteşte temerile, spunându-i: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni. Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul, şi au mers după El" (Luca 5,10.11).

LECTII DE UCENICIE

Acolo, pe ţărmul mării, nu am putut aprecia toată bogăţia lecţiilor pe care ni le-a împărtăşit învăţătorul. Impresii prea intense şi emoţii prea

profunde pentru a fi exprimate ne-au blocat capacitatea de a gândi clar şi de a pricepe pe deplin ceea ce s-a întâmplat în realitate. De-abia după câteva zile, când am reconstituit în gând evenimentele şi discuţiile care au avut loc, am putut să identificăm învăţăturile adânci pe care ni le-a împărtăşit Isus în ziua aceea.

1. LECJ1A GRIJII FAŢĂ DE OAMENI

S-a întâmplat la numai o săptămână după prima mea vizită în Statele Unite. Logodnica mea îşi luase licenţa (Bachelor of Arts) şi participam la prima festivitate de absolvire în stil american. Robele, ceremonia fastuoasă, muzica şi oamenii - toate m-au impresionat. Mă simţeam cu totul nepotrivit pentru locul acela. Am reuşit să mă pun într-o situaţie stânjenitoare nu numai pe mine, ci şi pe logodnica mea, pe viitorii socri, pe strămoşii mei şi chiar pe urmaşi. Cel puţin aşa am simţit atunci.

Dar ascultaţi ce s-a întâmplat. Cunoştinţele mele în materie de limba engleză şi de etichetă americană depăşeau doar cu puţin faza embrionară. Când toţi acei oameni, doctori, împreună cu

soţiile lor, au venit să dea mâna cu mine, majoritatea m-au întrebat: „How do you do?" (în

traducere exactă „Ce faci?" nt. trad.). Preocuparea şi interesul lor faţă de mine m-au mişcat. Ei bine, sincer vorbind, mă simţeam confuz, puţin obosit şi-mi era extrem de cald. Aşa că le-am spus aceasta cât de bine m-am priceput. Când logodnica mea mi-a explicat în franceză că „How do you do?" nu înseamnă, pentru ei, decât un simplu „Bună!", m-am simţit strivit, trădat şi înşelat. *Aceasta trebuie să fie cea mai nepăsătoare expresie de interes faţă de celălalt, dintre câte există,* mi-am spus în gând. *Nu este altceva decât o pojghiţă de ciocolată care ascunde înăuntru o suflare de aer fierbinte.*

Şi alte limbi şi culturi au formalisme similare. Trebuie să le înveţi pur şi simplu semnificaţia şi să le foloseşti ca atare. Cu toate acestea, cred că lucrul cel mai important este să eviţi ca formalismul să înlocuiască preocuparea autentică faţă de ceilalţi.

- Ce mai faci? am întrebat pe cineva câteva minute mai târziu.
- Nu prea bine, mi-a răspuns persoana respectivă.
- Oh, ce mă bucur!

în grabă, fără să mă gândesc, mi-am exprimat fericirea pentru că cineva se simţea rău şi apoi mi-am continuat vesel drumul ca preotul care se grăbea către Ierihon.

Aici, pe ţărmul Mării Galileii, Isus ne învaţă lecţia

compasiunii umane şi a grijii faţă de ceilalţi. Cei patru ucenici suferă de ceva mai grav decât insomnia şi sindromul mrejelor goale. în vremea aceea, Ioan Botezătorul, iubitul lor învăţător, zăcea în temniţă. Descurajaţi şi dezorientaţi, ei ajung să se îndoiască de orice: de făgăduinţa venirii lui Mesia, de ucenicia lor şi chiar de faptul că Dumnezeu le poartă de grijă. Minunat este că Isus ştie toate acestea. La momentul potrivit, când mrejele goale ameninţă să golească vieţile ucenicilor de ţintă şi de sens, Isus li le umple de se revarsă peste margini - atât mrejele, cât şi vieţile. în timp ce în pustie am învăţat de la Isus prudenţa şi reţinerea în ceea ce priveşte nevoile noastre, aici, pe malul lacului, am căpătat convingerea că nici o nevoie reală, indiferent cu câtă grijă

am ascunde-o, nu va rămâne nesatisfăcută. învăţătorul nostru Se va îngriji de toate trebuinţele noastre (Fii. 4,19), fără să aibă însă cârlige sau sfori ataşate.

2. LEQIA DESPRE CREŞTERE

Mai întâi, Isus îi cere lui Petru să „se depărteze puţin de la ţărm" - o cerere simplă şi uşor de îndeplinit, o chestiune de politeţe să ajuţi un prieten aflat în nevoie. Corabia devine catedra de

la care învăţătorul divin împarte adevăruri veşnice. Dar nu acesta este sfârşitul povestirii. înainte de a păşi pe ţărm, Isus i Se adresează din nou lui Petru, dar de data aceasta nu mai este o cerere. „Depărteaz-o la adânc!" porunceşte El, şi corabia devine scena săvârşirii unei minuni.

Atent şi înţelegător cu oamenii maturi, experimentaţi, şi blând cu copilaşii, Isus măsoară cu exactitate doza de implicare şi de provocare. „El îşi va paşte turma ca un Păstor, va lua mieii în braţe, îi va duce la sânul Lui, şi va călăuzi blând oile care alăptează" (îs. 40,11). Pe tot parcursul Bibliei, Dumnezeu manifestă această sensibilitate faţă de diferitele etape de maturizare ale fiecărui om cu care intră în contact. El nu-i cere lui Avraam să plece din Ur, din Caldeea, spunându-i totodată că peste câteva zeci de ani va trebui să fie gata să-şi sacrifice fiul pe Muntele Moria. Mă întreb dacă Avraam ar fi ales să urmeze îndemnul lui Dumnezeu la acel nivel al credinţei la care se afla atunci. Ci Dumnezeu 1-a ajutat pe Avraam să crească şi a devenit Prietenul lui. De-abia mai târziu, când patriarhul crescuse suficient în credinţă, 1-a aşezat pe vechiul Său prieten în faţa testului suprem de loialitate.

Astăzi învăţăm să nu disperăm din cauza încetinelii cu care creştem şi ne maturizăm. Ucenicia în

Hristos lasă loc pentru creştere şi pentru învăţătură. Este o experienţă de instruire, de formare. Primul pas pe care îl face ucenicul în a-L urma pe Hristos nu poate fi o măsură a realizărilor şi a potenţialului său. Dacă un student la colegiu ar şti totul în legătură cu un anumit subiect încă din prima zi de şcoală, participarea lui la cursuri în continuare

nu ar mai avea sens. Nimeni nu începe cu o dizertaţie sau cu un examen final. Aceasta implică faptul că ucenicii lui Hristos nu sunt perfecţi. Ei sunt oameni care învaţă şi care cresc.

Stă în firea noastră să facem greşeli şi să-L punem pe Isus în situaţii stânjenitoare. Din nefericire pentru El, unele dintre lecţiile pe care trebuie să le învăţăm pot fi explicate doar cu un preţ enorm din partea Lui. Noi nu învăţăm pur şi simplu *de la* El, noi învăţăm *cu preţul* Lui. El ştie lucrul acesta şi totuşi, cu răbdare, Se cheltuieşte pe Sine pentru noi, ca orice bun învăţător, pentru că vede în noi infinite posibilităţi de creştere.

3. CU ISUS ÎN ACEEAŞI BARCĂ

Imediat ce Isus păşeşte în barca lui Petru, lucrurile se schimbă. Datorită prezenţei Sale, modul cel mai obişnuit de a arunca mrejele în apă, la momentul cel mai nepotrivit al zilei, aduce rezultate care

depăşesc orice aşteptări. Iscusinţa omenească devine excepţional de eficientă. Ceea ce trebuie făcut se poate realiza fie prin mijloace obişnuite, fie pe căi neobişnuite.
Şi totuşi Petru este contrariat. El nu ştie unde să tragă linia între credinţă şi încumetare. Este o persoană realistă, nicidecum mistică. în lumea reală, lucrurile sunt mult mai previzibile. Este adevărat că uneori este posibil să trudeşti o noapte întreagă la pescuit şi să nu prinzi nimic. Dar asemenea evenimente sunt normale. Cu Isus la cârmă, surprizele sunt de-a dreptul minunate - sau teribile - *pentru că nu deţii nici un control asupra lor.* Nu poţi spune întotdeauna când sau cum va răspunde El cererilor tale. Nici nu poţi programa o minune. M-au deranjat întotdeauna anunţurile, făcute la radio sau la televiziune, care îi cheamă pe oameni să vină să fie martori ai intervenţiei lui Dumnezeu „în această seară, la ora 6:00". De fapt, minunile adevărate sunt uimitoare nu numai pentru că sfidează legile naturale, ci şi pentru că ne iau prin surprindere. Ele apar în locurile cele mai neaşteptate şi în momentele cele mai neaşteptate. Condiţiile în care au loc minunile rămân, pentru noi, o taină. Poţi fi sigur doar de faptul că El te va ajuta mai bine decât oricine altcineva, în momentul şi

în modul pe care El le consideră potrivite - acel moment şi acel mod care sunt cele mai bune pentru tine. Şi care sunt acestea, doar El ştie.
Aşadar, aici, în barcă, învăţăm că, dacă vrem ca Isus să preia comanda vieţilor noastre în fiecare zi, trebuie să ne reexaminăm concepţiile în legătură cu ce este posibil şi ce nu. Pericolul care ne pândeşte, în general, este acela de a încerca să-I impunem învăţătorului experienţele şi limitele noastre. O lecţie esenţială pe care El doreşte să o învăţăm este aceea că lucrarea Sa începe acolo unde înţelepciunea şi tehnica omului capitulează; dintr-o perspectivă omenească, aceasta ar putea să implice o pescuire în mijlocul zilei, care pare o tentativă nebunească până când vezi mrejele pline de peşte. în cazul pescuirii lui Petru, rezultatele au venit imediat. Bărcile trase la ţărm, încărcate până la refuz, iar captura era uşor de văzut şi de către cei care rămăseseră pe ţărm. Dar nu se întâmplă întotdeauna aşa.

4. PESCARI DE OAMENI

în timp ce ucenicii ezitau să-şi întindă mrejele, în timp ce trudeau din greu, în timp ce mrejele refuzau să se clintească, iar bărcile ameninţau să se scufunde de greutatea peştilor din ele, avea loc şi o

altă pescuire, mult mai importantă decât aceasta. Isus încerca să ajungă la inimile ucenicilor. El dorea ca ei să se încreadă mai mult în El - mai mult decât în mrejele şi meseria lor. Isus căuta să-i câştige pentru El şi să-i facă să nu-şi mai pună încrederea în lucrurile materiale. Pentru a realiza acest lucru, învăţătorul S-a implicat în viaţa lor într-un mod mai tangibil.

Cu Isus în barcă, extraordinarul a invadat intimitatea existenţei personale. Petru auzise de Moria, de Marea Roşie, de mana coborâtă din cer, de zidurile Ierihonului, de Muntele Cârmei şi de groapa cu lei. Istoria plină de eroism a poporului din care făcea parte pulsa în venele lui şi-i dădea un puternic simţământ de identitate. Dar minunea săvârşită aici este cu totul altceva. Priviţi la această captură. Toţi aceşti peşti! Atât capital! Aceasta este barca lui Petru. El cunoaşte fiecare scândură din ea. Este

locul lui de muncă, de fiecare zi, în care se simte la fel de confortabil ca în propria casă. Dar Petru este uluit, incapabil să nege minunea. Ceea ce i s-a întâmplat nu este doar încă o poveste de pescari şi nici la fel de legendară ca Ierihonul sau ca Muntele Cârmei. Evenimentul 1-a marcat în mod direct şi

profund. Petru se predă şi renunţă la sine. Este prins. Dumnezeu îl ţine ferm în mâinile Sale. Ce loc sigur!

5. LECŢIA STATORNICIEI

O astfel de experienţă personală cu Dumnezeu îşi are preţul ei. Doar cu câteva clipe înainte ca Isus să păşească în corabia lui, Petru este tentat să-şi pună viaţa la adăpostul limitelor unei existenţe cu risc redus. El începe să se considere un tip de mijloc, care îşi câştigă existenţa şi îşi întreţine familia aşa cum poate şi care, ca mulţi alţii, aşteaptă în mod pasiv venirea lui Mesia. Trebuie să se adapteze la o astfel de viaţă, mai ales acum, când Ioan Botezătorul se află în temniţă.

Când era mai tânăr, Petru avea ambiţii. Era sigur că exista o cale mai bună de a evita greşelile şi de a creşte profitul. Dacă ar fi avut şi el şansa aceasta... Şi apoi a venit şi timpul său. Nemulţu-mindu-se cu puţin, cu lucruri mici, făcute în acelaşi stil vechi, el a făcut contracte, angajându-se să furnizeze peşte unui om înstărit, care avea drepturi de pescuit. Mai târziu, auzind de Ioan Botezătorul, Petru s-a dus să-l asculte predicând. Convins de autenticitatea şi de relevanţa soliei lui Ioan, Petru devine unul dintre ucenicii lui, învăţând în mod constant şi căutând întotdeauna să înţeleagă înţelepciunea de nepătruns a lui Dumnezeu.

Dar acum, în anii maturităţii, Petru gustase dezamăgirea şi eşecul. Adevăratul dezastru care se petrecuse în noaptea precedentă la pescuit nu făcuse altceva decât să reînvie teama de faliment, atât de frecvent întâlnit într-o afacere de pescuit pe bază de contract. în plus, tăcerea lui Dumnezeu atunci când învăţătorul Lui, Ioan Botezătorul, avea cea mai mare nevoie de ajutor ameninţa acum să-i sugrume dorinţa de a căuta o relaţie mai plină de semnificaţie cu acest Dumnezeu.

CAPTURA

89

Şi atunci s-a produs minunea. Ea 1-a lăsat pe Petru confuz pentru o vreme. Matei şi Marcu ne spun că Isus trecea pe lângă Marea Galileii, probabil mai târziu, în aceeaşi zi. Văzându-i pe cei patru cu mrejele, El le spune: „Veniţi după Mine" (Matei 4,18-22; Marcu 1,16-20).

Petru nu se mai poate împotrivi. Primind invitaţia lui Isus ca pe o chemare a destinului, el îl aude pe noul învăţător spunându-i: „Haide, Petre, ieşi din nou - doar de data aceasta; lasă zona confortabilă a unei existenţe mediocre şi riscă-ţi viaţa alături de Mine. Verifică tu însuţi şi vei vedea că doar sacrificiul absolut făcut pentru Mine poate da un sens absolut vieţii tale. Doar acest fel de angajament hotărât de a Mă urma poate birui frica

de eşec şi de moarte". Şi Petru îl ascultă.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Au trecut secole de-atunci, dar povestea pescuirii minunate vorbeşte încă, plină de însemnătate, lumii contemporane.

în primul rând, să-L urmăm pe Isus înseamnă să-L primim în barca noastră - părtaş la zbuciumul, la plictiseala, la temerile şi la bucuriile noastre. O ucenicie distantă, impersonală, este o contradicţie de termeni. Mărturisirea de credinţă teoretică, formală, se află la kilometri depărtare de El. Ucenicia nu este o moştenire transmisă de la părinţi la copii sau de la o cultură către posteritate. Căminele creştine şi bisericile creştine au un rol unic în transmiterea perspectivei creştine asupra lumii şi a stilului de viaţă creştin. Dar, indiferent câtă putere de convingere am avea, indiferent cât timp şi câtă energie am investi, câtă modelare şi câtă rugăciune ar exista şi indiferent chiar şi de câtă dragoste am dărui, nimic nu ne poate garanta că fiii şi fiicele noastre vor alege să-L urmeze. Legământul nostru cu El ne implică doar pe noi, în mod personal.

într-o zi, Isus va veni cu siguranţă la „barca" mea şi la „barca" ta, la „barca" fiului sau a fiicei mele, căutând un loc unde să Se

aşeze şi de unde să ne înveţe. Asemenea evenimente nu au o natură socială. Fiind private şi personale, ele nu necesită prezenţa sau aprobarea publicului. Voinţa mea autonomă deţine puterea suverană asupra deciziei de a-L lăsa să urce. Nu ştim câte astfel de ocazii vom mai avea, ci doar că El alege oameni în fiecare zi. Aşadar, „dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine" (Apoc. 3,20). *Ucenicia înseamnă o întâlnire privată cu Isus.*

In al doilea rând, ar fi bine să înţelegem un lucru: ca învăţător, Isus este Cel care are conducerea. în primele mele luni de lucrare în America de Nord, am cerut o întrevedere cu preşedintele conferinţei care mă angajase. După câteva minute, în care am discutat banalităţi, am decis să ne concentrăm asupra motivului principal al vizitei mele. Simţind că împrejurările îmi erau favorabile, am spus ceva de genul: „Domnule, vă pretind (în lb. engl. demand - nt. trad.) permisiunea de a studia pentru a-mi lua doctoratul în etică la Universitatea McGill, aici, în oraş". Spre surprinderea mea, atât preşedintele, cât şi secretarul-trezorier nu m-au privit deloc favorabil. *Ce este cu această lipsă de politeţe, cu această insolenţă?* probabil că au gândit. Apoi, recăpătându-şi calmul, preşedintele a

spus: „Miroslav, din fericire pentru tine, cunosc limba franceză. Cuvântul *demander* în franceză înseamnă a cere. în engleză, dragul meu, el este autoritar. Foarte autoritar. Prea autoritar ca să poţi obţine ceva atunci când pretinzi (demand). Cu toate acestea, am înţeles ce ai vrut să spui. Hai să examinăm ce posibilităţi există."
O dată ce Isus pătrunde în viaţa noastră personală, El ne oferă viziunea şi ajutorul Său. Ca învăţător, nu El este acela care primeşte instrucţiuni şi ordine, de genul: „Isuse, ai grijă de copiii mei, ajută-mă la examene, ocroteşte-mi soţul pe drum, dă-mi sănătate..." Noi putem exprima astfel de lucruri sub formă de rugăminte, de cerere, dar ele pot deveni cu uşurinţă pretenţii, dacă nu chiar porunci - toate înşirate în ordinea preferinţelor noastre. în realitate, Isus este cel care deţine comanda, şi

aceasta nu pentru că I-ar plăcea, din fire, să fie şef, ci pentru că poziţia noastră pe harta vieţii este mult prea îndepărtată de casă şi nu avem timp de pierdut. *Ucenicia înseamnă dispoziţia de a asculta.* în al treilea rând, fiecare zi petrecută împreună cu Isus poartă în ea posibilitatea ca zona noastră de confort să fie ameninţată. Ori de câte ori este vorba

despre susţinerea unei lucrări scrise, am înaintea mea un candidat speriat. Ca mentor, am urmărit progresul şi maturizarea studenţilor mei. „Credeţi că sunt în stare să fac lucrul acesta?" întreabă ei. Studentul nu este niciodată sigur. Are întotdeauna conştienta acută a faptului că doar Dumnezeu ştie totul. Totuşi, cu îndrumările şi cu încurajările mele, îşi asumau riscul şi reuşeau.

Isus ne oferă timp, spaţiu şi posibilităţi să creştem. Doar El poate să judece în mod realist dacă suntem pregătiţi să facem faţă diverselor provocări. De pe poziţia de prieten apropiat, El ne poate cere să urcăm pe Muntele Moria, pe Horeb sau pe Sion. Un lucru este sigur: nu ne va cere să urcăm dealul Calvarului. El a trecut acest examen pentru noi şi Şi-a transferat creditele în dreptul nostru. Cu asigurarea că El ne poate măsura nivelul de pregătire şi că experienţa Calvarului nu intră în discuţie, *ucenicia înseamnă să te încrezi în înţelepciunea Sa.*

în al patrulea rând, Simon a învăţat cum să-şi manifeste ascultarea. De câte ori nu am pierdut ocazii importante pentru că nu am acţionat în aspectele care contează? La baza păcatului stau lenevia şi mândria. G. A. Chadwick remarca, plin de realism, „cât de numeroase sunt sufletele nevertebrate, cărora le lipseşte voinţa şi nu au nici

un scop în viaţă, care, în loc să străpungă valurile şi să învingă curentul, înotând contra lui, asemenea meduzelor, nu fac altceva decât să se lase duşi în derivă, apatici şi fără vlagă, de curentul împrejurărilor! Astfel de oameni nu pot fi apostoli; ei nu sunt altceva decât nişte nulităţi cu carne şi oase, fără nici o valoare de sine şi care nu contează câtuşi de puţin atunci când se află în preajma vreunei voinţe mai puternice. Cea

mai nenorocită existenţă este o viaţă petrecută printre 's-ar putea' şi 'ar trebui', unde 'voi face' este întotdeauna înlocuit cu 'aş face'."[10]
în al cincilea rând, pe măsură ce educarea voinţei continuă, ucenicul devine tot mai puternic şi mai pregătit să reflecte voinţa Maestrului, în acelaşi fel în care acţiunile unui soldat bine pregătit reflectă voinţa ofiţerului care-1 conduce.
Căpitanul plutonului nostru se bucura de respectul întregului batalion. Atunci când colonelul voia cântec, marş, paradă sau alte performanţe de genul acesta, el nu avea altceva de făcut decât să-i încredinţeze comanda Căpitanului Knezevic. Ofiţerul îi respecta pe toţi soldaţii, se îngrijea de fiecare dintre ei şi le apăra interesele - dar apoi aştepta o cooperare de bunăvoie. Puţini erau aceia

care nu deveneau surzi faţă de orice altceva, chiar şi faţă de pericol şi de moarte, atunci când Căpitanul Knezevic dădea un ordin.
„Să faceţi orice vă va zice", i-a sfătuit Măria pe slujitorii din Cana Galileii (Ioan 2,5). „Să faceţi orice." Daţi-I o semnătură în alb. „La cuvântul Tău", încuviinţează Petru, şi minunea are loc. Acela care se hotărăşte să dea proritate voinţei Maestrului va bea must, în timp ce ceilalţi vor bea apă, şi va descoperi peşti acolo unde ceilalţi nu vor găsi decât buruieni de mare. *Ucenicia înseamnă dispoziţia de a acţiona la cuvântul Său.*
In al şaselea rând, ucenicia contravine mentalităţii noastre de a realiza totul rapid. Ea înseamnă creştere treptată. împinsul şi trasul nu pot face să crească nici măcar morcovii, cu atât mai puţin caracterul! Spre deosebire de revoluţiile sociale şi politice din istorie, puterile cerului se mişcă uşor şi cu blândeţe, luminân-du-ne orizontul treptat, pentru că o descoperire bruscă ne-ar ameţi şi ne-ar orbi sau întreaga greutate a datoriei ar cădea deodată pe umerii noştri şi ne-ar aduce la disperare.
[10] Henry Burton, *The Gospel According to St. Luke, The Expositor's Bible,* ed. W. Robertson Nicoll (New York: A. C. Armstrong and Son, 1908), voi. 16, pp. 167,168.

CAPTURA
93
Uneori noi manifestăm faţă de noi înşine, faţă de partenerul de viaţă, faţă de copii, de fraţii de la biserică, de pastor sau de preşedintele conferinţei mai puţină răbdare decât manifestă Isus. Creşterea în har pare atât de lentă! O experienţă, un eşec, o predică rostită cu putere şi cu convingere, pe o temelie biblică, par să nu reuşească să ne înveţe lecţia şi ne descurajăm. Dar Maestrul nu face uz de forţă sau de intimidare. „Doamne... mai lasă-1 şi anul acesta", stăruie Isus cu o neobosită perseverenţă (Luca 13,8). *Ucenicia înseamnă să-I oferim lui Isus oricât timp are nevoie, pentru a ne creşte până la maturitate.*
Şi, în cele din urmă, viaţa de ucenicie nu reprezintă un scop în sine. Isus a încercat să câştige inimile acestor pescari nu doar pentru că misiunea şi reputaţia Sa îi cereau să îşi înscrie pe listă un număr cât mai mare de studenţi. Nici ucenicii nu L-au urmat doar pentru că se rătăciseră în necunoscut, iar El ştia drumul mai bine decât oricine altcineva. Isus urcă în barca ta şi în barca mea, îşi manifestă prezenţa, intervine în favoarea noastră atunci când nimeni nu ne poate ajuta, pentru că îi are în vedere pe toţi aceia cu care ne intersectăm pe drumul vieţii: soţul sau soţia, copiii,

rudele, vecinii şi chiar străinii. El doreşte ca acelora care ne cer: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus", să le spunem cum i-a spus Andrei lui Petru: „Noi L-am găsit pe Mesia" (Ioan 1,41). Acesta este, nu mai căutaţi! El este!

Pentru oamenii din jurul nostru, Isus este invizibil, dar noi îl vedem prin credinţă. Majoritatea contemporanilor noştri cred că, dacă este totuşi domn, învăţătorul este un domn absent. Mulţi oameni se întreabă şi caută, ascultând la nenumăraţii guru din jurul lor, dar noi L-am găsit pe Maestru. Şi pentru că ei nu II pot vedea, Isus are nevoie de noi, extensiunile Sale vizibile şi audibile. Noi suntem dovada existenţei şi a credincioşiei Sale. Dacă trebuie să „pescuim" pentru a ne câştiga existenţa, trebuie să fim, totodată, si „pescari de oameni". *Ucenicia înseamnă să-i conduci pe ceilalţi să descopere Calea.*

CAPITOLUL 7

PEMAJUL IfiTOTAuT (VIP-UL)

PĂRĂSIT LA NEVOIE

Aşteptaţi, aşteptaţi, turmă de ţărani! Vă veţi primi cu toţii raţia!" Şi am aşteptat. Eu şi cu mama stăteam la rând din zori, aşteptându-ne raţia de făină şi de praf de ouă pe care ne-o furnizau Statele Unite.

Eram ţărani, într- adevăr, nişte agricultori

flămânzi, plini de boli şi înfriguraţi. în timp ce aşteptam, mă uitam la ceilalţi. Degetele de la picioare îmi erau îngheţate. Din fiecare gură ieşea un abur slab. De pe vârful fiecărui nas se prelingea o picătură de apă şi nimeni nu se deranja să şi-o şteargă. Nu aveam batiste, iar mânecile îmbibate de apă nu ne erau de nici un folos ca să ne ştergem feţele.
Umbrele? Doar camaradul avea una. Deşi născut şi crescut în acelaşi sat cu noi, cu doar trei luni în urmă reuşise să intre în „casta" superioară. Datorită stelei roşii care-i împodobea căciula de blană, el nu trebuia să poarte pantofi de lemn, ţărăneşti. Se lăuda cu bocanci din piele adevărată. Până şi nasturii de la impunătoarea pelerină de ploaie aveau desenată pe ei câte o stea roşie. Din când în când mă surprindeam zgâindu-mă la el, într-un amestec de admiraţie şi teamă.
„Vă veţi primi cu toţii raţia, vă garantez", repeta el cu siguranţa unui zelos ageamiu. Dar nimeni nu-l credea. Mai ales când în jurul orei 8:00 dimineaţa intrase pe poartă un tractor cu remorca

goală şi, după doar câteva minute, plecase, în văzul

tuturor, cu ea plină. Cu toţii ştiam unde se duceau cea mai mare parte a ajutoarelor trimise de Naţiunile Unite. A doua zi, cei care aveau bani le puteau cumpăra de pe piaţa neagră.
Cât despre noi, am primit cu toţii mai puţin de jumătate din proviziile promise.
„Ce s-a întâmplat cu restul?" întrebau ţăranii.
„Asta este tot ce avem, deocamdată. Veniţi şi verificaţi singuri", răspundea oficialul.
Experienţa mea din anii copilăriei, una dintre milioanele asemenea ei, descrie viaţa maselor sărace şi marginalizate ale lumii. Viaţa celor pedepsiţi pentru onestitatea lor de către cei corupţi; mizeria celor exploataţi pentru munca lor tocmai de către „eliberatori". Şi, lucrul cel mai rău dintre toate, este o existenţă fără nici o speranţă de viitor, o nedreptate fără drept de apel în instanţă.
Dar aşteptaţi. Veniţi cu mine să-l cunoaştem pe Iair. Să vedem ce i se va întâmpla astăzi. Citim în Luca 8,40-42.49 că un „fruntaş al sinagogii" vine la învăţătorul vostru şi al meu şi cade la picioarele Lui, implorându-L să se ducă în grabă la el acasă, „pentru că avea o singură copilă, de vreo doisprezece ani, care trăgea să moară". Era o cerere urgentă. Vi-L imaginaţi pe Maestru sărind în grabă pe cel mai rapid măgăruş pe care l-a putut găsi, în timp ce Iair aleargă înaintea Lui, strigând şi

împingând în lături mulţimile, pentru a-I face loc. Văzând cu câtă veneraţie privesc oamenii nerăbdarea învăţătorului de a-1 ajuta pe acest om bun şi respectabil, parcă le percepeţi simţământul de siguranţă pe care îl capătă, pe măsură ce devin conştienţi de extraordinarul serviciu medical aflat la dispoziţia lor. Aţi amâna o astfel de misiune? V-aţi lega pe îndelete şireturile la pantofi sau v-aţi lua timp să vă pieptănaţi cu grijă înainte de a răspunde? Cu siguranţă că nu!
Ei bine, Isus porneşte îndată împreună cu Iair; dar mulţimile curioase îi încetinesc înaintarea, alergarea reducându-se, practic, la o târâre, până când, pe neaşteptate, Isus Se opreşte. Tatăl, a

cărui faţă exprimă, pe rând, teamă şi linişte, îngrijorare şi speranţă, încruntare şi zâmbet - ale cărui picioare, coate şi umeri se împing cu nerăbdare înainte - se trezeşte dintr-o dată abandonat.
Ce s-a întâmplat? probabil că s-a întrebat *Ce poate fi mai important, mai urgent? Dacă ar şti în ce stare se află fetiţa mea: cu faţa vlăguită, cu ochii afundaţi, cu vocea stinsă şi cu respiraţia atât de greoaie... Ce anume L-a oprit? Nu l-am prezentat cererea mea cu destulă urgenţă? Poate că nu sunt*

demn de ajutorul Lui.
Apoi află că o femeie care suferea de o hemoragie cronică se atinsese de Isus. De aceea Se oprise învăţătorul. Datorită atingerii ei, El devenise necurat din punct de vedere ceremonial (Lev. 15,25-27). Oare chiar nu putea să Se ocupe de lucrul acesta mai târziu, după ce îi va fi vindecat fiica muribundă? Cine ar da prioritate unei boli cronice şi nu unui caz acut? Chiar trebuia să dea atenţie unor reguli cultice cu privire la curăţie, tocmai acum, în aceste clipe atât de preţioase? La urma urmei, Isus nu ezitase să Se atingă de leproşi! în plus, El ştie că fiii lui Zebedei, Ioan şi Iacov, împreună cu mulţimea, puteau să se îngrijească de femeia aceea.
Şi apoi, lovitura finală loveşte fără milă. „Fiica ta a murit", îl anunţă un slujitor. Iair se uită năucit la el, nevenindu-i să creadă. Sufletul îi este parcă amorţit. „Nu mai supăra pe învăţătorul", conchide solul trist (Luca 8,49).
Are dreptate! Absolută dreptate. De ce să-L mai supăr acum? Era mai bine să fi rămas lângă fetiţa mea, să o ţin de mână. Lacrimile îi curg nestăvilite. Cui îi mai pasă de ce spun ceilalţi? „Acum pot să plec. Soţia mea - durerea ei. Trebuie să-i spun de ce n-am venit mai repede. Eu am alergat - cât am putut de repede. Am făcut tot ce mi-a stat în

putinţă. Pur şi simplu n-am reuşit, învăţăto-rule!" Deşi rostite în şoaptă, cuvintele lui sunt auzite de Isus.[11] învăţătorul îi simte povara, întunericul şi disperarea, dar distinge şi flacăra, de-abia pâlpâind, a firavei credinţe a acestui tată: „Nu te teme; crede numai, şi va fi tămăduită", îi spune El (vers. 50).

" *The Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Washington, D.C.: Review and Herald Publighing Association, 1980), vol.5, p. 608.

PERSONAJUL IMPORTANT (VIP-UL)

97

„Crede şi va fi tămăduită." Cele două - credinţa şi vindecarea -una lângă cealaltă? Credinţa mea şi sănătatea ei într-o relaţie cauză-efect? Credeam că dacă L-am rugat, El va prelua cazul şi îl va rezolva singur, iar eu aş face mai bine să nu-I stau în cale.

Crede - e uşor de zis. înainte ca ea să moară, puterea Lui vindecătoare - aceeaşi care a vindecat-o şi pe femeia cu hemoragie -ar fi putut să o salveze. Dar acum, această putere nu mai este suficientă. Cum poate să fie şi tămăduită, şi moartă în acelaşi timp?

Acum Isus Se grăbeşte. Ţipetele şi bocetele îl conduc către casa lui Iair. Când ajunge acolo, îi cheamă pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan să-L însoţească şi opreşte bocetele şi tânguielile,

spunând: „Nu plângeţi; fetiţa n-a murit, ci doarme" (vers. 52). Dar cuvintele Lui nu-i impresionează pe membrii familiei şi nici pe prieteni sau pe vecini. Ei au văzut starea fetiţei, în timp ce El nu a văzut-o. Ce fel de doctor Se crede? Diagnostic fără s-o examineze? în loc să se liniştească, zgomotul devine şi mai deranjant. „Ei îşi băteau joc de El, căci ştiau că murise" (vers. 53).

Cu puterea şi cu demnitatea unui Maestru, „i-a scos afară pe toţi, a luat cu El pe tatăl copilei, pe mama ei şi pe cei ce-L însoţiseră, şi a intrat acolo unde zăcea copila" (Marcu 5,40). în acest moment, zarva încetează. Bocitoarele şi cântăreţii din fluier, cei ce plângeau, toţi amuţesc. Fiecare se străduieşte să vadă sau să audă ce se întâmplă în cameră. Marcu ne spune că Isus a luat, pur şi simplu, mâna fără viaţă a fetiţei şi a strigat-o blând. Cuvântul Viu a rostit cuvintele pe care urechile morţilor nu pot să nu le audă. 'Talita cumi', care, tălmăcit, înseamnă: 'Fetiţo, scoală-te, îţi zic!' îndată fetiţa s-a sculat, şi a început să umble, căci era de doisprezece ani. Ei au rămas încremeniţi. Isus le-a poruncit cu tărie să nu ştie nimeni lucrul acesta; şi a zis să dea de mâncare fetiţei" (vers. 41-43).

LECŢII DE UCENICIE

Dacă trăieşti evenimentele pe măsură ce se desfăşoară, fără să ştii nimic cu privire la finalitatea lor, ca în cazul lui Iair, îţi pui o serie de întrebări serioase. De ce a îngăduit Isus ca întâmplările exterioare să-L întârzie? Ce anume îi determină priorităţile? Ce face ca timpul pe care îl hotărăşte Dumnezeu pentru împlinirea nevoilor noastre să difere de cel pe care îl aşteptăm noi? Astfel de întrebări au fost pentru Iair la fel de reale cum sunt şi pentru noi. Vom descoperi o parte din răspunsuri pe măsură ce vom învăţa lecţiile următoare.

1. LECTIA CREDINŢEI

La o privire mai atentă, se pare că nici Iair, nici fiica lui şi nici femeia care suferea de hemoragie nu ocupă locul principal în această scenă. Atenţia lui Isus se focalizează asupra credinţei. „Crede numai", îl îndeamnă El pe tatăl disperat.

Să creadă... ce? Să creadă că Isus poate să vindece? Iair îşi exprimase deja credinţa în vindecare prin simplul fapt că ceruse ajutorul lui Isus. în plus, nu vindecarea este chestiunea în discuţie acum, din moment ce Isus îi adresează cuvintele încurajatoare de-abia după ce fetiţa a murit. Totuşi, o credinţă care se bazează doar pe ceea ce poate face Isus pentru noi prezintă riscul auto-ruinării.

Omnipotentul Dumnezeu *poate* să facă mult mai mult decât *va* face, de fapt, pentru noi. Aceasta înseamnă că nu credinţa mea în capacitatea Lui de a-mi satisface cererea este ceea ce // *determină să acţioneze.* Mai degrabă, ceea ce face diferenţa este credinţa mea în *Cine* ce este El. Dacă îmi bazez credinţa pe capacitatea lui Dumnezeu de a mă ajuta, s-ar putea ca aceasta să aibă de suferit atunci când, în infinita Sa înţelepciune, El alege să nu intervină.

Acum, tatăl nu se mai confruntă cu problema bolii, ci cu aceea a morţii, iar pentru Iair moartea înseamnă sfârşitul tuturor posibilităţilor. Acesta este motivul pentru care Isus aşteaptă din partea lui o credinţă cu totul altfel - credinţă în *Persoana,* şi nu

doar în *acţiunile* Lui. Acum nu mai este nimic de făcut - mai este doar o Persoană. Iair se poate bizui doar pe Isus, nu şi pe reputaţia Lui de vindecător. El trebuie să facă o săritură uriaşă de la *a crede în puterea lui Isus* la *a crede în Isus,* că va folosi acea putere. Trebuie să creadă în El chiar până la moarte, şi nu până la moartea lui, ci mai rău chiar: până la moartea singurului său copil. Credinţa care nu se bazează pe performanţele divine spune:

„Chiar dacă mă va ucide, tot mă voi încrede în El" (Iov 13,15 KJV). Ea nu se încrede datorită dovezilor, ci mai degrabă în ciuda lor. Pentru că această credinţă nu se bazează pe dovezi, ci pe Persoană.

2. LECŢIA TIMPULUI

Dacă am fi putut pătrunde în mintea lui Iair mai devreme, în timp ce-L aştepta pe învăţătorul să vină, numărând secundele. Fireşte că nu are nici un drept, nici un contract cu Isus, ca să ridice vreo pretenţie în legătură cu serviciile Sale. El se zbate între urgenţa unei nevoi reale şi prezenţa acestui Om enigmatic, copleşitor, totuşi foarte real. Iair ar putea să explice, chiar să I se plângă lui Isus în legătură cu problema sa, dar ochii şi faţa învăţătorului exprimă atât de clar compasiunea şi înţelegerea, încât fruntaşul sinagogii nu-şi mai găseşte cuvintele. Atitudinea învăţătorului îl încurajează că nu va apărea nici o întârziere tragică. Acum, că L-a găsit pe Isus şi I-a spus problema sa, copila trebuie să fie în siguranţă. Totuşi, pentru Iair, timpul zboară mai repede ca niciodată. El îşi dă seama cu consternare că nici măcar învăţătorul nu poate ţine pasul cu el, în timp ce-Şi face drum prin mulţimea de oameni. Şi când aude că fiica lui a murit... în clipa aceea, pentru el timpul se opreşte în loc. Evenimentele,

simţământul de urgenţă, toate îşi pierd instantaneu orice semnificaţie. Este ca şi cum ceasul lui Isus nu mai urmează mişcarea soarelui pe care El însuşi l-a creat. Sau ca şi cum teama omenească de moarte nu-L poate atinge şi, drept urmare, pentru El nu există nici o urgenţă reală. O viaţă care biruie în mod real teama de moarte nu are limite.

Iair pare să înţeleagă toate acestea într-un mod înceţoşat, nedesluşit, confuz. Măcar dacă i-ar putea împărtăşi şi soţiei lui

ceea ce simte, dar nu-şi găseşte cuvintele.

Asemenea lui Avraam în faţa teribilei porunci de a-şi ucide fiul, Iair trebuie să rămână singur cu gândurile lui tainice.

Experienţa lui ne învaţă acest mod ciudat de a privi tragediile care ne lovesc vieţile. Deşi nu poate înţelege pe deplin, în prezenţa lui Isus îl cuprinde o încredere plină de pace. Experienţa lui ne învaţă că trebuie să aşezăm tragedia care pare finală, definitivă, în mâinile Ajutorului suprem, pentru care timpul nu înseamnă nimic.

3. LECŢIA PREZENTULUI

Privind mulţimea şi auzind vaietele (care probabil s-au intensificat la apropierea lui Iair), Isus face două remarci surprinzătoare: „Pentru ce faceţi atâta

zarvă şi pentru ce plângeţi? Copila n-a murit, ci doarme" (Marcu 5,39).
în primul rând, o astfel de întrebare pare nelalocul ei. Ea ne surprinde, dacă nu chiar ne deranjează. Este normal ca oamenii să plângă atunci când cineva moare, şi în anumite părţi ale lumii durerea se exprimă cu zgomot. Nu era pentru prima dată când Isus vedea şi auzea astfel de scene. Ei ţipau şi plângeau pentru că fetiţa murise, părăsind îmbrăţişările lor, vieţile lor şi dragostea lor. Lucrul acesta doare. Şi noi, oamenii, plângem atunci când ceva ne doare.
Apoi, parcă pentru a-i nedumeri şi mai mult pe oameni, Isus pretinde că fetiţa nu este moartă. înţelegem de ce bocitorii îşi bat joc de El. Afirmaţia Lui pare deplasată, de prost-gust, o totală lipsă de tact în a aborda o situaţie şi aşa îndeajuns de tragică.
Cât despre Isus, El îşi urmează drumul cu încredere şi cu o ţintă precisă, fără să-Şi ceară scuze. Viitorul - şi nu istoria - îi determină comportamentul. El acţionează ca şi cum copila nu ar fi moartă cu adevărat, ci doar a aţipit. Isus Şi-a direcţionat remarca spre viitor, şi nu spre trecut. Este o prognoză, nu o diagnoză. Starea ei este somn, şi nu moarte, în virtutea a ceea ce Isus intenţionează să facă pentru ea. Plini de uimire,

învăţăm, alături de Iair, că venirea lui Isus a distrus caracterul definitiv al

morţii. Viitorul este acum şi fericiţi sunt aceia care îşi întemeiază viaţa pe acest viitor.

4. LECŢIA ÎNTREGULUI

încercaţi să vi-L imaginaţi pe Isus ţinând mâna palidă a fiicei voastre şi poruncindu-i să se scoale. Observaţi cum culoarea îi revine pe chip şi ochii i se deschid. Ridicându-se de pe pernă, ea priveşte în jur şi se miră că sunt atâţia oameni în camera ei, toţi cuprinşi de uimire, cu excepţia unuia singur. Neîncrezătoare, ea se dă încet jos din pat şi face câţiva paşi către voi. Ce aţi face? Nu-mi pot imagina că voi, părinţii ei, săriţi şi strigaţi, lăudând pe Dumnezeu. Nu. Nu încă. întreaga experienţă este prea incredibilă, prea extraordinară ca să-i înţelegeţi atât de repede semnificaţia.

Dar Isus îi trezeşte pe părinţi din uimire atunci când îi îndeamnă să facă un lucru foarte obişnuit: să-i dea fetiţei să mănânce. Fetiţa este vie şi are nevoie de hrană!

Chiar şi pentru noi, această minune cutremurătoare, privilegiul de a fi martori ai puterii Lui, reprezintă un moment sacru. Acestea sunt experienţe spirituale! Hrană? Să mănânce? Asta-i

ceva obişnuit, fizic - nesemnificativ. învierea este supranaturală, în timp ce foamea este cât se poate de naturală. Cui îi pasă de nevoile unui trup muritor, atunci când Dumnezeu ne împlineşte nevoile sufletului? Lui Isus îi pasă. Pentru El sunt importante toate nevoile autentice ale corpului. Nu există nici o virtute în neglijarea fiinţei fizice în favoarea sufletului, şi aceasta pentru că sufletul nu există în afara trupului! Astfel, neglijându-1 pe unul, îl vom afecta cu siguranţă şi pe celălalt. Astfel că, acum, mulţimea care aştepta la uşă o vede pe mamă ieşind din cameră şi îndreptându-se către bucătărie, unde pregăteşte în grabă felul de mâncare preferat al copilei. Cât de contrar aşteptărilor, pentru un moment culminant! Bucătăria -nu sinagoga? Unde sunt imnurile, acele „Glorie, Aleluia!", lumina unei lumânări şi rugăciunea înălţată către Maestru, stropirea închinătorilor îngenuncheaţi cu apă sfinţită? Nimic din toate acestea. Isus iese din cameră şi îl salută pe Iair, în timp ce ucenicii

îl urmează fără să scoată nici măcar un cuvânt. Acesta este învăţătorul nostru - Dumnezeul vieţii de fiecare zi, Domnul şi Purtătorul de grijă a toată natura şi dincolo de ea.

5. LECŢIA OBIECTIVITĂTII DIVINE

în final, experienţa lui Iair ne învaţă că, pentru Dumnezeu, noi nu suntem neapărat cei mai importanţi oameni, că problema noastră se poate să nu fie cea mai urgentă, că suferinţa noastră se poate să nu fie cea mai gravă tragedie cu putinţă şi că Dumnezeul cerurilor nu este valetul nostru personal.

Şi aceasta este, într-adevăr, o lecţie greu de învăţat. Dacă am putea avea drept de proprietate asupra lui Dumnezeu aşa cum are un stăpân asupra unui sclav, probabil că am aranja lucrurile într-un mod cu totul diferit. Nu v-aţi aştepta ca Dumnezeu să vă apere tatăl de moarte, dacă serviciile Lui v-ar sta la dispoziţie? Să ne întoarcem în luna mai a anului 1945, doar cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Părinţii mei avuseseră 11 copii, opt dintre ei fiind în viaţă şi un altul fiind pe drum. Tata fusese prezbiter al comunităţii locale timp de 17 ani şi era lider al unei biserici de 80 de membri, toţi roade ale eforturilor de mărturisire pline de sacrificii făcute de el şi de mama. De ce, în numele onestităţii şi de dragul bisericii, el a trebuit să moară, în timp ce sute de alţi bărbaţi - criminali şi... De ce a trebuit să piară? Iair a învăţat că priorităţile lui nu reprezentau decât o parte din ecuaţia mai mare. Isus este Dumnezeu

al tuturor. El poate să vadă clar viaţa şi destinul fiecăruia dintre aceia cu care fetiţa este şi va intra în contact. învăţătorul ştie dinainte felul în care va fi folosită libertatea sau în care se va abuza de ea, ca şi consecinţele acelor alegeri. Apoi, aşezând binele veşnic ca prioritate supremă, El ia acele decizii grele şi dureroase, pe care Iair însuşi le-ar lua dacă ar putea avea cunoştinţa, bunătatea, curajul şi dragostea Sa.

Efectele unor astfel de decizii s-ar putea să nu fie întotdeauna cele ideale, pentru că Dumnezeu nu beneficiază întotdeauna de cooperarea noastră deplină şi constantă. Dar exemplul lui Iair

ilustrează faptul că ele reprezintă cea mai bună strategie posibilă în mijlocul furiei marii controverse.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Nici un set de lecţii nu ar putea fi mai relevante pentru zilele noastre decât cele pe care le-am învăţat alături de Iair. Ne deranjează faptul că salvarea şi pompierii par să răspundă mai repede la apelurile de urgenţă ale străinilor decât pare să reacţioneze Dumnezeu la nevoile copiilor Săi. Faptul că El este atât de imprevizibil determină o imagine defavorabilă pentru El, pentru biserica Lui

şi pentru urmaşii Lui. Noi nu-L putem vedea acum şi nici nu putem explica unele dintre intervenţiile sau dintre ne-intervenţiile Sale, totuşi trebuie să ne încredem în El suficient de mult ca să-L urmăm. Iair se prinde de Isus. în ceea ce ne priveşte, ne întrebăm cum putem să rămânem ucenicii Săi şi să păstrăm, în acelaşi timp, şi respectul celor din jur. în primul rând, trebuie să ne recunoaştem limitele şi perspectiva unilaterală. Noi, oamenii civilizaţi ai secolului douăzeci şi unu, acordăm valoare şi încredere modului de gândire ştiinţific, raţional, coordonat de emisfera cerebrală stângă. Nu contează dacă este vorba despre matematică sau despre maternitate, despre controlul fisiunii nucleare sau despre cel emoţional, despre fapte sau despre credinţă, noi ne întoarcem, pentru a găsi răspuns, către ştiinţă şi către copilul ei, tehnologia. Pentru noi, adevărul trebuie să aibă sens. Şi cum minunile nu au sens, pentru că nu pot primi o explicaţie logică, ele aparţin domeniului paranormalului. Avraam trebuie să fie dus la închisoare pentru abuz de copii şi pentru tentativă de crimă, iar lui Isus trebuie să I se suspende dreptul de a practica medicina pentru că a acordat îngrjire unui pacient cronic, lăsând o fetiţă să moară. în plus, noi putem analiza metodele lui Isus în laboratoarele ştiinţifice sau le putem reproduce

după cum dorim. Şi, lucrul cel mai grav, dacă El are puterea de a învia morţii, atunci este vinovat că îngăduie atâtea nenorociri şi nu intervine imediat. De ce i-a înviat pe Lazăr, pe această fetiţă şi pe fiul văduvei, iar pe alţii nu? De ce nu i-a înviat pe toţi aceia în preajma cărora

a ajuns şi să-i fi dus la faliment pe toţi antreprenorii de pompe funebre, cel puţin pentru cei trei ani şi jumătate ai lucrării Sale pe pământ? De ce îi învie doar pe unii şi pe ce criterii?
Atunci când analizăm viaţa lui Isus ca învăţător, ca vindecător şi ca prieten, trebuie să avem grijă ca nu cumva să utilizăm aceleaşi criterii pe care le-am folosi dacă am judeca un om obişnuit. Trebuie să fim pregătiţi pentru iraţional, pentru mistic - da, chiar pentru ceea ce în zilele noastre este considerat paranormal. Trebuie să-I lăsăm loc să fie Dumnezeu în vieţile noastre, în termenii aleşi de El. Abordarea ştiinţifică şi raţională ne limitează la domeniul fizic, imediat observabil, şi tinde să elimine factorul spiritual şi pe cel divin, care ne aparţin în aceeaşi măsură, prin însăşi natura noastră. Cu alte cuvinte, *ucenicia înseamnă să redobândim în măsură deplină chipul lui Dumnezeu în noi, astfel încât să putem discerne*

corect acţiunile învăţătorului nostru divin şi să fim în stare să-L urmăm.
în al doilea rând, noi trebuie să fim întotdeauna conştienţi atât de perspectiva noastră limitată, cât şi de tendinţele, de înclinaţiile noastre. Aceasta rezultă nu numai din limitele datorate condiţiei noastre de creaturi, ci şi din modul în care ajungem să cunoaştem lucrurile. Noi învăţăm şi ne formăm părerile parţial din memorie şi din experienţa trecută, dar în special pe baza informaţiilor pe care le primim din afara noastră. Iar acestea ne vin de la alţi oameni care au, la rândul lor, propriul punct de vedere şi propria ordine de priorităţi. îmi amintesc că ascultam la BBC şi la Radio Moscova reportaje referitoare la acelaşi eveniment din Srebrenica, Bosnia, în timpul recentului război care a avut loc acolo. BBC-ul anunţa *căderea* Srebrenicei. Sârbii i-au luat pe bărbaţii musulmani cu miile (mormintele comune, descoperite ulterior, ne-au arătat ce destinaţie şi soartă au avut), în timp ce femeile şi copiii au rămas în urmă, cu totul lipsiţi de apărare şi vulnerabili în faţa abuzurilor şi a violenţei. O oră mai târziu, Radio Moscova relata despre *eliberarea* Srebrenicei. „Echipele internaţionale de monitorizare au trebuit să facă loc eroicilor eliberatori. Populaţia bucuroasă poate, în sfârşit, să trăiască în pace", anunţa crainicul.

Cele două surse au prezentat acelaşi eveniment, dar au oferit nişte imagini diametral opuse. Pentru că nu am fost acolo să văd eu însumi, nu am putut să apreciez valoarea fiecăreia dintre cele două relatări. Am fost cu totul neajutorat şi confuz chiar cu privire la realitatea unui eveniment relativ recent. Cu cât mai inadecvate sunt cunoştinţele mele în ceea ce priveşte viitorul, perspectiva din care acţionează Isus astăzi. Şi cu cât mai sigură este înţelepciunea Aceluia care nu numai că ştie ce fac în secret Hitlerii şi Stalinii tuturor secolelor, dar şi citeşte gândurile şi intenţiile fiecărei inimi omeneşti. David descrie atât de elocvent cunoştinţa copleşitoare a lui Dumnezeu, în Psalmul 139. în versetul 6, el exclamă: „O ştiinţă atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde."

O mare parte din panica şi din disperarea noastră vine din necunoştinţa noastră cu privire la motivul sau la scopul pentru care trecem prin încercări. *Ucenicia înseamnă încredere în Maestru, pentru că El acţionează astăzi din perspectiva fericirii şi a aprobării noastre de la capătul drumului.* Trebuie să fie greu să fii Isus, învăţătorul, să conducă o asemenea ceată de oameni îndărătnici şi să încerce

să ne înveţe, în condiţiile în care noi credem că ştim deja totul!
în al treilea rând, în cultura noastră apuseană, cheia este performanţa. Noi ne alegem maşina de spălat, automobilul, casa, profesia şi chiar religia care sunt cele mai eficiente. Chiar şi un medic care deţine o licenţă remarcabilă, de la una dintre cele mai renumite şcoli medicale, păleşte repede în faţa unuia mai puţin pregătit, poate, dar care ne face să ne simţim bine imediat. Gradul nostru de încredere este direct proporţional cu gradul de reuşită.
Nu este nimic greşit într-un astfel de raţionament, dacă nu-1 preluăm şi în relaţiile pe care le avem cu semenii noştri sau cu învăţătorul. Ce se întâmplă dacă soţul sau soţia nu corespunde exact aşteptărilor mele? Dacă purtarea, reputaţia şi stilul de viaţă ale fiului sau ale fiicei mele atrag asupra mea ruşinea sau falimentul? Dar dacă am un copil cu un handicap sau cu o boală cronică? Ce părere avem despre un învăţător care alege

întotdeauna pentru noi avantajele pe termen lung, în locul celor imediate (Mat. 6,19-33), rezultatele veşnice, în locul celor temporare (Luca 12,13-21), sau aspectele spirituale, uneori cu preţul celor fizice (2 Cor. 12,7-9)? El nu Se va justifica pentru

rezultatele imediate, pentru viteza cu care acţionează sau pentru alegerile pe care le face. Asemenea lui Iair, noi trebuie să ne tragem tot mai aproape de El, pe măsură ce tragedia devine mai disperată. Ne vom pune încrederea în El, pentru că *ucenicia înseamnă să rămâi lângă El, oricare ar fi preţul.*

în al cincilea rând, noi trebuie să descoperim astăzi că Isus ne tratează în mod individual, în funcţie de nevoile noastre unice. El nu discriminează pe criteriul culorii, al rasei sau al genului, ci pe cel al situaţiei noastre personale, specifice. Atunci când vom înţelege acest adevăr, ne vom da seama ce lucru prostesc este să comparăm modul în care ne tratează pe noi cu modul în care îi tratează pe ceilalţi. Asaf, celălalt mare psalmist, aproape că s-a poticnit atunci când a încercat să compare binecuvântările lui cu aparenta prosperitate şi cu belşugul celor răi (Ps. 73). Ucenicii dinaintea noastră s-au chinuit singuri şi şi-au complicat existenţa, încercând tot timpul să cântărească atenţia pe care o primea fiecare dintre ei şi, în consecinţă, să descopere care era cel mai mare între ei (Marcu 9,33-37). Astfel, *ucenicia înseamnă să înveţi să te bucuri cu adevărat de prosperitatea şi de progresul celorlalţi, având convingerea că învăţătorul ne tratează în modul cel mai potrivit*

pentru noi.

CAPITOLUL 8
PROSCRISA
VINDECATĂ DE 0 ATINGERE

Intr-o dimineaţă, din cămăruţa aflată sus de tot, chiar sub acoperiş, un glas coboară până la trecătorii grăbiţi de pe strada de dedesubt. în ciuda strigătelor negustorilor şi a mugetelor şi răgetele animalelor, ei aud o femeie plângând cu suspine. Apoi, ea începe să vorbească singură. „De ce nu pot să accept, pur şi simplu, voia lui Dumnezeu în dreptul meu?" se întreabă ea. „De ce cheltuiesc atât de mulţi bani şi timp într-o căutare zadarnică după vindecare? Doamne, iartă-mă dacă sunt arogantă, răzvrătită sau nesupusă, dar, Te rog, dă-mi pace în suflet. Nu ştiu de ce am fost pedepsită în felul acesta. Ajută-mă să înţeleg cu ce am păcătuit împotriva Ta."

Numele nu i-1 cunoaştem, dar trebuie să se fi apropiat de 30 de ani. Suferă de 12 ani de o hemoragie şi nici un medic nu a putut să o vindece (Luca 8,43). Poate că dr. Luca vorbeşte aici prea precaut, medic fiind, dar trebuie să-1 lăsăm pe evanghelistul Marcu să ne dea mai multe detalii: „Şi era o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge. Ea suferise mult, de la mulţi doctori; cheltuise tot ce avea, şi nu simţise nici o

uşurare; ba încă îi era şi mai rău" (Marcu 5,25.26). încercaţi să vă imaginaţi, pentru o clipă, situaţia ei:
• O hemoragie permanentă, fără mijloacele igienice care există în zilele noastre.

• Căldura înăbuşitoare, praful, muştele şi lipsa apei. Frânghia ei de rufe nu era niciodată goală şi nici nu avea posibilitatea de a face baie zilnic.
• Nu putea avea un loc de muncă stabil, care să-i asigure existenţa, şi nici asigurare medicală.
• O durere perpetuă şi o continuă stare de irascibilitate, însoţite de anemie şi de oboseală.
• Tot oraşul îi cunoştea secretul, dar nimeni nu îndrăznea să vorbească despre cazul ei, atât de dezgustător li se părea.
• Cel mai greu de suportat dintre toate poverile trebuie să fi fost permanenta ei necurăţie ceremonială. Moise, în înţelepciunea lui dăruită de Dumnezeu, pusese astfel de oameni sub interdicţia de a fi atinşi. Şi porunca aceasta nu numai că era încă valabilă, dar religia ei o aplica în modul cel mai riguros. „Femeia care va avea o scurgere de sânge timp de mai multe zile, afară de soroacele ei obişnuite, sau a cărei scurgere va ţine mai mult decât de obicei, va fi necurată tot timpul scurgerii

ei, ca pe vremea când îi vine sorocul. Orice pat în care se va culca în timpul cât va ţine scurgerea aceasta, va fi ca şi patul din timpul când este la scurgerea de la soroc; şi orice lucru pe care va şedea, va fi necurat ca atunci când este ea la scurgerea de la soroc. Oricine se va atinge de ele, va fi necurat; să-şi spele hainele, să se scalde în apă, şi va fi necurat până seara" (Lev. 15,25-27). Femeia ştia pe de rost ce spunea legea şi o acceptase. Ea nu încercase să schimbe manualul bisericii, pentru a se potrivi nevoilor ei. Când trecea pe stradă, oamenii se fereau să se atingă de ea, iar la piaţă trebuia să stea întotdeauna pe margine, alături de alţi proscrişi. Sabatul, când auzea rugăciunile şi cântările doar de la o distanţă suficient de „sigură", îi reamintea din nou şi din nou de soarta ei nenorocită, iar dorinţa de a-şi afla vindecarea devenea tot mai puternică şi mai arzătoare cu fiecare eşec.

Astăzi, când s-a trezit, şi-a amintit de Isus. Atunci când auzise de El, nu cu mult timp în urmă, flacăra credinţei i se aprinsese din nou de sub cenuşa dezamăgirilor de până atunci. Cu toate că a încercat să rămână rezervată în această privinţă, ştia că nu-şi va

găsi liniştea până când acest nou vindecător nu-Şi va fi îndreptat puterile asupra durerii ei. Va mai face o încercare. Dacă totuşi...?
Isus predică şi îi învaţă pe oameni pe ţărmul mării. Acum, la orele dimineţii, în aerul lor răcoros, El învaţă şi atinge şi vindecă. O va atinge El şi pe ea, o va vindeca? Se spală cu mai multă grijă decât de obicei, pentru că, dacă totuşi...? îi trec fiori pe şira spinării doar la gândul că ar putea fi normală. Să meargă pe stradă, să salute oamenii, să-i atingă şi să fie atinsă fără nici un stigmat al ruşinii. Să se bucure din nou de locul care i se cuvine în societate, printre femei, la piaţă, la fântână, la sinagogă.
îndreptându-se către ţărm cu capul plecat, ea aude zarva mulţimii. Ridicându-şi privirea, îl vede pe El şi se opreşte. Nu este mai departe de câteva zeci de metri de ea. Nu pot nici măcar să-mi imaginez cu m-aş fi simţit! Dar în situaţia ei, în situaţia ei specială - este atât de greu să te afli întotdeauna într-o situaţie specială! în situaţia ei unică, deşi atât de aproape, Isus este de neatins. *Speranţa ei, viaţa ei cea nouă, eliberată de necurăţie, Vindecătorul ei - este înconjurat de oameni curaţi!* Cum să poată ajunge atât de aproape de El, încât să o poată auzi? Nu are nici un drept să se strecoare prin mulţime şi să întineze atâţia oameni. Sunt acolo vecinii ei,

prietenii ei care au avut milă de ea şi i-au tolerat prezenţa în mijlocul lor timp de atâţia ani.
Aşa că ezită. Parcă trece o veşnicie. Apoi, tocmai când credinţa începe să-i slăbească, incredibilul se întâmplă. „Domnul Hristos cunoştea fiecare cuget din mintea ei, de aceea îşi făcea mereu drum spre locul unde era ea. Domnul înţelegea marea ei suferinţă şi îi ajuta să-şi exercite credinţa" *{Divina vindecare,* pag. 44).
Parcă îl vedem pe Isus, împreună cu mulţimea, schimbându-Şi direcţia de mers către casa lui Iair şi îndreptându-Se spre ea! Toţi, inclusiv Iair! Acum nu mai era nevoie să-şi facă drum către Isus; El a ajuns atât de aproape de ea, încât femeia, instinctiv, întinde mâna şi se atinge de veşmintele Lui. Şi, instantaneu, nu mai simte nici o durere şi nici o slăbiciune. Nimic! Cât de minunat este să nu simţi nimic; să nu te doară nici capul, nici dinţii, nici încheieturile - nimic!

VINO DUPĂ MINE
Un secret nou îi umple inima, o taină pe care în curând o vor afla toţi şi va fi difuzată pretutindeni. însă acum ar fi mai bine să plece cât mai repede şi să nu spună nimic. Este ca un vis frumos, pe care nu vrem să-1 vedem dispărând în realitate, şi femeia se străduieşte din toate puterile, cu

disperare chiar, să-şi păstreze cu orice preţ nou-descoperitul simţământ de plenitudine.
Dar nu pentru mult timp. „Cine s-a atins de Mine?" îl aude ea întrebând. O, nu! O va descoperi? Toţi cei din jur neagă că ar fi vorba despre ei. Să le dezvăluie ce a făcut? Atunci, Petru îi vine pe neaşteptate în ajutor. „învăţătorule", spune el, „noroadele Te împresoară şi Te îmbulzesc, şi mai întrebi: Cine s-a atins de Mine?" (Luca 8,45). Ceilalţi ucenici adaugă „Vezi că mulţimea Te îmbulzeşte, şi mai zici: Cine s-a atins de Mine?" (Marcu 5,31). Dar Isus insistă: „S-a atins cineva de Mine, căci am simţit că a ieşit din Mine o putere" (Luca 8,46). „El se uita de jur împrejur să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta. Femeia, înfricoşată şi tremurând, căci ştia ce se petrecuse în ea, a venit de s-a aruncat la picioarele Lui şi I-a spus tot adevărul. Dar Isus i-a zis: Fiică, credinţa ta te-a mântuit; du-te în pace, si fii tămăduită de boala ta" (Marcu 5,32-34).

LECŢII DE UCENICIE

Mulţimea o dată plecată, noi mai zăbovim puţin, pentru a înţelege lecţiile acestui incident şi semnificaţia lor. Istoria aceasta ne interesează pe toţi, pentru că ea atinge acea problemă umană cât se poate de reală problema suferinţei. O pacientă care suferă de o boală cronică îşi cheltuieşte toţi

banii, încearcă toate remediile, îşi pune încrederea în fiecare dintre medicii la care ajunge, dar nu găseşte nici o soluţie - până în clipa când se atinge de Isus şi sănătatea ei este restabilită pe deplin. Ce minunat este să fii martor la un eveniment cu un asemenea sfârşit fericit! Dar dacă unii dintre noi, cei care citim acest raport al Scripturii, suferim, la rândul nostru, de o boală care ne chinuieşte? Şi noi încercăm, şi noi ne punem toată încrederea, şi noi aşteptăm - cu

excepţia faptului că Isus nu mai este pe pământ şi se pare că nu ne aude. Ce lecţii de ucenicie putem învăţa astăzi?

1. LEQIA MARGINALIZAŢILOR SOCIETĂŢII

Doisprezece ani înseamnă mult timp, suficient ca să treci prin toate fazele suferinţei şi ale deznădejdii, până când ajungi să cedezi şi să renunţi la orice încercare. Stresul emoţional permanent face ravagii. Putem fie să capitulăm într-o totală disperare, fie să ne încredinţăm soarta în mâna lui Dumnezeu. Privind-o pe această femeie, învăţăm înţelepciunea de a alege cea de-a doua variantă.

Suferinţa ei şi constanta izolare au învăţat-o să separe categoric handicapul ei fizic şi social de

simţământul identităţii de sine. Femeia îşi înţelege limitele, dar, în loc să cerşească atenţie, să ceară ajutor sau să apeleze la mila celorlalţi, ea îşi păstrează demnitatea şi respectul. Starea ei specială o împiedică să aibă o participare normală în viaţa socială.
în acelaşi timp, ea vedea că Iair ajunsese fără nici o problemă la învăţătorul. Probabil că, atunci când se apropiase de Isus, oamenii se dăduseră plini de respect la o parte şi tăcuseră, astfel ca fruntaşul sinagogii să poată primi toată atenţia lui Isus. Femeia şi-a dat seama că, deşi s-ar putea să nu fie tocmai cinstit, ea avea nevoie de o strategie cu totul diferită. Cu toţi acei oameni „curaţi" din jurul lui Isus, care pretindeau gălăgioşi întreaga Lui atenţie, ea şi-a spus în sinea ei: „Numai să mă pot atinge de haina Lui, şi mă voi tămădui" (Mat. 9,21). Femeia nu dorea să-L deranjeze. Nimeni nu trebuia să o considere o povară. Nu voia să-L oprească din drum nici măcar pentru o clipă şi să pună astfel în pericol viaţa fetiţei lui Iair. Observaţi, de asemenea, că ea nu a manifestat nici un fel de complex de inferioritate şi nici nu a atacat tabuurile culturii din care făcea parte.
Prima lecţie pe care o primim de la ea este aceea că nu toţi cei respinşi, ostracizaţi şi fără adăpost sunt lipsiţi de speranţă în prezenţa acestui învăţător şi că

nu orice tăcere şi orice manifestare de umilinţă reprezintă un semn de slăbiciune. Ucenicii sunt oameni - bărbaţi şi femei - care, asemenea învăţătorului lor, îşi poartă

cu bucurie crucea. Nu trebuie ca orice întrebare să primească răspuns, orice greşeală să fie reparată, orice crimă să fie pedepsită şi orice moarte să fie răzbunată înainte ca ei să poată avea pace în mijlocul furtunii.

2. LECŢIA CURAJULUI

Femeia ne descoperă, de asemenea, curajul adevăratei ucenicii -acel curaj de a rămâne singur. Pentru cei care o privesc, viaţa ei poate să pară extrem de singuratică, şi fără îndoială că a trebuit să facă faţă unei grele singurătăţi. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, ea a învăţat cumva arta de a-şi controla şi de a-şi determina singură stările sufleteşti, în loc să reacţioneze, pur şi simplu, la nedreptăţile vieţii. Oamenii confundă adesea independenţa şi încrederea în Dumnezeu cu singurătatea. Dar nimeni nu ne poate face să ne temem, dacă mai întâi nu-i îngăduim noi să ne sperie. Este alegerea noastră dacă îi lăsăm pe ceilalţi să ne jignească şi să ne batjocorească sau să ne convingă de faptul că suntem, într-adevăr,

abandonaţi şi respinşi. Din nefericire, unii oameni simt o adevărată nevoie să-i rănească pe ceilalţi şi nu se simt bine dacă, în călătoria lor prin viaţă, nu-i calcă în picioare pe cei mai slabi şi mai vulnerabili. Dar dacă noi le răspundem cu o independenţă izvorâtă dintr-un curaj inspirat de Dumnezeu, în loc să fim distruşi de ei, s-ar putea să fim în stare să-i ajutăm.

Cu toate că-şi acceptase soarta şi învăţase să se descurce cu starea în care se afla, femeia care suferea de hemoragie nu se supusese în mod pasiv acestui status quo, ci căuta cu curaj vindecarea, fără să cedeze în faţa intimidărilor sau a represaliilor. Dimpotrivă, ea porneşte cu îndrăzneală spre Isus, iar apoi El face paşii care mai erau necesari pentru a completa drumul ei către o viaţă nouă, mai presus de cele mai frumoase vise ale ei.

3. PUTEREA UNEI LEGĂTURI TAINICE

Petru şi ceilalţi oameni „curaţi" nu o remarcă pe femeie. Deşi ţin sub observaţie tot ce se întâmplă în preajma lui Isus, atenţia lor este absorbită complet de Iair şi de problema lui. Convinşi că

învăţătorul lor poate s-o vindece pe fetiţa lui Iair, singura întrebare care le stăruie în minte s-ar putea

să fie aceea referitoare la efectul pe care-1 va avea lucrul acesta asupra lucrării Lui - şi asupra lor. Isus nu poate pierde o asemenea ocazie, fie şi numai de dragul imaginii publice.
Această lucrare publică nu este o idee tocmai rea, probabil că gândeau ei, *în ciuda pericolelor evidente datorate invidiei conducerii oficiale. Oamenii pot să vadă cu ochii lor ce face Isus şi nimeni nu-L poate acuza pe învăţătorul de vreo conspiraţie ascunsă.* Isus avea să folosească acest argument în apărarea Sa, înaintea marelui preot: „Eu am vorbit lumii pe faţă; totdeauna am învăţat pe norod în sinagogă şi în Templu, unde se adună toţi iudeii, şi n-am spus nimic în ascuns" (Ioan 18,20). în plus, mă întreb cum s-or fi simţit Iuda şi chiar Petru atunci când prestigiosul lider căzuse cu faţa la pământ înaintea învăţătorului, implorându-I ajutorul.
Preocupaţi de asemenea gânduri, ei nu au înţeles de ce Isus S-a abătut din drumul Său către casa lui Iair. Ce anume îi atrăsese atenţia şi încotro se îndrepta?
Doar Isus şi femeia cunoşteau răspunsul. Episodul acesta ne învaţă că ucenicia este un mod de viaţă publică, dar că puterea ei, care transformă viaţa, depinde în mod exclusiv de o legătură personală şi intimă cu învăţătorul. Gândurile femeii, dilema ei,

nevoia ei disperată după intervenţia divină, concentrarea fenomenală a tuturor speranţelor, a credinţei şi a visurilor ei în atingerea secretă a veşmintelor Domnului Hristos - nimic din toate acestea nu încăpea în mintea ucenicilor. Şi totuşi, după cum Isus însuşi declară, singurul act public pe care 1-a realizat femeia - atingerea în sine - nu avea câtuşi de puţin puterea de a o vindeca. Ucenicii şi-au dat în mod liber mărturia în această privinţă. în schimb, Isus spune: „Credinţa ta te-a mântuit" (Luca 8,48). Doar credinţa care se manifestă este eficientă. Fără această legătură cu Isus, ucenicia ajunge să nu fie altceva decât o mărturisire cu buzele şi, în cele din urmă, moare.

4. ÎN ATINGERE CU ISUS

Fiinţele omeneşti au o minunată capacitate de a se adapta. Primele zile de armată ne-au produs mie şi camarazilor mei un stres teribil. După ce ne-au ras în cap, ne-au dat uniforme. Pantalonii îmi ajungeau până la fluierul piciorului şi aveau o pată mare, de ulei, chiar în faţă. Pantofii aveau spaţiu de închiriat, iar cămaşa îmi era prea strâmtă ca să-i pot încheia nasturii. Timp de aproximativ zece zile, soldaţii mai vechi s-au distrat pe seama noastră. Arătam şi ne simţeam ca o armată de sperietori de

ciori. Mâncarea, paturile, disciplina, intimidările şi ordinele cât se poate de ridicole, care ne erau adresate asemenea unui lătrat, m-au făcut să mă întreb dacă voi supravieţui. Optsprezece luni mai târziu, cam cu o săptămână înainte de liberare, ne era teamă să vină acea zi. între noi se dezvoltase o strânsă camaraderie şi nu suportam gândul de a ne despărţi. De fapt, eram gata să ne dăm viaţa unul pentru celălalt. Ajunşi înapoi acasă, a durat câteva săptămâni până când ne-am obişnuit din nou cu mâncarea, cu plapuma de puf şi cu libertatea de a ne planifica singuri viaţa. Fie că ne aflăm în închisoare sau în lagăre de concentrare, îndurând atrocităţile războiului, în orice circumstanţe, noi învăţăm să supravieţuim. Ce binecuvântare!
Cu toate acestea însă, lecţia de astăzi ne arată cum această capacitate de a ne adapta poate, dimpotrivă, să dăuneze uceniciei noastre. M-am gândit uneori cât de minunat ar fi dacă aş putea, măcar pentru o zi, să-L urmez pe Isus aşa cum au făcut-o ucenicii. Un asemenea privilegiu ar fi incredibil de binefăcător. Să merg după Isus o zi întreagă! Poate mai mult! Două sau trei zile! Dar recunosc şi faptul că simţământul copleşitor al prezenţei Sale şi noutatea experienţei ar dispărea cu timpul, tocmai datorită incredibilei noastre capacităţi de a ne obişnui cu orice situaţie sau cu

orice persoană extraordinară. Este adevărat că minunile mă surprind întotdeauna, dar mă întreb dacă, după mai multe experienţe de felul acesta, nu aş ajunge să le aştept şi, în cele din urmă, să le consider de la sine înţelese. Şi aceasta este o situaţie foarte periculoasă.

îi aud pe Petru şi pe ceilalţi ucenici spunându-I: „învăţătorule, mulţimea se îmbulzeşte în jurul Tău, şi fireşte că şi noi ne atingem de Tine tot timpul, aşa că ce Ţi se pare aşa de neobişnuit?" şi îi înţeleg. Nimeni nu poate rămâne tot timpul surprins şi entuziasmat. Ucenicii trebuiau să se ocupe permanent de toate acele aspecte ale unei vieţuiri zilnice cu şi în preajma lui Isus. Cu toate acestea, aş dori ca voi şi cu mine să nu ajungem niciodată în situaţia ca toate „atingerile" noastre să fie doar întâmplătoare. Sper ca, pentru noi, Isus să rămână întotdeauna extraordinar.

5. LECŢIA DESPRE MĂRTURISIRE

Poate că momentul cel mai frumos al povestirii apare atunci când femeia realizează că i-a dispărut durerea. Dacă s-ar fi putut bucura şi ea, măcar pentru o clipă, de această fericire! De ce a trebuit Isus să pună întrebarea atât de repede?
Privind-o cum iese în faţă, aproape că ne simţim

stânjeniţi de teama şi de tremurul ei, precum şi de nevoia ei de a mărturisi totul. De ce nu a putut să spună simplu: „învăţătorule, eu am făcut-o. îmi pare rău dacă am încălcat regulile. Voi face orice-mi vei cere, dar, Te rog, lasă-mă să rămân vindecată"?

Dar nu putem respinge răspunsul ei, atribuindu-l, pur şi simplu, temperamentului sau culturii. Bănuim că aici se ascund câteva lecţii. în primul rând, din perspectiva femeii, mai multe gânduri o frământă şi nu-i dau pace. Ea *este* necurată; cel puţin până când va fi declarată curată. Sănătoasă, dar încă necurată din punct de vedere ceremonial. Isus este angajat într-o lucrare care îi cere să fie în contact cu oamenii, să atingă şi să fie atins. Acţiunea ei L-a făcut şi pe El necurat şi, da, L-a împiedicat să mai poată rămâne în mijlocul oamenilor până seara, altfel aceştia ar fi considerat că necurăţia ei se va răspândi. Cum mai putea învăţătorul să meargă să o ajute pe fiica lui Iair şi pe mulţi alţii, dacă nu-i putea atinge? Ziua de-abia începuse. Nu fusese ea egoistă pentru că nu luase în calcul toţi aceşti factori *înainte* de a se atinge de El?

Aşa că, acum, nu avea de ales. Ceea ce făcuse era, în mod evident, suficient de grav încât Isus să întârzie să o ajute pe fiica

lui Iair, aşa că trebuia să fie la fel de curajoasă cum fusese atunci când se hotărâse să acţioneze.
Aceasta este ucenicia. Nu să acoperi faptele şi să fugi de responsabilitatea lor, nu să aştepţi iertarea ca pe ceva ce vine de la sine, pentru că Isus îi iubeşte pe păcătoşi. Femeia auzise, probabil, că Scriptura nu învaţă despre o iertare mecanică şi cu reglare automată. Poate că i-au venit în minte cuvintele din Proverbe 28,13: „Cine îşi ascunde fărădelegile nu propăşeşte, dar cine le mărturiseşte şi se lasă de ele, capătă îndurare".
Isus însă trebuie să fi avut motivele Sale pentru a o da în vileag pe femeie şi fapta ei. în primul rând, El o prezintă înaintea noastră şi a mulţimii ca pe un exemplu, ca pe un model de tenacitate pe care ar trebui să-i imităm. în ciuda lungilor ani de singurătate şi a multelor obstacole pe care le întâmpinase, ea nu renunţase la speranţă.
învăţătorul ne mai spune, de asemenea, nouă, ucenicilor Lui, să-i ocrotim pe marginalizaţii soartei. „Du-te în pace", îi spune El. Nimeni nu trebuia să o mai necăjească, să o ocărască sau să-i facă vreun rău şi nici să o mai trateze ca şi când ar fi fost încă necurată şi bolnavă. Comunitatea religioasă căreia îi aparţinea trebuia să ştie lucrul

acesta şi să-i folosească talentele în slujirea altora. Prin urmare, secretul femeii trebuia să devină public.

în timp ce femeia vorbeşte, nimeni nu se mişcă şi nici nu şuşoteşte în spatele ei. Nimeni nu râde dispreţuitor. Cuprinşi de uimire, îl ascultăm pe Isus cum o declară vindecată. Asta-i tot -nu mai este nevoie de părerea altcuiva.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Faţă de ziua aceea din Galilea, lucrurile s-au schimbat foarte puţin, dacă nu chiar deloc. Marginalizaţii şi renegaţii societăţii încă ne cutreieră străzile. Poate că sunt drogaţi, beţivi sau handicapaţi mintal sau poate că este vorba despre schilodiţii şi refugiaţii războaielor din Kosovo, din Bosnia sau din Rwanda. Astăzi nu-i mai numim necuraţi sau de neatins. Altădată le

spuneam invalizi, incapabili, adică oameni care nu merită prea mult. Aşa că am mai îndulcit puţin termenul, ajungând la handicapaţi, iar apoi la persoane cu nevoi fizice sau mintale speciale. Din sensibilitate, ştiţi... Poate că astăzi construim pentru ei rampe şi elevatoare, prevăzute chiar prin lege, cu ajutorul cărora să aibă acces la diferitele servicii publice. Sau cel puţin le trimitem ajutoare

şi ne rugăm pentru ei. în vremea lui Isus, nu exista nimic
din toate acestea.
Care sunt, astăzi, dimensiunile uceniciei? Ar fi Isus mulţumit cu rampele şi cu elevatoarele noastre prevăzute de lege? Sunt acestea suficiente pentru a le asigura oamenilor deplina vindecare fizică şi sufletească, astfel încât să-i putem conduce la El? Cum ne-am purta cu aceia dintre vecinii noştri care nu sunt prea importanţi, dacă Isus ar merge astăzi pe strada noastră şi ne-ar îndemna să le slujim?
în primul rând, cred că învăţătorul ne-ar implica în activităţi destul de nepopulare; în proiecte care nu au nici cea mai mică şansă să ocupe prima pagină a ziarelor sau orele de audienţă maximă la TV. Ne-ar cere să-i vizităm în mod regulat pe cei aflaţi în închisoare sau pe cei bolnavi de SIDA. Ar vrea să ne îngrijim de cei în vârstă, de oamenii uitaţi şi însinguraţi, al căror eroism nu-1 cunoaşte nimeni. Nu-L vedeţi însufleţindu-i pe toţi acei binefăcători fără nume, care de ani de zile îi ajută pe studenţii lipsiţi de mijloace materiale, pe tinerii din şcolile noastre, care în Sabat după-amiaza îi vizitează pe cei imobilizaţi la pat, pe sponsorii anonimi, care nu pot oferi mai mult de 10 $ pe an, pe secretari şi personalul de întreţinere, pe gospodine? Ei sunt aceia pe care El îi consideră ucenicii Săi de astăzi.

Lor le spune Domnul Hristos: „Şi Tatăl vostru, care vede în ascuns, vă va răsplăti" (Mat. 6,4.6).
Astăzi, ucenicia înseamnă loialitate faţă de aceia care au nevoie de noi, perseverenţă în locurile umile de muncă şi credincioşie fără să aşteptăm apreciere sau recunoştinţă.
în al doilea rând, preocuparea lui Isus s-ar întoarce îndată şi către oamenii „curaţi" din jurul nostru: prezbiterii, diaconii, preşedinţii, directorii, administratorii, cei care umplu prima pagină

a ziarelor - către aceia dintre noi care a trebuit să venim noaptea ca să ne întâlnim cu El, pentru că la lumina zilei căutăm să fim văzuţi în compania persoanelor importante. El ne-ar chema să experimentăm naşterea din nou. Poate că ne-ar cere să ne mai reducem colesterolul şi tensiunea arterială, pur şi simplu renunţând la maşini şi revenind la mişcarea în poziţie verticală, la mersul pe jos. Dumnezeu ne cheamă să fim urmaşi ai învăţătorului care i-a vindecat pe aceia pe care societatea îi desconsidera şi să învăţăm să împărtăşim compasiunea Sa şi dorinţa Sa de a-i face pe alţii fericiţi.
Prea adesea însă căutăm să prindem pentru noi locurile cele mai bune din jurul Lui. Astăzi, aceia

de care „nu trebuie să se atingă nimeni" nu-L pot atinge pe Isus, pentru că „cei care pot fi atinşi" (cei care nu au fost niciodată atinşi de El din punct de vedere spiritual) îi ţin la distanţă. Pentru a ajunge la ei, Isus trebuie să se abată din drum şi să meargă El către ei. *Astăzi, ucenicia înseamnă lipsa oricărui spirit de rivalitate şi dispoziţia de a-I susţine şi de a-i încuraja, cu un deplin altruism, pe cei umili.*

In al treilea rând, El ne-ar îndemna să ne deschidem inima şi viaţa faţă de oamenii antipatici, dezagreabili. Creştinismul izolat şi individualist contrazice în totul modelul pe care ni 1-a lăsat Isus. El nu a apelat niciodată la gardă personală sau la o echipă de sfinţi palizi şi „curaţi", care să-L protejeze de contactul cu cei „necuraţi". Standardele noastre de comportament nu ar trebui să se simtă în pericol doar pentru că manifestăm interes faţă de cineva care trăieşte în mod periculos. Isus poate să păstreze în siguranţă convingerile şi angajamentul nostru faţă de El, dacă suntem dispuşi să mergem şi să salvăm cazurile cele mai lipsite de speranţă. El va deveni puntea de legătură dintre „noi" şi „ei", astfel încât să putem vedea de aproape nevoile şi speranţele care se ascund în spatele zdrenţelor nevredniciei, ale mizeriei şi ale mirosurilor grele.^ăzz, *ucenicia*

înseamnă să ne asumăm riscul de a ieşi din zona noastră de confort, pentru a-L face pe Isus accesibil atingerii lor.

In al patrulea rând, aflată încă sub şocul imposibilităţii de a ajunge la Isus, femeia vede cu uimire că El îşi schimbă direcţia de

mers şi se îndreaptă către ea. *M-a observat,* a gândit ea, probabil. *De 12 ani nimeni nu s-a îndreptat în mod voit către mine. Dimpotrivă, toţi m-au evitat cât au putut. Merit eu, oare, ca învăţătorul să Se deranjeze pentru mine şi să Se abată din drum?*

Nu s-a schimbat nimic nici în privinţa nevoilor umane fundamentale. Astăzi, Isus ne aminteşte că noi le spunem celorlalţi despre valoarea pe care o au prin cât de departe suntem dispuşi să mergem în a le sluji, prin cât de mult timp punem deoparte special pentru ei, prin cât de mari deosebiri suntem în stare să tolerăm faţă de stilul nostru de viaţă, fără să jignim sau să ne simţim jigniţi.

Pe strada noastră, la trei case de noi, s-a mutat o familie. Membrii ei făceau parte dintr-o altă denominaţiune. La vreo două săptămâni de la venirea lor, soţia mea i-a vizitat şi le-a dus o pâine făcută în casă. „Credeam că nimeni nu va vorbi cu

noi şi nu ne va ura bun-venit", a spus doamna aceea, „pentru că ne închinăm altfel decât majoritatea dintre voi şi pentru că soţul meu fumează".
Ucenicia înseamnă să-i invităm puţin mai aproape pe oamenii care au alte convingeri decât noi, astfel încât să li-L putem împărtăşi pe Isus.
în cele din urmă, învăţătorul ne-ar sfătui să rămânem aproape de cei nou-convertiţi, şi aceasta pentru binele nostru. Cu cât suntem de mai mult timp în biserică, cu atât ar trebui să devenim mai sensibili la privilegiile uceniciei. Dar prea adesea devenim prea sofisticaţi ca să mai observăm lucrurile bune din jurul nostru. Ca o mare familie, noi auzim tot felul de lucruri şi împărtăşim celorlalţi o mulţime de lucruri şi devenim atât de saturaţi de informaţii, încât ajungem să nu mai vedem nimic altceva dincolo de ele. Vindecarea noastră nu se poate realiza într-o clipă. Dacă ne-am împrieteni cu aceia care se mai simt încă mişcaţi de predica pastorului, cu aceia care o admiră pe sora Rose sau pe fratele Bill şi a căror credinţă copilărească încă îl mai opreşte pe Isus din drum! Lucrul acesta ne-ar întineri. Cu o singură precauţie însă: nu le împărtăşiţi lucrurile rele pe care le auziţi. *Astăzi, ucenicia înseamnă să ignorăm poveştile negative care circulă cu privire la noi si*

să recăpătăm acea încredere copilărească înfrăţii noştri de credinţă.

CAPITOLUL 9

rWUflf)

PRIVEŞTE, MAMĂ, MERG FĂRĂ MÂINI!

Dezvoltarea anumitor deprinderi îi arată fiecărui copil că, fără nici o umbră de îndoială, a crescut. Abilitatea de a merge pe bicicletă este una dintre ele, iar pentru băieţi ea este chiar una foarte importantă. îmi amintesc de ziua când am mers la magazin să-i cumpărăm bicicletă întâiului nostru născut. Doar privindu-i expresia feţei şi îţi dădeai seama că investiţia merita fiecare bănuţ.

în după-amiaza aceea, l-am luat pe Andrej şi am mers singuri pe o străduţă liniştită, pentru prima lui lecţie. „Priveşti doar înainte, cu capul sus. Nu, nu trebuie să te uiţi la picioare. Aşa, băiete, pedalează! Asta este! Ţi-am spus că ai să reuşeşti!" Şi a reuşit. Un an mai târziu, Adam, fiul nostru cel mic, a învăţat şi el la fel de repede. Cu toate acestea, examenul final a avut loc atunci când au reuşit să meargă fără să ţină mâinile pe ghidon - şi să-i arate mamei ce pot. Şi, ca tradiţia să nu se dezmintă, tocmai când se uită mama, sub roata din faţă apare o pietricică stupidă şi... da, am fost martori la una dintre cele mai mari căderi din istorie.

* * *

în sfârşit, s-a făcut după-amiază, târziu. Ziua extrem de obositoare, de-a dreptul epuizantă, este pe sfârşite. Isus a predicat timp de câteva ore, a hrănit mulţimea de 5000 de oameni şi a rezistat ispitei de a-i lăsa să-L încoroneze ca rege. Acum doreşte

să fie singur. „îndată, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie şi să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, spre Betsaida. în timpul acesta, El avea să dea drumul norodului. După ce Şi-a luat rămas bun de la norod, S-a dus în munte, ca să Se roage. Când s-a înserat, corabia era în mijlocul mării, iar Isus era singur pe ţărm" (Marcu 6,45-47). Tocmai atunci se porneşte un vânt puternic, aşa cum se întâmplă adesea pe Lacul Galileii, datorită faptului că o masă densă de aer rece se prăbuşeşte violent, asemenea unei avalanşe, de pe munţii dimprejur până la suprafaţa lacului, care este situat la aproape 200 de metri sub nivelul mării. Vântul începe să învolbureze apa. O astfel de furtună poate să izbucnească rapid, chiar într-o zi senină. Isus priveşte de pe ţărm cum ucenicii trag din greu la vâsle, încercând să meargă înainte, împotriva vântului puternic.

După un timp, El Se hotărăşte să Se alăture celor din barcă şi să le dea o mână de ajutor. Dar cum? Barca este deja în larg, la o distanţă bunicică de ţărm. Imaginaţi-vă ce fiori le-au trecut ucenicilor pe şira spinării când, după ce că erau istoviţi şi îngrijoraţi din cauza furtunii, au văzut pe cineva mergând pe valuri (vers. 48). îngroziţi, ei au început să ţipe de frică, gândindu-se că este o nălucă. „Isus le-a zis îndată: 'îndrăzniţi, Eu sunt; nu vă temeţi!'" (Mat. 14,27).
Apoi, veşnic impulsivul Petru strigă printre rafalele de vânt: „Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte-mi să vin la Tine pe ape". Dacă Tu poţi merge pe valuri, ce-ar fi să merg şi eu? Aşa că Isus îl cheamă: „Vino!" Petru, uitând de furtună, îşi coboară un picior afară din barcă, apoi pe celălalt, şi moleculele de apă rămân laolaltă ca niciodată mai înainte, astfel că ucenicul reuşeşte să parcurgă toată distanţa până la Isus. Adică aproape toată. Din nefericire, miraculoasa experienţă durează prea puţin. Petru ştie foarte bine cum este apa. Nu o dată a alunecat din barcă şi a căzut în ea. El ştie cât de adânc şi de necruţător poate fi lacul pe o asemenea furtună. N-ar fi fost mai bine să rămână în barcă, împreună cu ceilalţi, decât să iasă în mijlocul pericolului şi să nu aibă nimic solid sub picioare?

VINO DUPĂ MINE

Neştiind ce simte Petru, probabil că ceilalţi ucenici au fost tentaţi să încerce şi ei. Mă întreb dacă a fost vreunul (poate Iuda) care, văzând cum Petru şi Isus sfidează legile naturii, să nu se fi gândit la ce ar însemna mersul pe apă pentru nişte pescari profesionişti. N-ar mai fi avut nevoie de bărci şi nici nu le-ar mai fi fost teamă de înec. Doar îţi arunci echipamentul pe umăr, faci o plimbare pe mare până unde doreşti, apoi tragi plasa plină de peşte şi te întorci la ţărm. Iuda ar fi putut fonda o companie de pescuit a mergătorilor pe apă şi nimeni nu s-ar fi încumetat să concureze cu metoda lor de pescuit.

Dar tocmai atunci l-au văzut pe tovarăşul lor scufundându-se şi strigând după ajutor. „Doamne, scapă-mă." Isus a întins imediat mâna şi, trăgându-1 pe Petru la El, i-a spus cu blândeţe: 'Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?' Şi după ce au intrat în corabie, a stat vântul. Cei ce erau în corabie au venit de s-au închinat înaintea lui Isus şi i-au zis: 'Cu adevărat, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu!'" (vers. 28-33).

LECŢII DE UCENICIE

Să fii cu Isus, mai ales în aceeaşi corabie cu Isus, poate fi o experienţă amuzantă. Ucenicia nu

înseamnă doar muncă grea. Ea nu se concentrează doar asupra lucrurilor serioase - păcate şi consecinţe ale răului - şi nu este întotdeauna solemnă. Creştinii şi-au concentrat adeseori predicarea şi meditaţia doar asupra relelor şi a tragediilor din jurul lor, imaginându-şi durerea pe care I-oproduc oamenii Tatălui lor ceresc atunci când păcătuiesc. Fără îndoială că frivolitatea şi indolenţa în starea de spirit şi în comportament nu sunt niciodată prudente, iar joaca de-a păcatul implică întotdeauna tragedii. Dar astăzi observăm, în această furtună, o faţă mai uşoară a creştinismului, un mod mai inocent, mai candid şi mai simplu de a fi în relaţie cu Isus. Noi îl tratăm ca pe învăţătorul nostru, iar El ne consideră prietenii Săi.

FURTUNA

123

1. LECŢIA CUMPĂTĂRII

„Miroslav, de când nu ţi-ai mai luat ziua liberă săptămânală?" m-a întrebat, într-o luni de dimineaţă, P. F. Lemon, preşedintele conferinţei mele.

„Păi, frate Lemon, nu prea am timp acum pentru aşa ceva. Studiile biblice, vizitele, responsabilităţile de la It îs Written (post de televiziune al Bisericii Adventiste - nt. trad.), toate

acestea mă ţin în permanenţă ocupat."
„Ia ascultă-mă, tinere! De ce nu-ţi contramandezi toate întâlnirile din săptămâna aceasta? îţi iei familia şi o porneşti spre sud, către Vermont, găseşti o cabană şi te întorci duminică. în acest Sabat ne vom îngriji noi, cei de la conferinţă, de biserica ta. Dacă nu-ţi poţi lua o zi liberă în fiecare săptămână, ia-ţi două zile la două săptămâni. Ai nevoie de odihnă, iar familia şi biserica ta au nevoie de tine odihnit."
Astăzi, Isus ne învaţă lecţia cumpătării în muncă. A ne sinucide lucrând pentru El nu este o jertfă care să-I placă. Ruinarea sănătăţii prin stres şi prin solicitare excesivă poate conduce la călcarea poruncii a şasea. într-adevăr, uneori trebuie să depunem un efort în plus, dar aceasta nu în mod constant. Dacă stăpânii de sclavi voiau să aibă sclavi împătimiţi de muncă, ei bine, Isus nu este un stăpân de sclavi. Cât despre Sine, El ştia când avea nevoie să fie singur, aşa că Se îngrijea să facă posibil lucrul acesta. El i-a trimis la casele lor pe cei 5000 de oameni pe care îi hrănise şi care păreau că ar vrea să mai zăbovească pe-acolo, ca să primească şi micul dejun.
Isus dorea ca oamenii să înveţe să-I respecte nevoile. El nu îngăduia ca ceva să-I răpească timpul de care avea nevoie pentru a-Şi reface

puterile sau să-I împiedice comuniunea cu Tatăl Său. Din nefericire, nici măcar cei mai apropiaţi dintre cei care îl urmau nu erau întotdeauna dispuşi să-L lase singur, astfel că „i-a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie, şi să treacă înaintea Lui de partea cealaltă" (Mat. 14,22). încă de la crearea lumii noastre, Isus a încercat să ne înveţe că odihna regulată face parte integrantă din muncă.

Preocuparea Sa pentru odihnă se extinde şi în dreptul ucenicilor. Aceştia se întorseseră nu demult din misiunea pe care le-o încredinţase în satele şi în târgurile din apropiere. Ei veniseră entuziasmaţi de experienţele pe care le avuseseră, învăţând pe oameni, vindecând şi scoţând demoni. „Isus le-a zis: 'Veniţi singuri la o parte, într-un loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin'. Căci erau mulţi care veneau şi se duceau, şi ei n-aveau vreme nici să mănânce" (Marcu 6,31). Este bine să nu uităm că, înainte de orice, creştinii lucrează pentru un învăţător care este sensibil la nevoile lor şi care Se îngrijeşte de ei.

2. ISUS, UN OM DE TREABĂ

Acum furtuna vuieşte, punând viaţa ucenicilor într-un real pericol. Isus vine să îi salveze. Din lunga lui experienţă pe mare, Petru ştie că barca rămâne

încă locul cel mai sigur pentru ei. Atunci de ce este atât de doritor să se aventureze afară din ea, pe apă? în ciuda faptului că atât el, cât şi ceilalţi se află faţă în faţă cu moartea, încă mai simte gustul pentru aventură, încă mai este ispitit de curiozitate? Sau este vorba despre o dorinţă incurabilă de a face pe grozavul, de a fi din nou primul? Indiferent care este motivul, Petru ştie cine este Isus, ce fel de Persoană este El şi ce fel de lucruri se pot face în prezenţa Lui. Dacă acesta este într-adevăr Isus, El ar putea să-L lase pe Petru să meargă pe apă. Aşadar, ce fel de Persoană este acel Isus pe care îl cunoaşte Petru?

în acest episod, îl descoperim pe Isus ca fiind un om de treabă, înţelegător. Mântuitorul a purtat mai multe titluri, precum Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu şi Mesia. El putea vorbi despre Dumnezeu ca fiind Tatăl Său şi săvârşea minuni nu pentru a Se etala, ci pentru binele altora. El era învăţătorul, iar ucenicii Săi erau exact ceea ce le spune numele - nişte elevi. Multe dintre responsabilităţi, îndatoriri şi prerogative îi aparţineau doar Lui, astfel că ar fi putut foarte bine să spună: „Petre, rămâi acolo unde eşti până vin Eu la tine. Nu legăna barca tocmai acum! Cel mai bun lucru pe care-1 poţi face este *să nu faci nimic!"*

FURTUNA

Dar Isus iubeşte natura noastră omenească, inclusiv pe aceea autentică şi neprefăcută a lui Petru. Deşi ştie că ucenicul nu este încă pregătit pentru acest fel de experienţă, în loc să-l oprească, El îi spune „Vino". încearcă. Chiar şi numai doi paşi, făcuţi prin credinţă, îl pot impresiona pe acest bărbat care nu-şi va pierde niciodată gustul pentru a încerca din nou. Isus împărtăşeşte bucuros cu ucenicii Săi orice putere pe care o posedă. Cu câteva zile mai înainte, ei îi povestiseră entuziasmaţi ce simţământ îţi dădea să vezi bolnavii, demonizaţii şi disperaţii recăpătându-şi sănătatea fizică şi mintală. Nu m-ar surprinde dacă aş afla că până şi Iuda primise de la acest învăţător altruist aceleaşi puteri.

Acest cuvânt unic, „Vino!", este ca şi cum Isus ar fi spus: „Haide, Petre! Mergi prin furtună. înfruntă valurile aşa cum nu le-ai înfruntat niciodată. Loveşte cu piciorul valurile aşa cum loveai ţărâna cu curajul tău copilăresc. Vino! Te vei uda, te vei speria, dar Eu pot să te trag afară. Prin puterea Mea, şi tu poţi face orice."

3. LEQIA BUNĂTĂŢII

Aşa că Petru şi-a început călătoria peste lacul învolburat de futună, iar acum ceilalalţi ucenici văd două „năluci" mergând pe valuri. Isus nu Se laudă

niciodată, nu Se glorifică pe Sine şi nici nu aşteaptă să fie flatat. Dar cu Petru este o altă poveste. El era deja o persoană lângă care este greu să trăieşti. Cum va fi el acum, după mersul pe apă? Probabil că se va lăuda cu această experienţă pentru cine ştie cât timp, iar prietenii lui vor fi nevoiţi să asculte şi să recunoască ce aventură extraordinară a avut. Poate că vor dori să fi avut şi ei îndrăzneala să o ceară.

După câţiva paşi, chiar în momentul când începe să apară simţământul „Priveşte, mamă, merg fără mâini!", un val uriaş se interpune între el şi Isus. Apa de pe suprafaţa lacului poate să ţină greutatea unei persoane. Este cumva solidă. Dacă valul ar fi fost o stâncă nemişcată, s-ar fi putut căţăra pe ea. Dar această „stâncă" de apă se năpusteşte spre el. Dacă rămâne dură atunci când se izbeşte de el? Petru vrea să vadă reacţia tovarăşilor lui şi,

în momentul acela, îşi ia privirea de la învăţătorul. Moleculele de apă încep să se comporte din nou normal. Inima lui Petru se scufundă şi corpul o urmează.

„Dar în timp ce valurile urlă de moarte, Petru îşi ridică privirea de la apele înfuriate şi aţintind-o la Isus strigă: 'Doamne, sca-pă-mă!'" *(Hristos,*

Lumina lumii, pag. 368). „Tu, Isuse, acum doar Tu mă mai poţi salva. Totul s-a sfârşit. Dar Tu, Isuse, Tu nu Te scufunzi. Furtunile şi adâncurile lumii noastre păcătoase nu îndrăznesc să-Ţi facă nici un rău. Tu eşti Singurul de pe acest pământ care mă poate ţine la suprafaţă. Te rog, vrei s-o faci?"
Ceea ce se întâmplă în continuare reprezintă o lecţie extraordinară pentru noi. „îndată, Isus a întins mâna, 1-a apucat şi i-a zis: 'Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?'" (Mat. 14,31). Unii dintre noi, dacă am fi fost în locul lui Isus, având puterile Sale, poate că am fi aşteptat până când Petru s-ar fi înmuiat bine. Sau, dacă totuşi l-am fi salvat imediat, ar fi trebuit să plătească pentru aceasta! L-am fi dus până la barcă tachinându-1 şi distrându-ne copios pe seama lui. Şi probabil că pe Petru nu l-ar fi deranjat.
Dar Isus nu este aşa. El este bun cu Petru, chiar şi atunci când foloseşte această experienţă pentru a întări lecţia despre îndoială şi credinţă. Ne place să-L urmăm pe acest Maestru, pentru că El ne iartă chiar şi atunci când ne facem de râs în faţa Sa.

4. LECŢIA DIRECŢIEI

Nu este deloc neobişnuit că fiul meu a ţinut neapărat să privească în jos, la picioare, atunci când a mers pentru prima dată pe bicicletă. Cu toţii ştim că ochii percep pericolul mai repede decât

oricare alt simţ. Noi putem vedea cu viteza luminii ($3xl0^8$ m/s), în timp ce, de auzit, auzim cu viteza sunetului (330 m/s). Ştim, de asemenea, că trebuie să privim în direcţia în care ne îndreptăm şi că, atunci când conducem o maşină, am face bine să ştim ce se petrece în fiecare direcţie. Imaginaţi-vă cât de greu este pentru un om orb să se deplaseze într-un mediu necunoscut. Gândiţi-vă ce lucru prostesc ar fi să trecem printr-o intersecţie

fără să ne uităm, să folosim diferite mecanisme şi utilaje fără să privim cu atenţie, să ne aranjăm faţa sau părul fără să ne uităm în oglindă, să auzim o împuşcătură şi să nu încercăm să vedem de unde vine pericolul. Oriîncotro se desfăşoară acţiunea, într-acolo ni se îndreaptă privirea, în mod instinctiv.

Dar nu la fel stau lucrurile cu mersul pe bicicletă. în acest caz, nu trebuie să privim acolo unde are loc acţiunea, pentru că ne vom pierde echilibrul. Acelaşi principiu se aplică şi atunci când îl urmăm pe Isus. Credeţi că n-ar fi fost normal ca Petru, văzând valurile, auzind vuietul furtunii şi ştiind că barca se poate scufunda în orice clipă, să-şi îndrepte privirea spre locul acţiunii? Sunt convins că şi eu aş fi făcut la fel. De ce să mă uit la Isus,

când nu de la El vine pericolul? Ca să-mi pierd echilibrul? Viaţa mea va merge în direcţia către care mi se îndreaptă privirea. Aşa cum fiul meu şi-a luat privirea de la picioare şi s-a concentrat asupra direcţiei în care mergea, tot astfel şi ucenicii trebuie să-şi întoarcă privirea de la valurile ameninţătoare si să si-o aţintească la Isus, atât autorul, cât si ţinta vieţii lor. Oriunde este Isus, acea direcţie este înainte, acela este drumul cel bun, într-acolo trebuie să facem următorul pas. Orice altă direcţie nu va însemna decât rătăcire.

5. ÎN ACEEAŞI CORABIE CU ISUS

Ajunşi din nou pe corabie, privim şi ascultăm. Isus este tăcut, la fel si Petru, si ceilalţi ucenici, la fel si marea. Nici o rafală de vânt nu mai biciuieşte valurile, înspumându-le, nici un pericol nu mai ameninţă micul vas. Mi-1 imaginez pe Petru cugetând şi retrăind fiecare clipă, în timp ce prietenii lui vâslesc tăcuţi, ca şi când şi-ar fi pierdut cu toţii capacitatea de a vorbi. Doar cu puţin timp în urmă insistaseră să-L facă rege. Tot ceea ce at fi avut de făcut era să accepte oferta şi nimeni nu l-ar fi stat în cale. De atunci, ucenicii văzuseră că până şi vânturile şi valurile îl ascultau. Dar acum se simţeau puţin cam naivi, pentru că le trecuse prin cap că El ar avea nevoie de ajutorul lor.

Lecţia pe care au învăţat-o este aceea că şi Isus îşi ţine privirea departe de locul unde este acţiunea. Şi El priveşte dincolo de

contextul imediat. Pentru El, direcţia înainte este către Tatăl Său, unde aşteaptă soluţia veşnică pentru Petru şi pentru restul omenirii. Nici o pace adevărată şi durabilă nu poate exista în corabie sau în afara ei, dacă Isus nu Se află acolo unde doreşte Tatăl Său să Se afle. Şi Lui nu-I este ruşine să recunoască faptul că ochii Lui sunt aţintiţi în altă parte - că El nu face ceea ce-I dictează circumstanţele şi nici ceea ce vrea El însuşi. în Ioan 5,19, Mântuitorul le spune criticilor Săi: „Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ceea ce vede pe Tatăl Său făcând; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai."

Atâta timp cât călătoresc în aceeaşi corabie cu Isus, ucenicii descoperă că nu se mai află la bunul plac al încercărilor şi al temerilor lor, pentru că El este la cârmă. Nimeni nu poate să-i batjocorească sau să le facă vreun rău atâta timp cât El este acolo. Aşa că, indiferent de ceea ce se întâmplă, acum Petru poate să stea liniştit pentru tot restul călătoriei. într-un anumit sens, el poate să fie din

nou copil. Poate să încerce lucruri noi, să cadă şi să o ia de la capăt. Nicăieri nu este la fel de pe deplin acceptat, nici nu există altcineva care să fie la fel de binevoitor să-i ofere ocazia de a face orice-i trece prin cap, cum este Isus. Şi ceea ce este şi mai incredibil chiar, Isus îl tratează cu tot respectul acordat unui adult.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Creştinii ar trebui să fie oameni fericiţi. Furtuna de pe lac ne descoperă câteva motive pentru care viaţa de ucenicie este chiar şi în zilele noastre singura existenţă autentică.

In primul rând, atunci când lucrăm pentru Isus, nu suntem atât de expuşi la stres. Dar, când spun că „lucrăm pentru Isus", nu mă refer doar la evanghelism, la studii biblice sau la implicarea în activităţile bisericii locale, chiar dacă şi acestea sunt foarte bune. Ci fac referire la timpul pe care îl petrecem la locul nostru de muncă - indiferent că acesta este în bucătărie, într-o fabrică,

într-un birou, pe ogor sau la biserică - unde ţinta noastră trebuie să fie aceea de a face în fiecare zi doar ceea ce ştim că este în armonie cu calea lui Isus şi cu modul Său de viaţă; făcând astfel,

temerile şi îngrijorările noastre se vor diminua la minimum. Atunci când ceilalţi vor vedea că nu vrem să facem rău nimănui şi că motivele noastre sunt motivele lui Hristos, nu vor ezita să devină prietenii noştri. Vor avea încredere în noi şi se vor bucura de compania noastră. în plus, atunci când ne purtăm aşa cum ştim că ar face-o Isus, noi reducem probabilitatea ca acţiunile noastre să conducă la consecinţe negative, făcându-ne să avem mai multă încredere în viitor. Şi, un lucru chiar mai important, atunci când ne amintim că un ucenic lucrează în primul rând pentru Maestrul său şi în al doilea rând pentru patronul care 1-a angajat, simţul nostru de răspundere - responsabilitatea noastră - nu se va schimba, fie că şeful ne verifică, fie că suntem singuri, fără ca cineva să ne supravegheze. *Astăzi, ucenicia înseamnă să păstrezi asemănarea cu Hristos ca motivaţie permanentă şi ca scop principal al lucrării vieţii tale.*

în al doilea rând, furtuna ne învaţă că maniera lui Isus de a fi lider sau şef este cel mai grijuliu şi mai blând mod de a conduce. De exemplu, obiectivul principal al lui Isus nu este cantitatea lucrurilor făcute. Mulţi se simt tentaţi să se angajeze sau să se supună unui asemenea tip de conducere. Vrem să fie confecţionaţi mai mulţi pantofi, să fie arate

mai multe hectare, reparate mai multe maşini, botezaţi mai mulţi convertiţi şi considerăm că aceasta face din noi nişte lucrători mai buni. Isus ştia că, atunci când s-au întors din călătoria lor misionară, ucenicii nu reuşiseră să împlinească toate nevoile oamenilor. El vedea permanenta dorinţă şi nevoile bărbaţilor, femeilor şi copiilor care îl urmau. Dar Isus recunoştea, de asemenea, că munca peste măsură putea să-i dezumanizeze pe lucrători, indiferent dacă aceştia erau implicaţi în evanghelism sau în inginerie.

Uneori ne surprindem muncind pentru laude, pentru o avansare sau pentru bani. Unii dintre noi încercăm să ne ascundem dezamăgirea în privinţa copiilor sau eşecul altor relaţii, aruncându-ne

în ceea ce, din afară, pare a fi o muncă „până la sacrificiu". Dar banii, vinovăţia şi lauda formează şefi răi, care nu sunt asemenea lui Hristos. *Astăzi, ucenicia înseamnă să-L lăsăm pe Isus la cârma tuturor acţiunilor şi întreprinderilor noastre. Poate că prezenţa Sa nu reprezintă cea mai profitabilă sau cea mai onorabilă alegere, dintr-o perspectivă omenească, dar ucenicii sunt oameni deosebiţi, unici, care aşază împărăţia lui Dumnezeu în vârful scării lor de valori.*

în al treilea rând, itinerarul pe care îl urmează Isus nu evită toate furtunile şi pericolele care ne ameninţă viaţa. Ucenicii Săi din toate veacurile s-au confruntat adesea cu pericole serioase atunci când au ascultat de voia Sa. în noaptea aceea, când au pornit să traverseze lacul, cei doisprezece au acţionat la ordinele învăţătorului lor şi totuşi El nu a împiedicat declanşarea furtunii, iar valurile aproape că i-au scufundat. Cu Isus în corabia noastră -în viaţa noastră şi cu ajutorul Său, noi trecem prin furtună şi ajungem la liman, chiar dacă vor exista pierderi (slujba, partenerul de viaţă, sănătatea etc.) şi provocări. Nu mai suntem singuri, ci întâmpinăm totul alături de adevăratul Stăpân al universului. în loc să ne scufundăm, conform legilor naturale, vom păşi pe creasta valurilor care altfel ne-ar înghiţi. Isus are multe căi, adesea neaşteptate, de a ne rezolva problemele. El poate chiar să ne facă în stare să spunem, să facem, să suportăm sau să vedem ceea ce, în mod normal, n-am putea reuşi niciodată singuri.
Simplul fapt de a şti că El este însoţitorul nostru în călătorie, pentru că am răspuns chemării Sale de a-L urma, ne va întoarce privirea de la boala noastră către modul cum poate folosi El acea boală, de la pierderile noastre la modul cum ne poate alunga durerea sau de la rănile noastre la modul în care ne

va vindeca. *Astăzi, ucenicia înseamnă să avem curaj atunci când ceilalţi sunt disperaţi. Atunci când înţelepciunea noastră omenească strigă după ajutor, noi avem acces la resursele învăţătorului nostru.*

în al patrulea rând, după furtună noi trebuie să ne întoarcem în corabie. Gloria lui Petru s-a transformat atât de repede în întristare. El stă acolo ghemuit, tremurând de frică şi de frig,

neîndrăznind să-şi ridice privirea de ruşine. (Corabia nu oferă prea multă intimitate). Ucenicul altădată lăudăros se aşteaptă acum să fie obiectul batjocurii şi al ironiei. Foarte adesea aşa se întâmplă atunci când, cu intenţiile cele mai bune, încercăm un experiment neobişnuit, doar pentru a vedea cum proiectul nostru eşuează lamentabil. „Mulţi ar vrea să fi scris, dar, în realitate, foarte puţini îndrăznesc" sunt cuvinte atribuite lui Winston Churchill. Să dedici timp şi energie, să-ţi expui gândurile în faţa altora şi apoi, după ce ai făcut investiţia, să primeşti un aviz de respingere - lucrul acesta este greu de îndurat!

Uimitor însă este faptul că nimeni nu a şuşotit sau nu a spus vreun cuvânt de batjocură la adresa lui Petru. Şi aceasta nu pentru că s-ar fi convertit cu

toţii în noaptea aceea. Ci mai degrabă pentru că, „după ce au intrat în corabie, a stat vântul. Cei ce erau în corabie au venit de s-au închinat înaintea lui Isus şi l-au zis: 'Cu adevărat, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu!'" (Mat. 14,32.33).

Este surprinzător cât de plăcută şi de liniştită ar fi viaţa noastră dacă ne-am închina cu toţii Domnului nostru, măreţiei şi puterii Sale, ori de câte ori ne confruntăm cu un eşec. Poate că este ocazia alegerilor în biserica locală şi pe lista slujbaşilor propuşi nu figurează şi numele meu; poate că am fost trecut cu vederea pentru o slujbă; sau poate că o campanie evanghelistică nu a adus nici măcar un candidat pentru botez. Când cineva simte că tremură de frig, că este ud şi expus batjocurii celorlalţi, ce putem face pentru a-1 ajuta? Am făcut suficiente gafe în vorbire sau în cântat ca să-mi formez un obicei din a le spune celorlalţi că nimic din ceea ce facem nu este în primul rând pentru oameni. Dumnezeu este întotdeauna şeful nostru. în biserică, noi îi cântăm Lui şi îl lăudăm pe El. El ne aude aşa cum am vrea să-I cântăm, şi nu aşa cum îi cântăm în realitate. Şi lucrul acesta este valabil pentru orice serviciu de iubire în care ne angajăm. Lui Isus I-a plăcut umblarea lui Petru pe mare. A fost de-a dreptul extraordinară. Doar puţin mai multă credinţă şi va reuşi. *Astăzi, ucenicia*

înseamnă că, atunci când vom privi slujirea noastră faţă de ceilalţi ca pe o lucrare pentru Dumnezeu, vom căuta doar aprecierea Sa.

CAPITOLUL 10

SflRUTRRCfl

NEREUŞITA ÎN SCOALĂ LUI ISUS

Ne îndreptăm cu paşi repezi către ultima săptămână, din cei trei ani şi jumătate, de lucrare educativă pe care a desfăşurat-o Isus. Ucenicii se vor confrunta, în curând, cu cel mai important şi mai teribil examen de absolvire din viaţa lor şi nu-1 vor trece toţi. Unul dintre ei va eşua în mod jalnic, iar altul va fi nevoit să suporte nişte corecturi majore. Cel mai bun învăţător pe care L-a cunoscut lumea vreodată nu a putut să garanteze absolvirea pentru toţi.

Totul a început, de fapt, chiar o dată cu debutul lucrării lui Isus. El îi alesese deja pe majoritatea ucenicilor Săi, şi aceştia îl urmau în mod aproape regulat. Mulţi dintre ei proveneau dintr-un mediu social umil, majoritatea fiind pescari sau negustori, învăţătorul însuşi nu deţinea nici un fel de acreditare rabinică, şi unii dintre ucenici ar fi vrut ca măcar o singură persoană din clasa de sus să se alăture grupului. Dar cum să faci ca un astfel de mod de viaţă să fie atrăgător pentru cineva obişnuit cu confortul şi cu serviciile altora?

într-o zi, pe când se aflau în Capernaum, „s-a apropiat de El un cărturar, şi I-a zis: 'învăţătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge'" (Mat. 8,19). Ucenicii s-au gândit că este răspunsul la rugăciunile lor. Dar, în mod curios, Isus nu S-a arătat la fel de încântat ca ei. „Vulpile au vizuini", a răspuns El, „şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul"
132
SĂRUTAREA
133
(vers. 20). încurcaţi şi dezamăgiţi de o astfel de primire, ucenicii urmăreau scena şi sperau din tot sufletul că Iuda va rămâne totuşi' cu ei.
Era un început cu totul neobişnuit. în loc ca învăţătorul să-1 cheme, Iuda cere el însuşi să se alăture grupului şi, în lipsa unui refuz categoric, rămâne. Să fi fost faptul că Isus ştia cum avea să sfârşească Iuda şi de aceea a ezitat să-1 respingă în mod făţiş? Dar Iuda a rămas pentru că îl iubea pe Isus, iubea lucrarea Sa şi învăţăturile Sale. Omul recunoştea, chiar în ceea ce îl privea, nevoia unei schimbări de caracter pe care doar Isus i-o putea aduce. Iuda a venit în mijlocul ucenicilor cu cele mai bune intenţii.
îl vedem apoi la masa dată în cinstea lui Isus de către Simon fariseul. Pe tot parcursul celor mai

bine de trei ani care urmează, nu descoperim la Iuda nimic deosebit. El este un lider care lucrează dinăuntru, care face planuri şi care îşi exercită influenţa pe tăcute, aproape subtil. Acum ne aflăm cu doar două zile înaintea Paştelui şi a Praznicului Azimilor. în timpul ospăţului din casa lui Simon, cineva deschide un flacon cu un ulei parfumat, deosebit de scump, şi toarnă conţinutul din belşug, aproape risipindu-1, pe picioarele lui Isus. Fiind responsabil cu finanţele în Şcoala lui Isus (Ioan 13,29), abil şi informat la zi cu privire la tendinţele pieţei, Iuda obiectează. „'De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei, şi să se fi dat săracilor?' Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoţ şi, ca unul care ţinea punga, lua el ce se punea în ea. Dar Isus a zis: 'Las-o în pace; căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele. Pe săraci îi aveţi totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveţi totdeauna'" (Ioan 12,5-8). Când aude cuvintele lui Isus, ceva se întâmplă în mintea lui Iuda. O asemenea lipsă de responsabilitate fiscală era prea mult ca să poată suporta. Un Mesia care-şi va scoate poporul din mizeria politică, socială, economică şi financiară trebuie să fie un exemplu de cumpătare, de austeritate chiar. Versiunea lui Isus cu privire la ucenicie este, în cel mai bun caz, o afacere proastă

-evident, o aventură din care ieşi în pierdere. în plus, în ultimul timp, Isus este prea melancolic. El vorbeşte tot mereu despre

suferinţă, îngropare, tristeţe şi plecare. Să fie un impostor? Lipsindu-I voinţa de a conduce, este prea cufundat în visurile Lui. Lucrul de care are nevoie este o trezire la realitate.
înainte să plece cineva, Iuda părăseşte casa lui Simon din Betania şi aleargă la Ierusalim, la mai marii preoţilor, cu planul care i-a venit în minte. El ştie că în curând se va întâmpla ceva important şi vrea să fie sigur că el se va găsi în tabăra învingătoare. Mai întâi, se va oferi să-L dea pe Isus în mâinile preoţilor, dar pentru un preţ plătit în argint sau în aur. O dată ce lucrul acesta se va întâmpla, cu siguranţă că Isus Se va elibera singur. De dragul poporului, va trebui să preia comanda. Mulţimile se vor întoarce împotriva liderilor naţionali. Necazul până acum a fost acela că nimeni nu a îndrăznit să-L forţeze pe Isus să înfrunte realităţile lumii politice. Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare ca El să facă primul pas şi, prin firea Lui, El este un om prea scrupulos, prea cinstit.
Este doar o pură întâmplare că 30 de piese de

argint reprezintă tocmai preţul tradiţional pentru un sclav. în plus, Isus este întotdeauna în mijlocul oamenilor. De fapt, nici nu este nevoie să-i ajute cineva pe vrăjmaşii Lui să-L găsească. Preoţii vor accepta ajutorul lui Iuda doar pentru că arată ca o trădare, ca şi cum unul dintre ucenicii Săi cei mai apropiaţi nu-L mai poate suporta. Dar Dumnezeu, argumentează Iuda, îi cunoaşte inima. Domnul ştie cât de mult îl iubeşte şi îl respectă el pe Isus. El îl va judeca pe Iuda după inimă, şi nu după fapte.
îl descoperim apoi pe Iuda alături de ucenici, mâncând cina de Paşte. Isus le spală picioarele. Unii dintre ucenici obiectează, dar Iuda bănuieşte că este doar o mişcare isteaţă din partea învăţătorului, să Se arate umil înainte de a fi încoronat. Tot ce face sau spune Isus, Iuda interpretează conform propriilor idei preconcepute. Totuşi aceasta se dovedeşte a fi, pentru Iuda, seara cea mai insuportabilă. El nu înţelesese niciodată ce vrusese să spună Isus cu aproape un an în urmă, când declarase: „Nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Şi totuşi, unul dintre voi este un drac" (Ioan

6,70). Dar afirmaţia aceea fusese blândă faţă de ceea ce trebuie să suporte Iuda acum. Mai întâi,

Isus este din nou cuprins de una din acele stări de melancolie, doar că de data aceasta este una mult mai puternică. El vorbeşte deschis despre răstignire, despre faptul că va muri. Vorbele Lui fără sens îi deranjează vizibil pe ucenici, dar Iuda le face complice cu ochiul, ca şi când le-ar spune: „Nu-I daţi prea multă atenţie. Va trece şi asta, veţi vedea."
Apoi, Isus îl face pe Iuda să se simtă şi mai incomod. El spune că un rob nu este mai mare decât stăpânul lui şi nici solul mai mare decât cel care 1-a trimis. La prima vedere, doar o remarcă, un simplu adevăr; dar ceea ce vrea învăţătorul să spună este că unul dintre cei care mănâncă la masă - adică unul dintre ucenici -se va ridica împotriva Lui, a Domnului (Ioan 13, 16-18). Iuda este neliniştit. *Este posibil ca Isus să ştie? Dar cum? Cine să-I fi spus?*
Isus sporeşte şi mai mult tensiunea. „Adevărat, adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde" (vers. 21). *Deci ştie! Acum, cel mai bun lucru pe care-l pot face este să stau liniştit.* Agitaţi, toţi ucenicii întreabă cine este trădătorul, aşa că Iuda joacă rolul prietenului nevinovat. Dar Petru nu poate suporta o asemenea stare de tensiune. El trebuie să ştie. Nu degeaba poartă sabie. Poate că-1 va putea împiedica pe ticălos să-şi urmeze planul.

Trebuie să-L facă pe Isus să le spună cine este. învăţătorul îl tratează întotdeauna pe Ioan cu o deosebită grijă. Poate că Ioan i-ar putea ajuta acum. La îndemnul lui Petru, Ioan îl întreabă pe Isus: „Doamne, cine este?"
Iuda aşteaptă speriat. De ce nu-şi văd Petru şi Ioan de treburile lor? „Isus a răspuns: 'Acela căruia îi voi întinge bucăţica, şi i-o voi da. Şi a întins o bucăţică, şi a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul" (vers. 26.27).
Vă imaginaţi toţi ochii urmărind bucăţica aceea de pâine, de la farfurie la paharul cu vin, de la pahar în sus şi apoi spre partea unde era aşezat Iuda (pe partea cealaltă a mesei, relaxându-se puţin), apoi direct la gura lui Iuda? Evanghelia după Matei mai raportează un gest pe care îl face Isus pentru a arăta cât de grav

este actul trădării. „Negreşit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!" La aceasta, Iuda, simulând îngrijorarea, întreabă: „Nu cumva sunt eu, învăţătorule?" (Mat. 26,24.25).
Asemenea unui proiectil dirijat care îşi loveşte ţinta, bucăţica de pâine ajunge acolo unde trebuie,

dar nu explodează. Nu încă. Admiraţia pe care o aveau faţă de Iuda îi orbeşte. în ochii lor, Iuda nu poate face nimic greşit. *El este un băiat atât de bun!* în plus, prietenii apropiaţi obişnuiesc să-şi împartă mâncarea între ei. Isus îi arată lui Iuda că încă îl iubeşte şi că nici măcar acum nu este prea târziu. „Cum a fost dată bucăţica, a intrat Satana în Iuda. Isus i-a zis: 'Ce ai să faci, fă repede'. Dar nimeni din cei ce şedeau la masă n-a înţeles pentru ce îi spusese aceste vorbe. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună: 'Cumpără ce ne trebuie pentru praznic', sau îi poruncea să dea ceva săracilor. Iuda, după ce a luat bucăţica, a ieşit afară în grabă. Era noapte" (Ioan 13, 27-30).

Nici măcar dovada de iubire, prin oferirea mâncării, şi apelul făcut de Isus la conştiinţa lui nu l-au putut abate pe Iuda din drumul pe care pornise. După plecarea aceea în grabă, el nu se mai alătură niciodată ucenicilor. Poate că s-a gândit: *Isus îi va întoarce pe ceilalţi ucenici împotriva mea şi atunci ce se va alege de argintul meu?* Prima ocazie când îl întâlnim din nou este în Grădina Ghetsemani, cu o misiune cât se poate de ruşinoasă şi de condamnabilă. Când Isus îşi încheie agonizanta rugăciune şi îi vede pe ucenici adormiţi, El descoperă cu dezamăgire pe unul care nu

doarme împreună cu ei. Iuda este cât se poate de treaz, „îndată, Iuda s-a apropiat de Isus şi I-a zis: 'Plecăciune, învăţătorule!' Şi L-a sărutat" (Mat. 26,49). „Şi Isus i-a zis: 'Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?'" (Luca 22,48).
Sărutarea. Un gest nobil, de exprimare a respectului, a afecţiunii şi a iubirii, devine masca în spatele căreia se ascunde actul cel mai hidos dintre toate: trădarea. A mă trăda pe mine ar fi o insultă, dar a-L trăda pe Isus, ale cărui bunătate şi iubire neprihănită nu

pot fi întrecute - şi a face lucrul acesta chiar în faţa Lui - aceasta reprezintă crima cea mai degradantă din întreaga istorie omenească. Şi Iuda nu poate să suporte o povară de vinovăţie atât de teribilă. Imaginaţi-vi-l urmărind atent ce se întâmplă cu Isus. După ce soldaţii din poliţia templului cad la pământ ca morţi, Mântuitorul ar fi putut să plece, trecând pe lângă trupurile lor nemişcate şi fluierând de bucurie. Dar, spre dezamăgirea lui Iuda, Isus rămâne acolo. După ce L-au legat, ar fi putut să rupă funiile într-o clipă, asemenea lui Samson, dar El nici măcar nu încearcă. După ce îl duc la casa marelui preot, Iuda s-a gândit că Isus avea să-i împietrească pe toţi chiar acolo, în

reşedinţa arhivrăjmasului Său - dar nu se întâmplă nimic. După ce este batjocorit, bătut şi scuipat, chiar şi atunci Isus rămâne calm, liniştit, fără să reacţioneze în nici un fel.
Dar dimineaţa, atunci când Caiafa şi ceilalţi preoţi îl condamnă pe Isus la moarte şi îl duc înaintea lui Pilat, speranţele şi visele lui Iuda se prăbuşesc. Pentru ceilalţi, Isus nu era decât unul dintre pretinşii mesia, în timp ce, pentru ucenici, El devenise un Mântuitor de neînţeles. Dar Iuda îl vede, dintr-o dată, ca pe un Miel neajutorat, dus la măcelărie. într-o clipă, profeţiile care spuneau că El trebuia să sufere şi să moară îi devin clare ca lumina zilei. Dar pentru Iuda este prea târziu. El nu este în stare să ceară iertare, nu poate să se uite la Isus, Mielul, ca înlocuitor al său. Un strigăt disperat întrerupe acea scenă de groază. „'Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat!' 'Ce ne pasă nouă?' i-au răspuns ei. Treaba ta.' Iuda a aruncat argintii în Templu, şi s-a dus de s-a spânzurat" (Mat. 27,4.5).

LECŢII DE UCENICIE

Atunci când ucenicii se alătură lui Isus, vieţile lor se împletesc strâns cu a Lui şi a unuia cu a celorlalţi. Şcoala Lui nu este doar o instituţie; ucenicia Lui nu este doar o programă de instruire teoretică. în acelaşi fel, creştinismul nu este un

sistem de obiceiuri şi de practici definite cu grijă şi supervizate de ierarhia bisericii.

Ucenicia lui Hristos este mai degrabă definiţia unei vieţi care are ca ţintă şi ca scop ceva mai mult decât moartea. Lecţiile învăţate din tragedia lui Iuda ilustrează pe deplin acest lucru.

1. LEQIA DESPRE INTENŢII

Intenţiile sunt stimuli care orientează şi care inspiră voinţa noastră să acţioneze. De exemplu, vrem să ajutăm o persoană care tocmai a fost accidentată, iar şoferul a fugit de la locul accidentului. Intenţiile noastre sunt bune şi sincere. Nu am învăţat noi din parabola samariteanului milos să-i ajutăm pe oamenii răniţi? Şi totuşi, în ciuda intenţiilor bune, noi putem agrava însutit situaţia dacă mişcăm victima într-un mod greşit. Exemplul acesta ne spune că intenţiile bune nu pot să garanteze că rezultatul acţiunii va fi şi el bun. Ele nu pot, de exemplu, să împiedice ca dislocarea sau zdrobirea vertebrelor să conducă la o distrugere definitivă a coloanei vertebrale, provocând astfel o paralizie, dacă mişcăm victima într-un mod greşit. Intenţiile noastre, în afară de a fi bune, trebuie să se mai bazeze şi pe o informare corectă.

în această privinţă ne dă Iuda o lecţie. Mintea lui rămâne fixată asupra a ceea ce vrea *el* să se realizeze şi asupra modului în care crede *el* că ar trebui să se acţioneze. Dar Iuda ignoră prea multe dintre faţetele complexei misiuni a lui Isus, până acolo încât ajunge să se viseze chemat să-şi asume rolul de agent al Mântuitorului, care să decidă când, cum şi ce ar trebui să facă Isus. Intenţiile lui sunt bune într-un sens prea vremelnic, prea limitat, prea pământesc. El refuză să vadă ceea ce Nicodim a înţeles în cele din urmă - că lucrurile spirituale trebuie înţelese şi abordate în mod spiritual. Iuda nu a priceput niciodată faptul că lucrurile spirituale trebuie să aibă prioritate asupra preocupărilor vremelnice. Isus nu este doar un Mântuitor politic, economic, social şi militar, care să lase neatinsă cauza tuturor relelor - păcatul omenesc. Nu, El este, mai presus de toate, Mântuitorul *din* păcat, pregătindu-Şi urmaşii pentru o împărăţie care va eradica pentru totdeauna relele politice, economice şi sociale. El elimină mai întâi cauza tuturor relelor şi de-abia apoi îşi instaurează împărăţia.

SĂRUTAREA

139

Mai mult decât atât, intenţiile pot avea un efect paralizant asupra voinţei noastre. în copilărie, am auzit adeseori dictonul „Drumul spre iad este pavat

cu intenţii bune". Fără îndoială, Isus a atins de multe ori inima lui Iuda şi în diferite feluri. Iuda s-a gândit, probabil, că ar fi bine ca, într-o zi, să se aşeze la picioarele lui Isus, să-şi deschidă inima şi mintea înaintea Lui şi poate să clarifice lucrurile între ei. Cu siguranţă că Isus i-a oferit ocazii din belşug să facă lucrul acesta, chiar pe parcursul ultimei săptămâni a umblării lor împreună. Dar ucenicul nu a ajuns să-şi ducă niciodată intenţiile până la capăt. Intenţiile, atunci când sunt bune şi se bazează pe informaţii corecte, trebuie duse la îndeplinire, altfel ele nu au nici un impact asupra vieţilor noastre.

2. LEQIA DESPRE SUCCES/EŞEC

Mult timp nu am înţeles adevărata natură a uceniciei şi în ce constă deosebirea esenţială faţă de experienţa noastră educaţională de astăzi. Dar cazul lui Iuda ne arată că a învăţa de la Isus implică mult mai mult decât să memorăm, pur şi simplu, informaţiile, să înţelegem conceptele teologice şi să le explicăm altora, pentru a-i convinge de adevărul creştinismului. Ucenicia este modul în care trăim aceste informaţii - modul în care cunoştinţele noastre cu privire la adevăr ne afectează gândirea, organizarea priorităţilor şi relaţia cu noi înşine şi cu ceilalţi. Ucenicia nu este ceea ce ştim, nici ceea ce putem face sau ceea ce

putem avea, ci *cine suntem.* învăţătorul nostru doreşte să realizeze o schimbare completă în ceea ce priveşte perspectiva noastră asupra lumii, astfel încât să putem vedea ceea ce vede El şi să ne placă ceea ce îi place Lui, păstrându-ne, în acelaşi timp, individualitatea.

Acest tip de programă analitică - obiectivul pe care-l urmăreşte ea - are un impact cu o bătaie mult mai lungă în timp decât învăţământul tradiţional. Dumnezeu nu le cere ucenicilor Săi să fie un Isus în miniatură, ţinuţi sub control de un Isus în mărime naturală, printr-un fel de telecomandă. Ceea ce se întâmplă în realitate este faptul că noi ajungem să trăim viaţa mult mai intens

şi mai conştient. La fiecare pas, în faţa oricărei decizii, urmaşii lui Hristos învaţă să acorde atenţie tuturor alternativelor implicate în alegerea lor şi, datorită legăturii lor vitale cu perspectiva divină, impulsul omenesc, care este subiectiv, joacă un rol de mai mică importanţă. Punctele de cotitură ale vieţii sunt acum mai puţin confuze şi direcţia generală este mai evidentă.

Daţi-mi voie să vă ilustrez. Iuda credea că are o viziune clară atât cu privire la cine este el, cât şi cu

privire la cine este Isus. Pe baza acestei convingeri, el a conceput un anume gen de împărăţie a cerurilor, o viziune care i-a direcţionat ambiţia şi acţiunile. Dar greşea - greşea foarte grav. Cu toate că aştepta venirea împărăţiei lui Dumnezeu, el acţiona, fără să-şi dea seama, după principiile împărăţiei întunericului. Aşa cum se întâmplă în învăţământul tradiţional, el a ales să-şi păstreze cunoştinţele din Scriptură la nivel teoretic, în timp ce acţiunile lui au urmat nişte impulsuri netransformate de acea Scriptură.
Totuşi, avantajul pe care l-a avut Iuda din faptul că era ucenicul Domnului Hristos a fost acela că Mântuitorul îi oferea un feed-back solid la orice mişcare, tendinţă sau decizie cu care se confrunta. La o intersecţie spirituală, dacă Iuda semnaliza că o ia la stânga, Isus nu punea mâna pe volan ca să corecteze mişcarea, ci îi spunea pe unde avea să ocolească sau să rătăcească, dacă avea să vireze la stânga. Acest gen de relaţie cu învăţătorul este ceea ce reprezintă viaţa de ucenicie şi este aproape cu totul altceva decât nişte cunoştinţe pur teoretice. Notele pe care le primim în şcoala lui Isus nu sunt de genul „admis/ respins", ci ceva în termenii „fierbinte/căldicel/rece" (Apoc. 3,15.16). Ele nu se referă la ceea ce ştim, ci la starea în care se află sufletul nostru, viaţa noastră spirituală - la punctul

în care ne găsim în raport cu cerul sau la măsura în care comportamentul nostru, gândirea, dorinţele şi ambiţiile noastre sunt în armonie cu eticheta împărăţiei cerurilor.
SĂRUTAREA
141

3. LECŢIA DESPRE PUNCTUL FĂRĂ ÎNTOARCERE

Reuşiţi să detectaţi, în experienţa lui Iuda, punctul de la care nu a mai existat întoarcere? An după an, el a insistat să meargă pe propriul drum, şi Isus i-a respectat alegerile. Iuda era prezent şi implicat, din punct de vedere fizic, în programele şi în diferitele proiecte ale lui Isus, dar inima şi mintea lui au fost întotdeauna îndreptate către propria direcţie neconsacrată. Privit din afară, nimic nu părea să-i alarmeze pe tovarăşii săi sau să-i avertizeze că era nevoie să-1 ajute. A fost un caz evident de viaţă dublă, într-o ocazie, în timpul Predicii de pe Munte, Isus afirmase: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt; sau va ţinea la unul, şi va nesocoti pe celălalt: Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona" (Mat. 6,24). Judecând după evenimentele ulterioare, se pare că Iuda a ascultat şi el predica lui Isus. Sub aspect mintal, el nu a putut să schimbe cu nimic veridicitatea acestei

afirmaţii şi probabil că şi-a promis sieşi să se consacre faţă de un singur stăpân. în cele din urmă, aşa a şi fãcut, doar că şi 1-a ales pe cel greşit. Toate acestea au continuat, în secret, până în seara aceea, la cina de Paşte, când forţele răului au dus bătălia finală împotriva eforturilor învăţătorului de a-1 salva pe Iuda. Cuvintele lui Isus: „Ce ai să faci, fã repede" (Ioan 13,27) au un inconfundabil ecou de finalitate. Iuda se îndreaptă spre ruină, şi Isus îi spune lucrul acesta. Este ca şi când învăţătorul i-ar fi spus: „Dacă tu crezi, într-adevăr, că planul tău de a mântui lumea este mai bun şi insişti să-1 urmezi, în ciuda tuturor avertizărilor, atunci fã aşa cum consideri. Eu nu Mă voi abate de la drumul Meu, dar aş fi vrut ca tu să te abaţi de la al tău. De ce eşti mai dedicat' lui Mamona decât Mie? Nu, nu aşa a fost la început, îţi aminteşti? Nu ai intenţionat niciodată ca relaţia noastră să se sfârşească în felul
'
'
>
acesta. Dar acum, încotro te îndrepţi tu, Eu nu pot merge. Din acest moment, drumurile noastre se vor despărţi definitiv." De data aceasta, eforturile lui Isus au fost în zadar. Voinţa omenească liberă I se poate împotrivi întotdeauna lui Isus. Iuda a plecat singur, şi „era noapte" (vers. 30).

4. LECŢIA DESPRE APARENŢE

Fiecare fiinţă omenească este un mister. Asemenea unei fortăreţe impenetrabile, mintea noastră rezistă tuturor încercărilor de a-i viola spaţiul privat. Nu aţi vrea, uneori, să puteţi pătrunde în gândurile copilului sau în lumea lăuntrică a soţiei, ca să ştiţi, o dată pentru totdeauna, cine sunt ei cu adevărat? Dar, atâta timp cât nimeni nu poate intra în acest sanctuar interior al fiinţei, putem vorbi încă de libertate individuală, şi pe aceeaşi bază trebuie să ne aşteptăm la greşeli atunci când facem estimări în privinţa celorlalţi sau când primim laude din partea lor.

Faptul că ceilalţi ucenici nu şi-au dat seama de adevărata faţă a lui Iuda ne învaţă lecţia prudenţei. Pe tot parcursul celor trei ani'şi jumătate, cât a durat călătoria lor împreună, ucenicii nu s-au putut elibera de farmecul lui. Chiar şi atunci când stăteau la picioarele învăţătorului divin, ei încă erau vulnerabili la influenţe rele. Marele înşelător 1-a ales pe cel mai proeminent, pe cel mai promiţător şi mai înzestrat dintre ei pentru a submina pe Isus şi viitorul misiunii Sale. Gândiţi-vă la şocul pe care l-au suferit atunci când au văzut că Iuda, în loc să-L protejeze pe Isus de mulţimea criminală, îl dă

chiar el în mâinile ei. Ei descoperă cu consternare cine sunt adevăraţii lui prieteni. La lumina pâlpâitoare a făcliilor, ei îl recunosc, în cele din urmă, pe adevăratul Iuda. Un simţământ de nesiguranţă, de suspiciune şi de neîncredere reciprocă le ameninţă acum prietenia. Se mai puteau încrede în oricine? Cine avea să fie următorul dezertor dintre ei? Mai întâi de toate însă, se simţeau înşelaţi, duşi de nas - şi de aceea erau supăraţi. Au învăţat atunci că, în afară de Isus, nimeni nu merita încrederea şi admiraţia pe care ei i le acordaseră acestui om ticălos.

5. LEQIA DESPRE MODUL DE A CONDUCE

Gândiţi-vă la relaţiile interumane care existaseră între ucenici, timp de trei ani şi jumătate. Gândiţi-vă la echilibrul delicat pe care trebuise să-l menţină Isus pentru a-i conduce pe aceşti bărbaţi, tolerându-l, în acelaşi timp, şi pe Iuda în mijlocul lor. Şi aceasta nu pentru că Isus nu ar fi avut alte soluţii. El ar fi putut, aşa cum

fac unii lideri de astăzi, să-l marginalizeze şi să-l elimine încet-încet din sesiunile de planificare şi de consultare, precum şi de la acţiunile importante. Simţământul de a fi trecut cu vederea oferă o

puternică motivaţie pentru a pleca, şi Iuda, fiind un om mândru, probabil că ar fi procedat astfel.
Mai mult decât atât, Isus ar fi putut să-1 înfrunte direct atunci când a dispărut prima sumă de bani. învăţătorul ar fi putut aştepta să se ivească o situaţie din care Iuda să nu poată ieşi, şi în acest caz, ceilalţi ucenici i-ar fi cerut alungarea. Frauda financiară este, pentru oricine, o chestiune foarte sensibilă.
în cele din urmă, Isus ar fi putut, pur şi simplu, să-i oblige pe ucenici să aleagă pe cine doreau să urmeze. De dragul curăţiei, El ar fi putut să smulgă neghina din grădina Sa. Dacă ucenicii trebuiau să fie modelul pentru biserica Sa de-a lungul veacurilor, caractere precum cel al lui Iuda nu aveau ce căuta în grupul lor.
Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. învăţăm că modul Său de a conduce oferă fiecărei fiinţe omeneşti suficiente ocazii şi timp din belşug ca să-şi analizeze comportamentul şi să se schimbe. Chiar dacă Dumnezeu cunoaşte viitorul nostru şi rezultatul final este pentru El la fel de limpede ca prezentul, El lasă ca ploaia să cadă şi ca soarele să lumineze în mod egal peste toţi. Isus nu-i va sacrifica pe oameni de dragul programelor. El nu 1-a distrus pe Iuda ca pe un gunoi doar pentru că ucenicul s-a împotrivit celui mai magnific plan

de mântuire din istoria universului şi pentru că nu a vrut să coopereze. învăţătorul a vrut să nu moară nimeni, adică *nici Iuda.*

6. LECŢIA DESPRE POLITICĂ

Politica este peste tot, dar politica nu este totul. Dacă, din cauza slăbiciunii naturii omeneşti, îi întâlnim greşita întrebuinţare şi abuzurile pretutindeni în jurul nostru, putem să ne dăm seama, în acelaşi timp, că aranjamentele politice, lipsite de etică, sunt incompatibile cu chemarea noastră, ca ucenici. Aceasta este lecţia pe care o învăţăm din modul în care 1-a tratat Isus pe Iuda. Este uimitor să vezi cum S-a păstrat învăţătorul curat, pe toată durata

slujbei Sale, de orice tip de manipulare, de tacticile de a exercita presiuni, de măsluirea dovezilor, de insinuări sau de strategii de intimidare. El nu a folosit niciodată aşa ceva. Modul Său de a Se purta şi de a acţiona a reprezentat o provocare la premisa că scopurile bune scuză mijloacele necreştine în orice domeniu al vieţii, inclusiv în administarea bunurilor Sale. Mântuitorul refuză să-1 lase pe Iuda să impună asemenea practici în organizaţia Sa -biserica. Şi nici nu-i călăuzeşte pe ucenicii Săi pe asemenea căi. „împărăţia Mea nu este din lumea

aceasta", i-a spus Isus lui Pilat (Ioan 18,36), şi slujitorii Săi îşi găsesc plăcerea în a-I urma exemplul.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Nu putem găsi astăzi lecţii mai relevante decât cele conţinute în tragica biografie a lui Iuda. Cine nu se poate recunoaşte uneori în dilemele, în tendinţele şi în eşecurile lui?

în primul rând, de câte ori, asemenea lui Iuda, atunci când ne confruntăm cu o problemă, nu ne îndreptăm imediat, pentru sfat şi putere, către resursele noastre omeneşti, căutând ajutorul lui Dumnezeu doar atunci când toate celelalte posibilităţi au dat greş? Cine dintre noi a avut suficientă răbdare şi puterea de a aştepta până când soseşte momentul ales de El şi până când metodele Sale încep să-şi arate rezultatele? Şi noi venim la Isus cu cereri, dar după ce am stabilit în inima noastră ce răspunsuri suntem dispuşi să acceptăm din partea Sa. Iuda voia ca Isus să fie Mesia, dar în termenii prevăzuţi de el, tot aşa cum noi vrem ca El să ne binecuvânteze şi să ne mântuiască, dar în condiţiile impuse de noi. Ucenicul trădător nu putea să accepte un răspuns negativ şi, sincer vorbind, şi noi ne confruntăm cu aceleaşi dificultăţi, nu-i aşa? *Astăzi, ucenicia înseamnă să fim deschişi pentru răspunsuri neobişnuite la*

rugăciunile noastre şi pentru rutele surprinzătoare pe care le-ar putea alege Dumnezeu pentru drumul nostru către casă.

în al doilea rând, agendele noastre aglomerate şi ritmul alert în care trăim nu ne dau posibilitatea de a petrece un timp plin de semnificaţie cu învăţătorul nostru. Un timp în care să lăsăm garda

jos, să devenim vulnerabili faţă de Cuvântul Său şi să-L ascultăm spunându-ne ce putem deveni cu adevărat. Amânarea nevoilor vieţii noastre lăuntrice, din cauza îngrijorărilor pentru mâncare şi băutură, pentru camera de zi şi pentru garaj sau pentru cele câteva titluri şi licenţe pe care dorim să le ataşăm la numele nostru, este ceea ce a făcut Iuda şi a pierdut totul, atât argintul, cât şi sufletul. *Astăzi, ucenicia înseamnă să ne revizuim agenda zilnică, astfel încât să ne rezervăm timp pentru o întâlnire autentică a minţii, a inimii, a emoţiilor şi a planurilor noastre cu învăţătorul divin.*

în al treilea rând, s-ar putea ca şi noi să fim tentaţi să apreciem o persoană după ceea ce vedem - după aspect. „Nu-mi amintesc ce a spus, dar a fost interesant, iar el este o persoană atât de drăguţă." Sau: „Nu mă interesează religia şi modul ei de viaţă, dar îmi place de ea." Deşi noi trebuie să ne

abţinem de la a-i judeca pe oameni, suntem, în acelaşi timp, sfătuiţi să apelăm la lege şi la mărturie şi, asemenea credincioşilor din Berea, să cercetăm şi să aflăm încotro ne conduce această persoană elocventă şi încântătoare.

Am mari rezerve faţă de casetele audio pe care atât de mulţi oameni le ascultă astăzi. Casetele sunt altfel decât cărţile. înainte de a cumpăra sau de a citi o carte, verific editorul, autorul şi conţinutul acesteia. Reputaţia autorului şi calitatea controlului efectuat de editor îmi sporesc siguranţa lecturii. Dar chiar şi atunci când totul pare în regulă pot încă să arunc o privire pe carte, să-i verific conţinutul, să citesc introducerea şi concluzia şi apoi să decid dacă să o cumpăr şi să o citesc. Pot decide dacă să îmi investesc timpul şi să-mi expun mintea la ideile autorului. Dar o casetă nu-mi oferă un asemenea lux. Când ajung să simt ceva în neregulă în legătură cu conţinutul ei, răul este posibil să fi fost deja făcut. *In acest veac al informaţiilor, ucenicia înseamnă să cercetăm cu grijă oamenii şi influenţele înainte de a ne expune lor.*

în al patrulea rând, oamenii care ies în evidenţă nu merită să fie urmaţi în mod automat. Nu este acesta mesajul pe care ni-1 transmite Pavel în 1 Corinteni 1,11-17? Nici Apolo, nici Chifa şi

nici Pavel nu reprezintă nimic, spune el. Doar Hristos este important. S-ar putea să preferăm un anumit lider, un anumit vorbitor, un autor sau un prieten, dar nu trebuie să-i admirăm în mod excesiv sau să-i urmăm orbeşte. Nimeni nu merită să-mi fie învăţător, în afară de Isus. Toţi aceşti oameni mari sunt pierduţi fără El, toţi sunt în pericolul de a fi influenţaţi negativ de devotamentul nostru faţă de ei şi toţi au data expirării imprimată pe viaţa lor. *Ucenicia ne cere să ne protejăm liderii de dragostea şi de admiraţia noastră excesivă.*

In al cincilea rând, nu există locuri sacre pentru scandaluri. Satana încearcă să se infiltreze în orice comitet şi în orice program şi insistă să-i ispitească pe oameni chiar şi în cele mai solemne momente din viaţa lor. Atunci când citesc Ieremia 7, mi se face teamă şi îmi amintesc de cuvintele pe care mi le-a spus mama mea atunci când mi-am părăsit afacerea de ceasornicărie pentru a intra în lucrare. „Fiule", mi-a spus ea pe un ton grav, „promite-i mamei tale că atunci când vei simţi că hirotonirea, poziţia sau reputaţia încep să acţioneze ca un ecran de fum pentru lucrurile rele din viaţa ta - promite-mi că te vei întoarce la ceasornicărie. Prefer să te

văd în cer ca un fost ceasornicar...", apoi a tăcut, lăsându-mă pe mine să completez singur cuvintele lipsă. *Ucenicia înseamnă să veghem cu grijă asupra vieţii noastre.*

In al şaselea rând, neghina şi grâul trebuie să crească împreună. Isus nu-l va îndepărta pe Iuda din biserica Sa. Aceasta înseamnă că a fi membru al bisericii nu reprezintă o garanţie împotriva iadului. Iuda a pierdut mântuirea chiar lângă Isus. Ce predici a auzit el, ce minuni a văzut, la câte convertiri a fost martor - cine ar putea să le numere? Putem fi atât de aproape şi totuşi atât de departe! Nu, biserica nu va fi desăvârşită, pentru că nu poate fi mai desăvârşită decât sunt eu. Noi - eu şi cu tine - suntem aceia care îi sporim sau îi micşorăm curăţia, sfinţenia, eficienţa şi puterea. Nu putem separa starea de pregătire a bisericii de starea în care ne aflăm noi înşine. Singura noastră speranţă stă în acceptarea harului Său şi în permisiunea pe care doar noi o putem da influenţei

Duhului Său. El nu-i va duce cu forţa pe oameni în împărăţia Sa. Aceasta este metoda diavolului. *Astăzi, ucenicia ne cheamă să ne spălăm hainele şi să ne curăţăm candelele. Noi trebuie să învăţăm să depindem de Isus, şi nu de oamenii din biserică.*

în cele din urmă, *„totul este politică, dar politica nu este totul",* susţine H. M. Kuitert. Viaţa umană este complexă şi a te afla în fruntea oamenilor, a fi conducătorul lor, reprezintă însărcinarea cea mai provocatoare care a fost încredinţată vreodată muritorilor. De exemplu, consecinţele evenimentelor care au avut loc în trecut „uneltesc" şi în prezent, în timpul mandatului tău de lider, nelăsându-ţi nici o posibilitate mai bună de a ieşi din dilema pe care au creat-o. Cineva va fi rănit, şi nu uşor. Ceea ce fac politicienii nu este compatibil cu noi. Noi nu putem să minţim, să înşelăm sau să ne angajăm în activităţi nelegiuite pentru a atinge un scop bun. Scopurile bune nu justifică mijloacele rele. Deci, ce putem face? Să păcătuim, nu putem, să-i rănim pe alţii, s-ar putea să fim nevoiţi, dar numai dacă acest fel de a acţiona este o excepţie, dacă nu avem încotro. Nu trebuie să facă parte din planurile noastre acele metode care îi rănesc pe oameni, pe care noi le privim ca pe o soluţie potenţială, eventuală, la orice problemă pe care am putea-o crea. Nici printr-o sărutare, nici printr-o lovitură, oamenii nu trebuie să devină instrumente în mâinile celor puternici. *Ucenicia înseamnă să înveţi să împlineşti voia lui Dumnezeu prin metodele lui Dumnezeu.*

CAPITOLUL 11

ora (Htzmn un ou MUIE
r

LA MOMENTUL NEPOTRIVIT ŞI ÎN LOCUL NEPOTRIVIT

Erau gemeni. Steven tocmai se întorsese din armată, iar Julie, o tânără frumoasă şi veselă, le oferea speranţă şi ajutor părinţilor ei, care se apropiau de bătrâneţe. Cei doi s-au alăturat tinerilor din biserică şi din sat, lucrând zilnic pe ogoarele fermelor comunale din Iugoslavia. Trăind cu pâine, ceapă şi apă, primăvara ei săpau porumbul, iar de la începutul verii şi până toamna târziu, recoltau grâu, porumb, sfeclă de zahăr, cânepă şi alte produse. Munca grea le aducea un venit mic, doar cât să-şi asigure supravieţuirea în anii grei, de criză economică, de după război.
în anul acela, la începutul primăverii, pe când lucrau în lanul de porumb, unul dintre ei a lovit cu sapa o bombă. Bomba a explodat la un metru de ei, omorându-1 pe Steven pe loc, în timp ce Julie sângera de moarte. Cei aproape 40 de oameni care se aflau cu ei, pe câmp, au privit-o cum se zbate între viaţă şi moarte, timp de aproape o jumătate de oră, fără să poată interveni în vreun fel. Nimeni nu a putut să o ajute, pentru că nimeni nu avea maşină, satul nu avea telefon şi, până la cel mai apropiat spital, care se afla la peste 15 km

depărtare, nu erau decât drumuri prăfuite şi pline de gropi. Şocul şi teama ne-au copleşit pe mine, pe familia mea şi pe toţi oamenii din sat. Ce le puteam spune părinţilor distruşi?
Sub domnia lui Satana, răul face parte integrantă din viaţa omenească. El nu cunoaşte graniţe, nu ţine cont de vârstă sau de

statut social şi nu-i cruţă nici un fel de apartenenţă religioasă. Fiecare membru al marii familii omeneşti trebuie să se confrunte cu el. Biblia recunoaşte acest fapt şi nu face nici un efort să-l ascundă de noi.
Cu toate acestea, se pare că răul provoacă grade diferite de durere. Uneori, el vine ca o consecinţă a propriilor acţiuni. Un unchi al meu a murit de ciroză hepatică, boală datorată alcoolismului. Pierderea unei persoane dragi, indiferent care ar fi cauza, ne provoacă multă durere; şi totuşi, atunci când cauza morţii este cunoscută, ne este mai uşor să suportăm situaţia. Ne simţim diferit dacă loveşte un dezastru natural sau o boală necruţătoare, precum cancerul. Durerea noastră este accentuată de simţământul că totul se petrece la voia hazardului. Şi atunci ne simţim şi mai neajutoraţi şi

ne purtăm crucea cu mai multă dificultate.
Dar atunci când trebuie să suferim din cauza nechibzuinţei sau a neglijenţei altcuiva - atunci când, pe lângă crucea mea trebuie să mai port încă una, care nu îmi aparţine, să îndur consecinţe pentru care nu sunt responsabil - o asemenea suferinţă doare chiar şi mai intens. în plus, simţământul de nedreptate ne pune la încercare pacea lăuntrică şi ne solicită încrederea în Dumnezeu. De ce trebuie să fie cineva acuzat pe nedrept, pedepsit din greşeală, schilodit sau chiar ucis din întâmplare? Ce legătură aveau aceşti doi tineri de 22 de ani cu setea fanatică de putere a lui Hitler şi cu cruzimea inumană a anilor de după război? De ce a trebuit să-i omoare bomba aceea? în vinerea răstignirii lui Isus, întâlnim un om care a trebuit să facă faţă unor împrejurări similare. Simon venise la Ierusalim, pentru praznicul Paştelui, din Cirene, un orăşel situat în nordul Africii unde, în vremea lui Isus, exista o importantă comunitate evreiască. Până în după-amiaza aceea, el nu se alăturase niciodată celor care îl urmau pe Hristos, chiar dacă îl văzuse şi îl auzise, probabil, de mai multe ori. Fiii lui, Ruf şi Alexandru, îi povestiseră multe lucruri minunate despre acest posibil Mesia. în timp ce trece prin preajmă, el vede de departe o mulţime de oameni

părăsind cetatea şi îşi dă seama imediat despre ce trebuie să fie

vorba. Romanii găseau o adevărată plăcere în a-i intimida pe supuşii lor afişându-şi cruzimea şi puterea în timpul sărbătorilor iudeilor. Cineva avea să fie, fără îndoială, torturat şi executat pe cruce. Pe măsură ce se apropie, aude râsul şi batjocurile. Probabil că, se gândeşte el, poporul aprobă executarea acestui criminal. Starea de spirit este cu totul diferită atunci când romanii duc pe Calvar vreun zilot patriot. Atunci oamenii sunt tăcuţi şi se aduc trupe suplimentare, semn că romanii se tem de revoltă. De data aceasta însă, doar o mână de femei plâng, iar prezenţa liderilor naţionali dă mai multă credibilitate sentinţei.
Cu toate acestea, pe Simon nu-l încântă priveliştea. împotriva propriei raţiuni, el se aventurează mai aproape şi apoi nu-şi poate ascunde uimirea şi indignarea. Cum este cu putinţă? Acesta este Isus din Nazaret? Şi cine L-a condamnat să fie răstignit? Mânia îi clocoteşte în vene şi soldaţii îi observă agitaţia. Simon nu ştie că după cina de Paşte Isus a fost trădat, Iuda s-a sinucis, Petru a negat orice legătură cu învăţătorul, iar ceilalţi ucenici s-au împrăştiat cât de repede au

putut, în timp ce Isus a rămas complet abandonat. Tot ceea ce ştie este că această execuţie este o greşeală oribilă. Doar cu puţin timp înainte, oamenii strigaseră „Osana" în cinstea Lui şi îi aşezaseră în cale ramuri de palmier. Acum nimeni nu pare să-L mai cunoască. Fireşte că romanii ar fi crucificat imediat pe oricine ar fi manifestat chiar şi cea mai slabă simpatie faţă de un condamnat la crucificare, astfel că poporul învăţase să-şi ascundă simţămintele. Totuşi, unde erau toţi bolnavii, orbii, schilozii, demonizaţii şi leproşii pe care-i vindecase Isus? îl uitaseră cu toţii?

Chiar atunci Simon simte că este înşfăcat şi împins cu violenţă către Isus, care zace în ţărână, zdrobit sub greutatea crucii. Evanghelia lui Luca ne spune simplu: „Pe când îl duceau să-L răstignească, au pus mâna pe un anume Simon, din Cirena, care venea din provincie [trad. engl. - nt. trad.]; şi i-au pus crucea în spinare, ca s-o ducă după Isus" (Luca 23,26).

Ce a făcut el, Simon, ca să merite asta? Nu este decât un trecător, care-şi vedea de treaba lui. Crucea de pe umerii lui nu-i

aparţine. „Isus este un om bun, dar lăsaţi-mă să mă duc acasă", probabil că a şuierat el printre dinţi.

„El - acest Isus - a predicat de-atâtea ori pe faţă, dar nu-I cunosc prea bine scopurile. Eu mi-am văzut de treaba mea şi am refuzat să mă alăturat vreunui partid sau vreunui grup. Religia este bună, dar nu prea multă. Mai ales dacă duce la aşa ceva! Timpurile nu sunt prielnice pentru o reformă. Este ilogic să te încumeţi să-i înfrunţi în acelaşi timp şi pe liderii romani, şi pe cei ai iudeilor, aşa cum a făcut Isus."

Mânios şi revoltat de ceea ce s-a întâmplat, Simon porneşte încet cu crucea în spate, înfiorându-se de cruzimea soldaţilor barbari. Dar nu are voie să-şi arate sentimentele; altminteri soldaţii l-ar crucifica şi pe el. Şi în timp ce-1 urmărim mergând în urma lui Isus, suntem martori la cea mai neaşteptată transformare. Simon ia decizia finală de a trece de partea acestui învăţător. El trece din tribună în arenă, de la rolul de spectator la cel de participant. Şi, în acest proces, el îl acceptă pe Isus ca ceea ce este în realitate -Mântuitorul său din păcat. îl găsim mai târziu ca unul dintre stâlpii bisericii din Antiohia, unde predică neamurilor Evanghelia lui Hristos (Fapte 11,19.20; 13,1). Din salutările transmise de Pavel, tragem concluzia că, în cele din urmă, familia lui Simon s-a mutat la Roma. El scrie: „Spuneţi sănătate lui Ruf, cel ales de Domnul, şi mamei lui, care s-a arătat şi mama

mea" (Rom. 16,13).
O urmărire atentă a acestui scurt episod din timpul crucificării Domnului Hristos ne oferă câteva lecţii nespus de valoroase.

LECŢII DE UCENICIE

Evenimentele din vinerea aceea ne înfăţişează cea mai crudă sală de clasă. Să nu ne imaginăm că lui Simon i-a făcut plăcere să poarte crucea în locul lui Isus. Cel puţin, nu la început. Nimeni nu ştia, deocamdată, ce avea să se întâmple duminică. Fiecare pas pe care îl făcea sub povara crucii conducea tot mai aproape de sfârşitul inevitabil şi definitiv al tuturor speranţelor şi visurilor pe care mulţi şi le legaseră de Isus. în vinerea aceea, învăţătorul nu reprezenta altceva decât imaginea eşecului şi a oprobriului

public - în special pentru cei care îl urmaseră cu credincioşie. Cu cât devenim mai conştienţi de lucrul acesta, cu atât ne va fi mai uşor să ne purtăm propriile cruci, chiar şi acele cruci care ne sunt impuse şi al căror scop încă nu-1 cunoaştem.

1. LEQ1A DRUMULUI SPRE CALVAR

Este vinerea celei mai mari sărbători din Israel. Se apropie Sabatul, cel mai mare Sabat din experienţa religioasă a acestei naţiuni. Simon este prins ca

într-o capcană şi nu poate pleca. Dorise mult să-L asculte pe Isus predicând la acest sfârşit de săptămână, să simtă prezenţa divină a apropierii Sale şi să primească noi asigurări că Dumnezeu este încă alături de poporul său. Dar acum soarele se furişează spre apus. Măcar dacă s-ar putea grăbi, să-şi descarce ruşinoasa povară la locul ei şi să-şi spele mâinile şi conştiinţa de această crimă. Familia îl aşteaptă.
în plus, romanii îl umilesc înadins. Cei care se uită la el şi îl văd făcând un asemenea serviciu ruşinos pentru asupritorii romani ştiu că nu are de ales. Este adevărat că o astfel de ruşine se întâmplă zilnic, dar de ce să i se întâmple tocmai lui? Indiferent de simţămintele care îi frământă mintea, Simon trebuie să se concentreze la ceea ce face. O durere ascuţită, provocată de biciul roman, îl readuce la realitate. Priveşte în jur. Acum, Isus este de nerecunoscut. Dacă maltratarea Lui va continua, în curând va trebui să îl care şi pe El cineva până la locul răstignirii. în jurul Lui, soldaţii, ca nişte vulturi, îi sfâşie trupul fără milă. Câteva femei plâng şi altele suspină, singurele sunete care însoţesc această tragedie. Dacă nu ar fi ele, totul s-ar desfăşura în tăcere!
Apoi, el îi descoperă, printre privitorii curioşi, pe conducătorii mândri şi puternici ai naţiunii,

zâmbetul lor exprimând un amestec de plăcere sadică şi de satisfacţie a victoriei. Cu ocazia acestui Paşte, nu vor mai fi nevoiţi să suporte concurenţa supărătoare a acestui impostor galilean. De data aceasta ei, şi nu El, vor fi centrul atenţiei. Astăzi, pentru prima dată, Simon îi poate aşeza pe actorii acestei drame în locul care i se cuvine fiecăruia. Romanii se poartă

ca nişte romani, poporul lui nu are nici o putere să se apere singur, iar conducătorii sunt mai vrednici de dispreţ decât şi-ar fi imaginat vreodată. Este evident că ei se află în spatele acestei crime cumplite şi au făcut acest lucru doar din gelozie şi din invidie. Astăzi învăţăm că, văzându-se silit să meargă mai încet, Simon a avut ocazia să studieze şi să cunoască mai bine lucrurile şi oamenii. De acum încolo, el va şti cui să acorde încrederea şi loialitatea lui.

2. LECŢIA DE SUB CRUCE

O dată ce i-a identificat pe agenţii criminali ai acestei tragedii şi le-a înţeles motivele, Simon îşi poate concentra întreaga atenţie asupra lui Isus. El îşi aminteşte de chipul însângerat, umflat şi desfigurat al învăţătorului, atunci când el îl eliberase de povara crucii. Liniştea din privirea lui

Isus, efortul dureros de a-i zâmbi cu recunoştinţă, toate acestea îi vor rămâne pentru totdeauna întipărite în memorie. Orice act de bunătate, fie el şi impus, înseamnă atât de mult pentru acest Prieten al omenirii.

Simon îşi dă seama cât de nepotrivit este locul acesta pentru Isus. Purtarea Sa curată şi nobilă, gesturile pline de iubire şi de răbdare contrastează evident cu atitudinea acuzatorilor Săi. Stăpânirea de Sine şi curajul de a merge mai departe, de a străbate până la capăt, chiar poticnindu-Se, drumul către propria moarte, îl uimesc pe Simon. Şi chiar acolo, sub crucea lui Isus, Simon capitulează. Acest Mesia nu este popular, prezentabil sau încântător. Nu Se foloseşte de putere şi nu promite prestigiul sau victoria. Totuşi, într-un fel ciudat, El deţine controlul situaţiei mai mult decât soldaţii şi preoţii laolaltă. Nici insultele, nici sabia, nici oboseala şi nici tortura nu-L pot atinge pe Isus. Acest Om îl fascinează pe Simon.

3. LEQIA DESPRE A FACE UCENICI

Nimeni şi nimic nu l-ar fi putut convinge mai înainte pe Simon să-I acorde atenţie lui Isus. Simon se mândrea cu faptul că este realist şi pragmatic. Fiii lui, Ruf şi Alexandru (Marcu 15,21), probabil ei înşişi ucenici ai lui Isus, îl invitaseră de multe ori pe

tatăl lor să-şi găsească în El Mântuitorul şi învăţătorul. Minunile, numeroasele semne incredibile, supranaturale, chiar ale divinităţii Sale, nu reuşiseră să-l smulgă de la preocupările lui. Atunci când dovezile blânde, prietenoase şi incontestabile nu l-au putut atinge, ce influenţă mai puternică a mai rămas? învăţăm astăzi că Dumnezeu are la dispoziţia Sa nenumărate posibilităţi de a-i da fiecărei persoane sincere o ocazie clară de a-L întâlni pe Mântuitorul. Pentru Moise, El a folosit un rug aprins, pentru a-i atrage atenţia. La Balaam, solia a venit prin măgăriţa lui, iar în cazul lui Naaman, prin gingăşia şi prin slujirea devotată a unei fetiţe sclave, care l-a adus pe stăpânul ei în legătură cu Stăpânul lui. Dar Simon a avut nevoie de o forţă şi mai puternică. Soldaţii care îl ridiculizau pe Dumnezeul iudeilor au devenit instrumentele Sale eficiente. Tocmai răutatea şi violenţa lor l-au adus pe Simon suficient de aproape de Isus şi pentru suficient de mult timp, ca întregul curs al vieţii lui să fie reorientat pentru veşnicie.

4. LECŢIA DESPRE PUTERE

Fiind un realist, Simon recunoaşte nedreptatea, corupţia şi cruzimea neîndurătoare din jurul lui. în

timp ce duce cu greu crucea, el descoperă lecţia despre putere. Simon ştie că nu este vinovat de nimic care să merite ocara publică şi a considerat întotdeauna că o pedeapsă acordată pe nedrept merită represalii. Cât despre Isus, El a făcut doar bine (fapte de binefacere cum nu a mai făcut nimeni) şi i-a ajutat pe alţii fără nici o plată. Atunci de ce această moarte crudă şi fără sens? Este viaţa omenească atât de fără valoare? Sunt simţămintele de gelozie şi de nesiguranţă personală atât de importante şi atât de puternice, încât să îi facă pe oameni să ucidă un om nevinovat?
Puterea încredinţată în mâinile oamenilor, inclusiv în cele ale clerului, nu este destinată autoconservării. Singura protecţie reală se află în mâinile lui Dumnezeu şi în ocrotirea Lui. Dar atunci când puterea începe să slujească intereselor personale, ea devine cel mai periculos tiran şi nimeni nu mai este în siguranţă, nici măcar cel care o exercită.

5. LEQIA DESPRE ADVERSITĂŢI (NECAZURI)

Alături de Simon, învăţăm că adversităţile cu care ne confruntăm în viaţă au două feţe. Pe prima o vedem din perspectiva noastră, umană. Atunci

când observăm nedreptăţi, discriminare şi violenţă şi le simţim durerea, în întreaga noastră fiinţă clocoteşte setea de răzbunare. Dar când realizăm că, de fapt, nu putem face nimic pentru a schimba situaţia, cădem pradă fricii şi disperării. Atunci, răul ne apare ca un suzeran inevitabil si invincibil. Dar Simon trăieşte cea mai mare binecuvântare atunci când reuşeşte să privească dincolo de propria ruşine şi de cruzimea momentului. El nici nu caută şi nici nu cercetează cealaltă faţă a nenorocirii lui, din perspectiva scopului. La urma urmei, nu are de ales. El ajunge să înţeleagă totul, pentru că drumul încet şi greu al lui Isus până la Calvar îi oferă timp să mediteze; şi pentru că ştie că orice gând de răzbunare este inutil. Singurul lucru pe care îl poate face este să stea cu Isus şi să facă pentru El ceea ce învăţătorul are cea mai mare nevoie.

Mi-1 imaginez pe Simon foarte gânditor şi tăcut, în orele sfinte ale acelui Sabat şi în anii care au urmat. în acelaşi timp, nou-desco-perita bucurie de a vedea că viaţa lui primeşte o însemnătate mai profundă, gândul teribil de a fi fost implicat atât de îndeaproape în lucrarea lui Mesia îl fac să-L laude pe Dumnezeu şi chiar să-I mulţumească pentru supliciul acelei zile de vineri. Pe măsură ce ajunge să priceapă însemnătatea experienţei pe care a

trăit-o, el începe să înţeleagă iubirea acestui Isus care, în ciuda ruşinii şi a batjocurii, a avut stăpânirea de Sine să nu-i nimicească pe toţi, printr-o singură manifestare magnifică a puterii Lui divine. Vinerea aceea îi descoperă lui Simon în ce stă adevărata putere. Ea îl învaţă cine poate să-i apere cu adevărat sufletul.

Astfel, învăţăm, alături de Simon, că ruşinea de a purta o cruce care ne este impusă nu reprezintă cea mai mare tragedie. învăţăm să căutăm şi cealaltă faţă a răului, cea care iese la iveală atunci când este implicat Dumnezeu şi când El îi foloseşte puterea de a răni în scopul vindecării, al creşterii şi al biruinţei. Dumnezeu

poate folosi chiar şi răul spre binele nostru. Doar Dumnezeu poate face lucrul acesta şi numai dacă stăm suficient de aproape de El, pentru suficient de mult timp.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

Ucenicii lui Isus, spre deosebire de semenii lor, manifestă o neobişnuită tărie atunci când se confruntă cu relele existenţei noastre pământeşti. Nu, Dumnezeu nu-i fereşte de muşcătura lor. Ci El îi face în stare să vadă, dincolo de aparenţe, mâna atotputernică în care este aşezat destinul lor.

încercarea prin care a trecut Simon aruncă lumină asupra încercărilor noastre de astăzi.
în primul rând, ucenicia de astăzi ne cere să ne asigurăm că formalismul şi rutina vieţuirii creştine nu ne împiedică să venim mai aproape de Isus. Ceea ce s-a întâmplat în trecut, atunci când Dumnezeu ne-a dat biruinţe, sau ceea ce se întâmplă astăzi, când El intervine în favoarea noastră, nu este suficient pentru a ne scoate la liman şi în viitor, atunci când vor mai lovi încercările. Simon învăţase cum să-şi menţină o formă convenţională de evlavie, una care să nu-i deranjeze viaţa sau să-i ceară acel curaj de care avem nevoie ca să creştem. Şi căutarea noastră modernă după confort s-ar putea să ne facă să căutăm aceeaşi linie a minimei rezistenţe. Evităm să ne hrănim mintea şi să ne cultivăm spiritul de dragul plăcerii imediate.
Dar nu aici doreşte învăţătorul să ne conducă, ci El ne trece prin şcoala încercărilor. în ea, noi ne dezvoltăm două trăsături importante. în primul rând, noi dobândim tăria de a rămâne în picioare, chiar şi atunci când nu mai este nimeni de partea noastră, si curajul de a merge înainte. în al doilea rând, s-ar putea ca învăţătorul să-i provoace pe unii ucenici să capete suficientă putere ca să-i ajute şi pe alţii să-şi poarte crucea. Apostolul Pavel spune

astfel: „Purtaţi-vă sarcinile unii altora, şi veţi împlini astfel legea lui Hristos" (Gal. 6,2). *Astăzi, ucenicia înseamnă nu doar puterea de a sta singuri, ci şi aceea de a prelua crucea de la fratele sau sora noastră şi de a-i ajuta în încercările lor.*

în al doilea rând, atunci când ne trimite să-i vestim împărăţia Sa, Isus nu aşteaptă din partea noastră să facem convertiri. Rolul nostru este doar acela de a-i chema, chiar de a-i grăbi pe oameni să îl urmeze. „Noi, dar, suntem trimişi împuterniciţi ai lui Hristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcaţi-vă cu Dumnezeu!" (2 Cor. 5,20). S-ar putea ca uneori să ne fixăm ţinte pentru botez sau să încercăm să-i împingem de la spate pe oameni ca să-i câştigăm pentru El. Dar, după ce ne-am făcut partea învăţându-i şi arătându-le prin exemplul vieţii noastre cine este El, putem găsi odihnă în asigurarea că Dumnezeu are exact formula potrivită pentru a-i aduce în biserică. (Pentru aceasta, chiar şi soldaţii necredincioşi pot fi de folos.) El ştie care este momentul potrivit şi poate aranja succesiunea optimă a evenimentelor. Dumnezeu nu are nevoie de şmecheriile noastre, de tehnicile noastre de spălare a creierului sau de

priceperea noastră în a folosi frica sau intimidarea. *Astfel, să fii ucenic înseamnă să fii instrumentul prin care Dumnezeu să poată ajunge la copiii Săi înstrăinaţi şi să-i roage să se întoarcă acasă.*
în al treilea rând, Dumnezeu ne cheamă astăzi să nu pierdem din vedere imensa influenţă corupătoare pe care o are puterea -în special dacă acea putere este instituţionalizată, adică atunci când constituţiile şi regulamentele ne dau dreptul de a manipula destinele si libertăţile altor oameni. Este incredibil de uşor să ajungem să credem despre noi înşine că suntem de neînlocuit. S-ar putea să ne trezim gândind ca Louis al XlV-lea, regele Franţei, despre care se spune că ar fi declarat: *„JL'etat, c'est moi* [„Statul sunt eu"]. într-o societate democratică, s-ar putea să fim tentaţi să gândim în termenii *Eu sunt majoritatea!* în contextul creştin însă, doar conducerea lui Isus este de neînlocuit. De prea multe ori trebuie să ne amintim nouă înşine că „lucrarea Lui merge înainte şi fără noi".
Este adevărat, s-ar putea să nu nutrim nici cea mai mică dorinţă de a ne răstigni fratele sau de a ne ucide sora. Dar este posibil ca lucrul acesta să se întâmple doar pentru că nu avem prerogativele

lui Pilat. Mi se pare însă că mijloacele pe care le folosim pentru a ne descărca frustrările şi pedeapsa pe care suntem gata să o aplicăm altora corespund mai degrabă cu raza de acţiune a puterii noastre decât cu gravitatea greşelii comise. Acelaşi impuls care îl face pe soţ să-şi lovească soţia îl poate conduce pe un tată să abuzeze de fiul său, pe un şef să-şi concedieze secretara, pe un ofiţer de poliţie să-1 omoare în bătaie pe un suspect, pe comandantul suprem al unei armate să declare război sau pe un mare preot să-L execute pe Isus. De aceea, *ucenicii de astăzi ţin seama de cuvintele învăţătorului lor: „Ştiţi că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, şi mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Intre voi să nu fie aşa" (Mat. 20,25.26).* în al patrulea rând, în serviciul învăţătorului, sarcinile şi responsabilităţile diferă. Unele aduc mai mult prestigiu şi au titluri mai impresionante. Altele este posibil să ofere retribuţii umile, fără beneficii, fără asigurare de sănătate şi fără nici o schemă de pensionare. Dar cine va spune că o slujbă nu este importantă, dacă Isus are nevoie de ajutor? Dacă ai avea de ales între a deveni mare preot (preşedinte al Conferinţei Generale) şi a ajuta un condamnat la moarte să-şi ducă crucea (să asiguri asistenţă sufletească unui condamnat înainte de execuţie) ce ai alege? Ce ai spune dacă

Isus te-ar chema să fii capelan, şi nu preşedinte? Care slujbă este mai importantă?
Gândiţi-vă cum s-a simţit Simon în tot restul vieţii sale, atunci când îşi amintea de după-amiaza aceea de vineri. Nu a deţinut nici o poziţie înaltă. în ochii mulţimii de pe margine, o postură mai vrednică de dispreţ decât a lui nu exista. Altcineva purta titlul de mare preot. Dar ori de câte ori povestim istoria vieţii lui Isus, numele lui Simon stă mult mai presus decât cel al lui Caiafa. *Ucenicia înseamnă să-I împrumuţi învăţătorului o mână atunci când El vine la noi sub chipul unui criminal condamnat sau al unui muribund, bolnav de SIDA. Nu, Isus nu a plecat de tot. El nu ne-a lăsat singuri. încă îi mai putem sluji, purtând de grijă celor din jurul nostru.*

CAPITOLUL 12

BIlfI

r

MISTERUL DUMNEZEULUI FURAT

Opinia publică a ajuns la concluzia că întreaga lucrare a lui Isus fusese un eşec. Puterea romană restabilise domnia legii şi a ordinii şi eliminase încă un pretendent la Mesianitate. Mulţimile erau confuze, bolnavii şi neputincioşii erau acum cuprinşi de dezamăgire, ucenicii - de-a dreptul îngroziţi, în timp ce liderii iudei jubilau şi răsuflau uşuraţi.

Plecând de la Calvar, Simon îi aude pe oameni povestind varianta lor cu privire la ceea ce se întâmplase. „I-aţi văzut pe preoţi? Ce pricepere şi ce talent de conducători! Nimic nu-i poate opri să-şi atingă scopurile. Nimic, vă spun eu! Ei au avut ultimul cuvânt."
„Isus? A fost un om bun. Nu un criminal, aşa cum au pretins ei, doar ca să-L poată aduce la tăcere. Spunea adevărul, îi vindeca pe bolnavi, predica bine, dar era cam idealist. Poate chiar prea naiv."
„Eu am aşteptat până la sfârşit să se întâmple o minune. Dar a fost prea târziu. Cred că n-a putut să facă faţă situaţiei. Fiind un biet galilean, nu era obişnuit cu şiretlicurile orăşenilor. Acolo unde calcă sandalele romane, nu există minuni."
„Pilat şi soldaţii - trebuia să-i vezi, omule! Am urmărit îndeaproape evenimentele, chiar de la început. Pilat nu a avut nici o dovadă ca să-L execute. Dar stăpânirea-i stăpânire. Uneori ai de ales între două rele."
159
160
VINO DUPĂ MINE
„Mă întreb ce vor face ucenicii. într-o zi, tot va trebui să iasă de prin găurile în care s-au ascuns."
„Da, îi cunosc pe patru dintre ei, care aveau o afacere de pescuit destul de prosperă. Băieţi, vă pot

spune că m-am bucurat grozav când au abandonat totul. Nu pentru ei m-am bucurat, ci pentru mine. Mai puţină concurenţă, ştiţi cum e!"
„Şi ce-or să facă acum?"
„Ar putea să vină să-mi ceară un împrumut ca s-o ia de la-nceput. Nu ştiu."
în noaptea care a urmat, ucenicii s-au furişat înăuntru, unul câte unul. învăţătorul închiriase camera de sus pe toată durata praznicului. Nici unul nu vorbeşte prea mult. Petru este neobişnuit de tăcut. Singurul lucru pe care îl împărtăşesc cu toţii, în mod generos, pentru tot restul Sabatului, este „frica de iudei" (Ioan 20,19). Niciodată nu au fost creştinii atât de stânjeniţi şi de speriaţi ca în sâmbăta aceea. De ce o numesc oamenii Sâmbăta Mare, nu pot înţelege nicicum. Pentru că atunci nimic nu părea măreţ. Ucenicii nu-şi puteau recunoaşte Dumnezeul şi nici nu le venea să creadă că Isus murise.
Şi apoi vine duminica. Mulţimea uitase deja de Isus, iar ucenicii nu aveau nici un motiv să iasă şi să predice vestea cea bună a mântuirii prin Isus Hristos.
Dar Evanghelia lui Marcu ne relatează că trei figuri singuratice părăsesc Ierusalimul dis-de-dimineaţă, înainte de ivirea zorilor, si se îndreaptă către locul unde fusese îngropat Isus (Marcu 16,1). In liniştea

dimineţii, le puteţi auzi împărtăşindu-şi gândurile în şoaptă. Prima îngrijorare este piatra. „Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului?" se întreabă ele cu voce tare (vers. 3). Ele vor să-L onoreze pe învăţătorul lor mort, aducând miresme şi uleiuri aromate ca să-I ungă trupul. Femeile ştiu că îşi riscă vieţile, dar consideră că merită. A fost o minune chiar şi faptul că autorităţile romane le-au îngăduit să-L înmormânteze pe Isus. în mod normal, victimele răstignirii erau lăsate să atârne pe cruce până când putrezeau sau erau aruncate în râu. Refuzarea înmormântării reprezenta cea mai teribilă insultă faţă de familia

victimei. Chiar simplul fapt de a cere îngroparea unui crucificat putea atrage după sine crucificarea celui care se încumeta să facă acest lucru. Romanii nu voiau ca mormântul vreuneia dintre victime să devină loc de pelerinaj pentru conspiratorii de aceeaşi teapă.

Măria din Magdala, una dintre femei, avea multe motive ca să II iubească pe Isus. Ea fusese eliberată de demoni (Luca 8,2), fratele ei, Lazăr, fusese înviat din morţi (Ioan 11,1-44) şi recunoştinţa ei fusese acceptată atunci când turnase mir de nard pe picioarele lui Isus (Mat. 26,6-13),

aşa că acest ultim gest de iubire era lucrul cel mai neînsemnat pe care îl putea face drept mulţumire. Cele trei femei au o misiune greu de îndeplinit. Ele speră că soldaţii le vor da voie să pătrundă în mormânt. Dacă ar fi venit cu ele şi vreunul dintre ucenici, dintre bărbaţi, probabil că romanii nu le-ar fi satisfăcut o asemenea cerere.
Ce bine că soldaţii păzesc trupul lui Isus. Hoţii de morminte au produs multe necazuri şi femeile sunt mulţumite de această siguranţă suplimentară. Fără surprize, vă rugăm. Au trecut şi aşa prin destule emoţii şi suferinţe în aceste zile.
încercaţi să vă imaginaţi şocul, consternarea lor, atunci când, la cotitura drumului, văd că intrarea în mormânt este larg deschisă! Cum? Şi soldaţii? Ticăloşii aceia - probabil că s-au îmbătat şi acum trupul a dispărut. Ucenicii vor fi acuzaţi de tâlhărie, asta se va întâmpla. Trupul învăţătorului lor, care zăcea acolo lipsit de orice apărare, a fost furat.
Deodată, un val de emoţie îi inundă venele şi Măria aleargă să ducă ucenicilor, îngerilor şi lui Isus însuşi teribila veste a dispariţiei învăţătorului. Ucenicilor, ea le spune: „Au luat pe Domnul din mormânt, şi nu ştiu unde L-au pus" (Ioan 20,2). La întrebarea îngerilor: „Femeie, pentru ce plângi?", ea răspunde: „Pentru că au luat pe Domnul meu, şi

nu ştiu unde L-au pus" (vers. 13).
Şi în timp ce se pregăteşte să plece, ea observă un alt om căruia nu-i dăduse vestea cea rea despre trupul furat. El o întreabă: „'Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi?' Ea a crezut că este grădinarul.

şi I-a zis: 'Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, şi mă voi duce să-L iau'. Isus i-a zis: 'Mărie!' Ea s-a întors, şi I-a zis în evreieşte: 'Rabuni!' adică: 'învăţătorule!' 'Nu Mă ţinea', i-a zis Isus, 'căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la fraţii Mei, şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru'. Măria Magdalena s-a dus, şi a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul, şi că i-a spus aceste lucruri" (vers. 15-18).

LECŢII DE UCENICIE

Casa de peste drum de noi a fost neocupată timp de mai bine de un an. Nu se întâmpla nimic acolo, după cum era de aşteptat. Ori de câte ori oprea o maşină pe drum, ne uitam să vedem dacă era reprezentantul agenţiei imobiliare ca să verifice proprietatea. Apoi, într-o zi, am văzut luminile aprinse, am auzit voci şi am observat maşini intrând şi ieşind. O fetiţă şi un băieţel se jucau şi alergau prin curte. Atunci am ştiut că noii vecini se

mutaseră şi că preluaseră clădirea.
Viaţa se manifestă, nu poate să rămână neobservată. Moartea cea mai pustiitoare, aceea a Dătătorului vieţii, ucisese orice speranţă în inimile acelora care crezuseră în El. Apoi, într-un timp foarte scurt, cea mai mare dintre minuni a provocat cea mai dramatică întorsătură din istoria omenirii. In locul unde ne aşteptam să fie întuneric, a strălucit lumina, acolo unde aşezasem moartea, a răsărit viaţa. Suntem atât de copleşiţi de emoţii, de obosiţi şi de tulburaţi de traumele şi de drasticele schimbări ale acelui Paşte, încât, de data aceasta, nu ne vin în minte decât câteva lecţii de importanţă majoră.

I.LEQIA DESPRE 0 RELIGIE MATURĂ

Era nevoie de un mare curaj ca să accepţi că Isus murise cu adevărat. Ucenicii încă nu avuseseră timp să răspundă la întrebarea „Şi acum, ce vom face?", pentru că ei trebuiseră să se ocupe de problemele cele mai urgente, şi aceasta, pe cât posibil, cu calm şi

cu mintea limpede. Era nevoie să pună deoparte sentimentele şi zbuciumul inimii şi să lase ca raţiunea să preia controlul. Incredibilul poate deveni realitate, şi aceasta indiferent de ceea ce

simţim noi. Dar, în dimineaţa de duminică, nici unul dintre ucenici nu se îndoia de realitatea morţii învăţătorului. Este interesant de remarcat că, atunci când moartea lui Iuda lăsase vacant un post de conducere, între ei nu izbucnise nici o dispută. Nici unul nu se considera cel dintâi, nici unul nu era cel mai mare. Şi nici nu fusese nimeni care să se pretindă erou sau să trâmbiţeze vreun eveniment remarcabil. Ucenicii încă nu-1 recunoscuseră pe Simon din Cirene ca pe un tovarăş de credinţă cu ei.

Aşadar, o dată cu dispariţia neaşteptată a lui Isus, toate relaţiile au devenit confuze. Primul care a avut de suferit a fost conceptul că Dumnezeu era un Tată iubitor. Mă întreb dacă în sâmbăta aceea s-a rugat cineva. Cum să te rogi lui Dumnezeu în Numele lui Isus, care este mort? Cum să iubeşti un Dumnezeu care nu a făcut nimic pentru a-L proteja pe Cel mai bun dintre oameni de mâinile celor mai răi dintre noi? Cum să ai încredere într-un Dumnezeu care îşi ascunde faţa şi îşi abandonează propriul Fiu, în care declarase că îşi găseşte toată plăcerea? Şi ce şansă am putea avea noi în aceste condiţii - noi, care n-am putea să-I fim nici pe departe la fel de plăcuţi ca Isus? întregul concept al supranaturalului a devenit imprevizibil şi, de aceea, înfricoşător.

Deci, ce lecţie au învăţat ucenicii din această situaţie disperată? Isus ştia ce avea să se întâmple cu ei şi Şi-a dat seama că cea mai mare nevoie a lor era aceea de a dezvolta o relaţie directă şi matură cu Dumnezeu. Noua situaţie nu se mai potrivea deloc cu atitudinea lor codependentă şi lipsită de griji. Ucenicii s-au trezit aruncaţi dintr-o dată în valurile vieţii, în calitate de creştini, având doar două alternative: să se scufunde sau să înoate. Până atunci, ei nu se rugaseră aşa cum ar fi trebuit, nu-şi concentraseră atenţia asupra celor mai importante probleme şi nu se preocupaseră prea mult să stabilească o legătură personală cu Tatăl lor ceresc. Acum, nu mai aveau de ales.

2. LECŢIA DESPRE A FI UCENICUL UNUI ÎNVĂŢĂTOR MORT

Cine îi va mai învăţa acum? în cine se vor mai putea încrede? Ce uşor este să urmezi o cale, dacă cineva merge înaintea ta, mai ales dacă Acel cineva ştie foarte bine încotro să meargă! însă, la fel ca noi, cei de astăzi, ei nu au apreciat pe deplin privilegiile pe care le avuseseră timp de trei ani şi jumătate. Gândiţi-vă numai -El îi ascultase, stătuse de vorbă cu ei, îi sfătuise, trăise chiar înaintea ochilor lor. Tot ceea ce le rămăsese de făcut era să-

L imite si să reuşească.
în Sabat, în timp ce El Se odihnea netulburat, ei au văzut cum arăta lumea în realitate. Priorităţile lor, valorile şi scopurile lor se răsturnaseră. Iar acum, că învăţătorul era mort, nici nu mai avea cine să-i ocrotească sau să-i corecteze. Vor fi nevoiţi să înveţe căutând, întrebând, rugându-se şi studiind singuri Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare va trebui să se obişnuiască să fie diferit în mijlocul lumii, fără să mai aibă autoritatea, popularitatea şi reputaţia învăţătorului care să-1 protejeze.
în loc de viaţa dependentă a unui student, pentru acele trei zile, ei au gustat un rol cu totul diferit. Nu, nu vor continua ca înainte, dar nici nu vor deveni toţi deodată mesia, care să-L înlocuiască în totalitate pe învăţătorul. De acum, misiunea lor avea să fie aceea de ambasadori (2 Cor. 5,20) şi de martori (Fapte 1,8) ai Săi. Ei aveau să-L reprezinte şi să-L mărturisească pe Maestrul lor generaţiilor următoare. Pavel exprimă intenţia Domnului Hristos atunci când le scrie bisericilor din Corint şi din Filipi: „Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos" (1 Cor. 11,1; Fii. 3,17). Era o însărcinare cu totul nouă, cu o grea încărcătură de responsabilitate. Viaţa de-abia începuse.

3. LECŢII DESPRE UN DUMNEZEU MORT

încercaţi să vă imaginaţi în ce stare sufletească se afla Măria Magdalena, pentru a avea o imagine generală cu privire la modul în care gândeau şi ceilalţi ucenici. Cel căruia i s-a închinat este mort. Nu numai că nu mai poate face nimic, dar chiar are nevoie să-I

poarte Lui cineva de grijă, asemenea idolilor celorlalte popoare. Cu excepţia faptului că aceia sunt făcuţi din lemn şi din piatră, fără să existe mirosul greu şi pericolul contaminării. Unii dintre aceştia îţi puteau încăpea cu uşurinţă în buzunar. Măria ştie că, pentru a-I unge trupul, va trebui să-1 mişte şi să-1 întoarcă. El nu poate auzi. Poţi să-I spui ce vrei, orice lucru, frumos sau urât, nu-ţi va răspunde. Dumnezeul Măriei a devenit un lucru, un obiect.

De-acum, o religie cu un dumnezeu neînsufleţit este foarte diferită de cea pe care o învăţaseră de la Isus. Dumnezeul cerurilor este prezent pretutindeni, aude totul, nu Se poticneşte niciodată, astfel că ajutorul Său, în caz de urgenţă, ne stă întotdeauna la dispoziţie (Ps. 121,3). Pentru că un dumnezeu fără viaţă nu poate gândi, închinătorii lui trebuie să inventeze modul în care să i se închine. Supuşii lui trebuie să-i inventeze voinţa.

Ei trebuie să ghicească ce îi face plăcere şi ce ar trebui să facă pentru a-l mulţumi. Fără să-şi dea seama, Măria stătea pe pragul păgânismului. Alături de ea, învăţăm cât de înfricoşătoare, de capricioasă şi de nemiloasă poate fi o viaţă fără Hristos.

4. LECŢIA DESPRE STILUL DE VIAŢĂ AL UNUI DUMNEZEU MORT

La prima vedere, s-ar părea că o viaţă fără Dumnezeu nu este doar posibilă, ci şi cea mai bună dintre toate. Te duci unde vrei şi faci ce vrei, fără să trebuiască să asculţi de cineva. îmi amintesc de un cuplu căsătorit din Canada, din perioada când eram pastor acolo. Soţia studia Biblia împreună cu mine, o dată pe săptămână. Soţul ei participa întotdeauna la discuţii, dar erau *studiile ei biblice.* După zeci de întâlniri, am devenit prieteni buni. Observasem că, de fiecare dată, soţul era acela care mă saluta la venire, îmi agăţa haina în cuier şi mă conducea în camera de zi. Apoi o aşteptam împreună pe soţia lui. Mi-am dat seama, totodată, de un soi de rutină pe care ea o urma ori de câte ori veneam eu. Mai întâi, se ducea în bucătărie, punea ceva sub braţ, după care se îndrepta spre dormitor. Apoi se întorcea zâmbind, cu Biblia în mână. într-o zi, l-am întrebat pe soţul ei ce însemna acel ritual. El s-a uitat la mine şi a izbucnit în râs.

- O, pastore, ai spirit de observaţie! Te rog, întreab-o pe ea! Neştiind despre ce este vorba, i-am spus:
- N-aş vrea s-o fac să se simtă stânjenită. Este ceva ce ţine secret? De ce n-o întrebi dumneata pentru mine?
- Nu, pastore, întreab-o dumneata. Iţi garantez că totul este în regulă. Şi am întrebat-o. Femeia a roşit puţin, a oftat şi mi-a spus:
- Am să-ţi arăt, pastore.
Am urmat-o în bucătărie. Acolo, pe perete, mi-a arătat un fel de altar, care era gol.
- Ce ţineţi de obicei acolo? am întrebat-o.
- O sfântă, mi-a răspuns ea, menţionându-i numele. Vezi, pastore, atunci când dumneata vii aici cu Biblia, ştiu că vom găsi în ea tot felul de lucruri care nu-i vor plăcea sfintei mele. Aşa că o duc în dormitor şi închid uşa, ca să nu ne poată auzi; iar atunci când dumneata pleci, o aduc înapoi, la locul ei din bucătărie.
Ia gândiţi-vă! Ştii că un dumnezeu interzice furtul - îl ascunzi, pur şi simplu, ca să nu vadă ce faci. Te învaţă că minciuna, bârfa şi înşelăciunea sunt greşite - le faci doar atunci când eşti în vacanţă şi totul este în regulă. Te întorci cu spatele la dumnezeul tău şi răul devine neutru, poate chiar

bun. II ascunzi sau îl acoperi cu ceva şi ai libertatea să faci tot ce doreşti.
Alături de Măria, învăţăm că nu există nici un alt dumnezeu, în afară de Dumnezeul cerurilor. Fără El, cosmosul devine haos. Fiecare aspect al vieţii umane se transformă într-un dezastru. Nu contează cât de mult ne-am putea obişnui cu El, pe adevăratul Dumnezeu nu-L putem reduce la un lucru inert. In episodul care urmează, pentru Măria, această lecţie a devenit vie pentru tot restul vieţii.

5. LECŢIE DE LA UN GRĂDINAR

Deşi Măria se aştepta să găsească un mormânt pecetluit, intrarea din stâncă este larg deschisă. în loc de întuneric, găseşte lumină, iar unde se aştepta să fie un trup mort, găseşte nişte fâşii de pânză împăturite cu grijă. Dintr-o dată, îşi dă seama că cineva II furase. Dumnezeul ei dispăruse.

Apoi, ceva s-a întâmplat atunci când „grădinarul" a vorbit. Totul s-a schimbat într-o clipă - o clipă măreaţă. Viaţa ei, universul ei s-au aşezat în ordine! Haosul la care privea pierdută s-a transformat, chiar sub ochii ei, într-un cosmos magnific. Până atunci nu se gândise prea mult la „grădinari". Dar aici avea să înveţe o lecţie!
„Grădinarul" a devenit Isus atunci când ea şi-a

auzit numele. Un simplu „Mărie!" i-a transformat viaţa. Isus i S-a adresat în mod direct, personal, şi atunci „el" - lucrul lipsit de viaţă a devenit El - persoana. O religie impersonală a devenit o relaţie personală, iar un Dumnezeu mort a devenit, din nou, Dătătorul vieţii. Măria nu putea nici să-L ascundă, nici să se ascundă de El. Viaţa ei era larg deschisă înaintea Lui, îngăduindu-I s-o modeleze, s-o ocrotească şi să dea existenţei ei un sens. Asemenea unui vulcan, Măria erupe într-un sol al Veştii Bune. Ea izbucneşte, pur şi simplu, în camera unde ucenicii se întindeau şi căscau apatici, strigând plină de exuberanţă: „L-am văzut pe Domnul" (Ioan 20,18).

6. „MÂINILE JOS!"

Şi aşa cum lumea ei se schimbă, trebuie să se schimbe şi relaţia ei cu Isus. Mi-o imaginez dorind să-L îmbrăţişeze. O îmbrăţişare dintre doi vechi prieteni. Dar Isus îi spune categoric: „Nu Mă atinge" (KJV) sau „Nu mă ţine".

Isus nu mai este un corp neînsufleţit, pe care să-l întorci cum vrei; nu este un idol de care să te poţi ascunde şi nici un grădinar pe care să-l poţi acuza că I-a furat trupul. „Bună dimineaţa, Măria, dar, mai întâi, trebuie să iau legătura cu Tatăl Meu. îţi aminteşti, vineri nu l-am putut vedea faţa. Acum trebuie să I-o privesc. Sunt foarte bucuros să te

văd, Măria, dar Tatăl Meu este Cel dintâi. Am o întâlnire - o întâlnire de importanţă vitală. Mai întâi vreau să-L văd pe El, să-L aud spunându-Mi că puntea pe care am venit să o întind pentru voi, păcătoşii, ajunge cu prisosinţă până pe partea cealaltă. Trebuie să-L văd pe El mai întâi."
Ca un biruitor peste păcat şi peste moarte, Isus îşi asumă poziţia de Domn şi Mântuitor al ei. El nu are nevoie de miresme

şi uleiuri, ca să îl apere de putrezire. El are viaţa în Sine şi este Dumnezeu prin El însuşi.
Acum, Măria poate privi la aceeaşi piatră, la acelaşi mormânt gol, la îngeri şi la „grădinarul" ei fără să încerce să facă ceva pentru a „îmbunătăţi" situaţia. Lecţia? Da, Isus este prietenul, învăţătorul şi fratele nostru. El ne iartă păcatele, ne spală picioarele şi ne trece cu vederea modul copilăresc de a ne purta uneori. Dar El este Dumnezeu şi Domn - un Domn care rămâne într-o lumină de care nu poţi să te apropii (1 Tim. 6,16), în care tânjeşte să ne ascundă de forţele răului.

CE ÎNSEAMNĂ UCENICIA

în această lecţie dramatică, găsim o adevărată comoară de semnificaţii. Din abisul morţii, Isus ne cheamă la o viaţă veşnică de biruinţe.

Evenimentele care urmează învierii Lui alcătuiesc un proces plănuit cu grijă, prin care ucenicii să treacă de la studiile teoretice la slujire, de la a învăţa de la Isus la a lucra împreună cu El. Aici trebuie să ajungem şi noi.

în primul rând, există un fapt - un adevăr semnificativ - pe care trebuie să-1 recunoaştem şi să-1 acceptăm: Dumnezeul nostru nu este mort. De aceea, vecinii noştri îi pot vedea lumina în ochii noştri şi îi pot auzi vocea din gura noastră. Chiar dacă este posibil să fim creştini de zeci de ani, cu două, trei sau chiar patru generaţii de ucenici în urma noastră, mai putem noi încă să facem deosebire între părerile noastre şi voia Lui? Suntem atenţi ca experienţa, cunoştinţele şi binecuvântările noastre şi un seceriş bogat în slujba Lui să nu-L împingă pe Dumnezeu undeva, în spate, ca şi când ar fi un obiect inert, un lucru pe care îl putem ignora sau trece cu vederea? *Astăzi, ucenicia înseamnă să rezistăm ispitei de a acţiona independent sau de a modifica voinţa Sa în ceea ce ne priveşte, astfel încât ea să se potrivească cu imaginaţia noastră, doar pentru faptul că El nu este prezent în mod fizic, în mijlocul nostru, ca să intervină imediat.*

în al doilea rând, Isus doreşte să ne acorde suficientă autonomie, pentru a modela programul Său în armonie cu personalitatea noastră. în timp ce voinţa Sa rămâne suverană, talentele noastre individuale pot fi astfel adaptate, încât să corespundă culturii contemporane şi să-i imprime un nivel mai înalt de excelenţă morală. *Ucenicia ne provoacă să rămânem credincioşi planului lui Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să fim relevanţă şi atractivi pentru timpul în care slujim.*
In al treilea rând, nu este adevărat că zelul misionar a dispărut din biserica Sa. Uitaţi-vă numai cât de bine reuşesc comercianţii ambulanţi să vândă produsele firmei Avon sau orice alt produs, atunci când ei înşişi sunt convinşi de eficienţa acestora. Să ne gândim la Măria. Ea nu a avut nevoie de seminarii de instruire, de suport computerizat sau de alte asemenea lucruri pentru a fi în stare să se înfăţişeze înaintea ucenicilor, a îngerilor şi a lui Isus însuşi, ca să le spună ceea ce ea ştia că este adevărat. *Astăzi, ucenicia ne cheamă să ne analizăm angajamentul şi să ne măsurăm profunzimea convingerii că creştinismul este într-adevăr cel mai bun „produs" de pe piaţă. Cred că acest fel de confruntare a realităţii poate reprezenta cheia pentru o redeşteptare misionară.*
în al patrulea rând, noi trebuie să alegem astăzi cui

îi îngăduim să ne conducă. Dumnezeul de care ne putem ascunde este domnul cel mai comod. El nu ne impune voinţa lui, închide ochii atunci când ne facem rău nouă înşine şi poate fi manipulat, votat, politizat, vândut şi schimbat după bunul nostru plac. Problema cu acest gen de „disciplină în biserică", de „purtare de grijă" sau de „libertate" este aceea că aceleaşi manipulări şi adaptări vor fi considerate legitime şi atunci când cineva ne va face o nedreptate. Dumnezeul de care ne putem ascunde este un dumnezeu de care se pot ascunde şi duşmanii sau asupritorii noştri, astfel încât ne vor putea face rău fără să fie pedepsiţi. *Astăzi, ucenicia ne cheamă să respingem religiozitatea ieftină, emoţionalismul şi evidenta naivitate că Dumnezeu nu vede şi nu aude. Ea ne îndeamnă să cădem la picioarele „grădinarului" nostru şi să exclamăm o dată cu Toma: „Domnul meu, şi Dumnezeul meu!" (Ioan 20,28).*

în al cincilea rând, ar fi bine să ne amintim că Isus nu este proprietatea noastră. Nici o denominaţiune religioasă, nici o naţiune şi nici o clasă socială nu are monopol asupra Sa. învăţătorul înviat spune:

- „Mâinile jos!" tuturor celor care credem că Dumnezeu nu poate fi Dumnezeu fără miresmele

noastre de îmbălsămare, fără banii şi fără licenţele sau talentele noastre.

- „Mâinile jos!" mie, dacă eu cred că îl pot ascunde pe Dumnezeu în spatele meu, astfel încât să pot face ce-mi place.
- „Mâinile jos!" acelora care, în Numele Său şi în numele religiei naţionale, îşi arogă dreptul de a-i extermina pe „ceilalţi", până când în preajma lor rămân numai oameni care gândesc la fel ca ei.
- „Mâinile jos!" mie, dacă eu cred că Isus poate fi furat şi că eu îl pot păzi şi pot decide cine să se apropie de El şi cine nu.
- „Mâinile jos!" tuturor acelora dintre noi care îndrăznim să furăm bani din punga Lui şi să flirtăm cu soţia fratelui nostru, doar pentru că El nu este prezent în mod fizic.

El este viu şi cunoaşte suferinţele noastre. Pentru că ne scrie toate lacrimile în cartea Sa (Ps. 56,8), El nu uită şi nici nu ascunde nedreptatea şi durerea. Dumnezeu nu este niciodată nepăsător faţă de drepturile noastre.

în al şaselea rând, vestea minunată este că mormântul este gol şi că „grădinarul" este Domnul şi Mântuitorul nostru cel viu; El ne poate face să ne ridicăm capetele şi să ne înălţăm vocile în cântecul biruinţei. Nu suntem lăsaţi pradă celui rău. Pentru

cele trei zile ale unui „sfârşit de săptămână", la Auschwitz, la Vukovar sau la Golgota, putem avea impresia că Dumnezeul nostru este mort. Că este zăvorât într-o cămăruţă ascunsă sau că în apartamentul Său nu este lumină şi că „grădinarii" deţin controlul. Dar în dimineaţa aceea romanii au căzut la pământ şi îngerul a înlăturat piatra controlului omenesc asupra divinităţii. Atunci, în tăcere, îngerii L-au privit pe Isus cum Şi-a împăturit cu grijă pânzele în care fusese înmormântat şi a ieşit din mormânt ţinând în mâinile Sale biruinţa finală, care este a mea şi a ta.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

„El îşi va paşte turma ca un Păstor, va lua mieii în braţe, îi va duce la sânul Lui, şi va călăuzi blând oile care alăptează" (îs. 40,11).

Aceasta este experienţa veacurilor. O experienţă care se împlineşte de mii de ani. Dacă a ales să-L urmeze pe El, Domnul Hristos nu Şi-a lăsat niciodată turma să rătăcească. Dumnezeu are soluţii pentru orice urgenţă şi pentru orice nevoie. Cei tineri în credinţă sau tineri ca vârstă nu trebuie să se îngrijoreze cu privire la asprimea drumului care le stă în faţă sau din cauza slăbiciunii propriilor resurse. El îi adună şi îi poartă la sânul Său. Pe cei bătrâni, care poartă povara datoriei sau greutatea anilor, El îi conduce încet. Biserica Sa

înaintează pentru că El merge înaintea ei. Ea nu a stagnat, aşa cum au dorit unii, nici nu s-a năpustit înainte, aşa cum au încercat alţii s-o împingă. „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic..."
Aceasta este realitatea prezentă. Ucenicii nu ştiu întotdeauna la ce să se aştepte, dar nu au nici o teamă, pentru că îl urmează întotdeauna pe Acela care potoleşte furtuna, vindecă bolnavii, îi hrăneşte pe cei flămânzi, învie morţii şi îl înfrânge pe diavol. Nimic nu poate reprezenta o provocare pentru El. Dacă ne este foame, ne satisface nevoia de hrană. Când ne este sete, ne conduce la ape de odihnă şi paharul binecuvântărilor noastre este plin de dă peste el. Chiar dacă cei care îl urmează pe Isus trec prin valea umbrei morţii, ei nu rămân acolo. Isus a învins pentru totdeauna puterea mormântului.
Apocalipsa 14,4.5 ne prezintă viitorul celor care îl urmează pe Miel oriunde merge El. Ei vor cânta cântarea luptei şi a biruinţei, a încercării si a reuşitei, a bolii si a vindecării, a eşecului si a succesului, a morţii si a învierii. Ca ucenici, ei se tin atât de aproape de învăţătorul lor, încât păcatul şi răul nu se pot prinde de ei. Drept urmare, „în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină" (vers. 5).

Astăzi, El trece pe lângă tine. îl poţi vedea cum se abate din drum doar de dragul tău. Apoi, privindu-te în ochi, te cheamă: „Vino după Mine".

i
^
un
UD
-O Co
o
00
|
00
CA3 T3
3
cro.
3
o
&•
re eu
t/> Cu
re r+
2 £ ro
2 -5-
re
3
re

>
3 Cu
H
(X
o o
00,
——— **■*'"**
3
}

-S ~
O 3
o ***ui***
C
> 2- §
■o
6!
Ul
O
C
5'
CJO,
re
re
o C
- -£. -g.
Si. 3

re
o
C
3 re
cu **5'**
C 3
O ■O
I
O
o
3 Cu
re
Cu
O
UI
3
o
O
3 c
3
£
c
c era o
Vi
I*

u p **D**

i *a* l
> 3 T
3
r
e
i c
S
r 2 *t* c
e *a* 1
o r- c
i-
r • p
e o
w r m.
e .,:-
r